

สารนิพนธ์

เรื่อง ภูมิศาสตร์การท่องเที่ยว กรณีศึกษาเมืองตุนหวง ประเทศจีน

โดย

นางสาวหทัยภัทร รอดใจดี

รหัสนักศึกษา 620510349

สารนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาอักษรศาสตรบัณฑิต

สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2565

ลิขสิทธิ์ของอักษรศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยศิลปากร

ชื่อสารนิพนธ์	ภูมิศาสตร์การท่องเที่ยว กรณีศึกษาเมืองตุนหวง ประเทศจีน
ผู้เขียน	นางสาวหทัยภัทร รอดใจดี
อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์	อาจารย์อรุณี จิระศิริโชติ
สาขาวิชา	เอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสนามจันทร์
ปีการศึกษา	2565

บทคัดย่อ

การศึกษาครั้งนี้ มีจุดประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยทางภูมิศาสตร์ที่ส่งผลต่อการท่องเที่ยวในเมืองตุนหวง ประเทศจีน ประกอบกับกิจกรรมที่น่าสนใจในสถานที่ท่องเที่ยวที่นั่น ๆ โดยรวบรวมและศึกษาข้อมูลทางเอกสารจากแหล่งต่าง ๆ ได้แก่ หนังสือรวบรวมข้อมูลทั่วไป โดยแบ่งเป็นหนังสือภาษาไทย และภาษาอังกฤษ สื่ออิเล็กทรอนิกส์ ได้แก่ บทความวิจัย สารนิพนธ์ วิทยานิพนธ์ และเว็บไซต์แหล่งท่องเที่ยวเกี่ยวกับเมืองตุนหวง ผลการศึกษาพบว่า เมืองตุนหวง ประเทศจีน มีปัจจัยทางภูมิศาสตร์ที่ส่งผลต่อการท่องเที่ยว 2 ปัจจัยที่สำคัญ โดยแบ่งเป็น ปัจจัยทางด้านกายภาพ ได้แก่ ที่ตั้ง ลักษณะภูมิอากาศ ลักษณะภูมิประเทศ เนื่องจากทั้ง 3 ปัจจัยข้างต้นมีความแตกต่างกันในแต่ละพื้นที่ จึงทำให้ตุนหวงเกิดสถานที่ท่องเที่ยวที่น่าสนใจ รวมทั้งมีปัจจัยด้านพืชพรรณและสัตว์ป่า เนื่องจากดินในตุนหวงมีความอุดมสมบูรณ์ และมีชลประทานที่ดีจึงเหมาะสำหรับการเจริญเติบโตของพืชต่าง ๆ พืชหลักได้แก่ ฝ้าย แดงโม เมล่อน ข้าวสาลี ข้าวโพด และมีสัตว์ป่าที่อยู่ภายใต้การคุ้มครองหลักแห่งชาติ ปัจจัยทางด้านวัฒนธรรม ได้แก่ ประชากรและอาชีพ โดยประชากรประกอบอาชีพเกษตรกรรมเป็นหลัก รองลงมาคือ การบริการด้านการท่องเที่ยว ประเพณีและวัฒนธรรม ตุนหวงมีฐานะเป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่ล้ำค่าแห่งหนึ่งในโลกของจีน ไม่เพียงแต่เป็นจุดแวะพักสำคัญแห่งหนึ่งบนเส้นทางสายไหม ยังเป็นแหล่งบรรจบที่มีความสำคัญของอารยธรรมจีนกับตะวันตก อีกทั้งจิตรกรรมฝาผนังตุนหวงเป็นมรดกทางวัฒนธรรมของโลกและมีลักษณะทางสุนทรียะ ซึ่งปัจจัยต่าง ๆ ดังกล่าว ส่งผลให้เมืองตุนหวงมีสถานที่ท่องเที่ยวหลากหลาย ได้แก่ สถานที่ท่องเที่ยวจากสถานที่ที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศ แหล่งท่องเที่ยวทางโบราณสถานและประวัติศาสตร์

แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติและแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ประเพณี เป็นต้น โดยมีสถานที่ท่องเที่ยวที่น่าสนใจ ดังนี้ ถ้ำโมโกเกา ภูเขาหมิงซาและทะเลสาบพระจันทร์เสี้ยว อุทยานธรณีแห่งชาติยาดัน ด่านยิวเหมิน ด่านหยางกวน กำแพงเมืองจีนแห่งราชวงศ์ฮั่น พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติคุนหวง ตลาดกลางคืนฉาโจว เป็นต้น นอกจากนี้ แต่ละสถานที่ยังมีกิจกรรมที่น่าสนใจตลอดทั้งปี โดยกิจกรรมที่ได้รับความนิยมมากในการท่องเที่ยวเมืองคุนหวง ได้แก่ 1) เยี่ยมชมศิลปะในถ้ำโมโกเกา ซึ่งเป็นถ้ำที่มีงานพุทธศิลป์อันทรงคุณค่ามากมาย และเป็นหนึ่งในสถานที่ที่ได้รับการขนานนามว่าเป็นมรดกทางวัฒนธรรมแห่งโลก 2) ขึ้นสู่ชั้นลงภูเขาหมิงซาและชมความงามของทะเลสาบพระจันทร์เสี้ยว 3) ศึกษาประวัติศาสตร์และเส้นทางสายไหม เมืองคุนหวง ณ พิพิธภัณฑสถานเมืองคุนหวง เป็นต้น

คำสำคัญ : ปัจจัยทางภูมิศาสตร์ คุนหวง ประเทศจีน

กิตติกรรมประกาศ

สารนิพนธ์เรื่องภูมิศาสตร์การท่องเที่ยว กรณีศึกษาเมืองตุนหวง ประเทศจีน เป็นส่วนหนึ่งของ รายวิชา 450 112 การศึกษาเอกเทศ (Independent Study)

สารนิพนธ์ชิ้นนี้สามารถสำเร็จได้ด้วยดี เนื่องจากได้รับการกรุณาอย่างสูงจากอาจารย์อริศรา จิระศิริโชติ อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ที่กรุณาให้คำแนะนำและให้คำปรึกษาตลอดจนการปรับปรุงแก้ไข ข้อบกพร่องต่าง ๆ ด้วยความเอาใจใส่อย่างดียิ่ง จนทำให้งานวิจัยครั้งนี้เสร็จสมบูรณ์ ข้าพเจ้า ขอขอบพระคุณอาจารย์อย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอขอบคุณครอบครัวที่เป็นกำลังใจที่สำคัญที่สุดในการศึกษามาโดยตลอด ขอขอบคุณเพื่อนมัธยม ทุกคนโดยเฉพาะเพื่อนจากโรงเรียนสตรีวัดระฆัง รุ่น 104 ขอขอบคุณเพื่อนในเอกเอเชียศึกษารุ่น 16 เพื่อน ในคณะอักษรศาสตร์รุ่นที่ 52 รวมถึงรุ่นพี่และรุ่นน้องทุก ๆ คนที่คอยให้กำลังใจ ทั้งยังให้คำแนะนำใน ระหว่างการศึกษา ขอขอบคุณคุณดลพร รอดใจดี คนพิเศษที่คอยให้ความช่วยเหลือ ตลอดจนให้กำลังใจ เป็นอย่างดี กำลังใจจากคนรอบข้างทุกคนเป็นแรงผลักดันสำคัญให้การศึกษาในครั้งนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ ด้วยดี

ขอขอบคุณสินธุเสน เขจรบุตร ผู้เป็นคอลัมนิสต์ วิทยากร นักเขียนด้านสมอง การพัฒนาชีวิต จิตวิทยา พุทธปรัชญา ศาสตร์แห่งความสำเร็จ และทักษะการสื่อสาร รวมทั้งเป็นเจ้าของผลงานหนังสือซึ่ง ได้ผลิตผลงานดี ๆ เพื่อเป็นแรงบันดาลใจและเป็นแรงผลักดันให้แก่การใช้ชีวิตของผู้ศึกษาตลอดมา

ผู้ศึกษาหวังเป็นอย่างยิ่งว่า งานวิจัยฉบับนี้จะเป็นประโยชน์แก่ผู้ที่สนใจ หากมีข้อบกพร่องหรือ ข้อผิดพลาดประการใด ข้าพเจ้าขออภัยไว้ ณ ที่นี้

หทัยภัทร รอดใจดี

สารบัญ

บทคัดย่อ.....	ก
กิตติกรรมประกาศ.....	ค
สารบัญ.....	ง
สารบัญรูปภาพ.....	ฉ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 คำถามวิจัย.....	2
1.3 วัตถุประสงค์ของการศึกษา.....	2
1.4 ขอบเขตของการศึกษา.....	3
1.5 นิยมศัพท์.....	3
1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	3
บทที่ 2 ทบทวนวรรณกรรม.....	4
2.1 แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง.....	4
2.2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	13
2.3 ข้อมูลทั่วไปของประเทศจีนและเมืองตุนหวง.....	19
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	22
3.1 ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย.....	22
3.2 การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	22
3.3 วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล.....	22
3.4 กรอบการศึกษาและการวิเคราะห์.....	24
บทที่ 4 ปัจจัยทางภูมิศาสตร์ที่ส่งผลกระทบต่อแหล่งท่องเที่ยวในเมืองตุนหวง ประเทศจีน.....	26
4.1 ปัจจัยทางภูมิศาสตร์ด้านกายภาพ.....	26
4.2 ปัจจัยภูมิศาสตร์ด้านวัฒนธรรม.....	45
บทที่ 5 แหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรมในเมืองตุนหวง ประเทศจีน.....	50
5.1 สถานที่ท่องเที่ยวเชิงนิเวศ.....	50
5.2 สถานที่ท่องเที่ยวทางธรรมชาติ.....	54

5.3 สถานที่ท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ประเพณี.....	57
5.4 สถานที่ท่องเที่ยวทางโบราณสถานและประวัติศาสตร์.....	65
บทที่ 6 สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ.....	74
6.1 สรุปผลการศึกษา.....	74
6.2 อภิปรายผลการศึกษา.....	79
6.3 ข้อเสนอแนะ.....	81
6.4 ข้อจำกัดในการศึกษา.....	82
บรรณานุกรม.....	83
ประวัติผู้ศึกษา.....	94
แบบโอนลิขสิทธิ์สารนิพนธ์.....	95

สารบัญรูปภาพ

ภาพที่ 2.1	แผนที่เมืองตุนหวง.....	21
ภาพที่ 4.1	แผนที่แสดงที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ เมืองตุนหวง.....	26
ภาพที่ 4.2	แผนที่แสดงเส้นทางสายไหม ตุนหวง.....	27
ภาพที่ 4.3	แผนที่แสดงที่ตั้งเชิงสัมพัทธ์ ตุนหวง.....	28
ภาพที่ 4.4	แผนที่แสดงเมืองในเมืองตุนหวงทั้ง 10 เมือง.....	29
ภาพที่ 4.5	ภาพแสดงภูมิประเทศเมืองซีหลี่.....	30
ภาพที่ 4.6	ผลลูกพีชจากเมืองซีหลี่.....	31
ภาพที่ 4.7	ภาพแสดงภูมิประเทศเมืองซาโจว.....	31
ภาพที่ 4.8	ภาพแสดงภูมิประเทศเมืองซูโจว.....	32
ภาพที่ 4.9	ภาพแสดงภูมิประเทศเมืองโม่เกา.....	33
ภาพที่ 4.10	ภาพแสดงภูมิประเทศเมืองจวนฉู่ไช่ว.....	33
ภาพที่ 4.11	ภาพแสดงภูมิประเทศเมืองหยางกวน.....	34
ภาพที่ 4.12	ภาพแสดงภูมิประเทศเมืองหลู่เจียเป่า.....	35
ภาพที่ 4.13	ภาพแสดงภูมิประเทศเมืองหยางเจียเฉียว.....	35
ภาพที่ 4.14	ภาพแสดงภูมิประเทศเมืองกัวเจียเป่า.....	36
ภาพที่ 4.15	ภาพแสดงภูมิประเทศเมืองหวางฉู.....	36
ภาพที่ 4.16	กราฟแสดงภูมิอุณหภูมิเฉลี่ยต่อปีเมืองตุนหวง.....	37
ภาพที่ 4.17	กราฟแสดงภูมิความชื้นเฉลี่ยต่อปีเมืองตุนหวง.....	37
ภาพที่ 4.18	กราฟแสดงปริมาณน้ำฝนเฉลี่ยต่อปีเมืองตุนหวง.....	38
ภาพที่ 4.19	กราฟแสดงปริมาณหิมะเฉลี่ยต่อปีเมืองตุนหวง.....	38
ภาพที่ 4.20	ภาพแสดงพืชตระกูล Haloxylon.....	43
ภาพที่ 4.21	ภาพแสดงป่าหุหยาง.....	43
ภาพที่ 4.22	ภาพแสดงม้าชาวิสกี้.....	43
ภาพที่ 4.23	ภาพแสดงอูฐแบคเตเรียป่า.....	44

ภาพที่ 4.24	ภาพแสดงลิงชู้เรเซีย.....	44
ภาพที่ 4.25	ภาพแสดงละมั่งทิเบต.....	44
ภาพที่ 4.26	ภาพแสดงส่วนหนึ่งในศิลปวัฒนธรรมมั่วเกาคู.....	46
ภาพที่ 4.27	ภาพจิตรกรรมฝาผนังเมืองตุนหวง.....	48
ภาพที่ 4.28	ภาพดอกโศก ถ่ายโดย 李光敏.....	48
ภาพที่ 5.1	ภาพภูเขาหมิงซา 鸣沙山.....	50
ภาพที่ 5.2	ภาพทะเลสาบพระจันทร์เสี้ยว 月牙泉.....	51
ภาพที่ 5.3	ภาพแผนที่ในภูเขาหมิงซาและทะเลสาบพระจันทร์เสี้ยว.....	52
ภาพที่ 5.4	ภาพกิจกรรมการชื้อฐูที่ภูเขาหมิงซาและทะเลสาบพระจันทร์เสี้ยว.....	52
ภาพที่ 5.5	ภาพภูเขาหมิงซาและทะเลสาบพระจันทร์เสี้ยว.....	53
ภาพที่ 5.6	ภาพอุทยานธรณีแห่งชาติยาดัน.....	54
ภาพที่ 5.7	ภาพสถาปัตยกรรมในอุทยาน.....	55
ภาพที่ 5.8	ภาพสถาปัตยกรรมในอุทยาน.....	56
ภาพที่ 5.9	ภาพสถาปัตยกรรมในอุทยาน.....	56
ภาพที่ 5.10	ภาพด้านหน้าพิพิธภัณ์ตุนหวง.....	57
ภาพที่ 5.11	ภาพโถงนิทรรศการ 1.....	58
ภาพที่ 5.12	ภาพโถงนิทรรศการ 2.....	59
ภาพที่ 5.13	ภาพโถงนิทรรศการ 3.....	59
ภาพที่ 5.14	ภาพโถงนิทรรศการ 4.....	60
ภาพที่ 5.15	ภาพทางเข้าตลาดกลางคีนฉาโจว.....	61
ภาพที่ 5.16	ภาพผู้คนในตลาดกลางคีนฉาโจว.....	62

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา

ภูมิศาสตร์การท่องเที่ยว หมายถึง วิชาที่ว่าด้วยความสัมพันธ์และอิทธิพลของสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติที่มีต่อการท่องเที่ยว ในการศึกษาวิชาภูมิศาสตร์การท่องเที่ยวจะศึกษาถึงสภาพทั่วไปทางด้านภูมิศาสตร์ที่เกี่ยวข้องหรือสัมพันธ์กับการท่องเที่ยว เพื่อจะนำไปใช้ในการวางแผนเกี่ยวกับการท่องเที่ยวให้ได้ประโยชน์สูงสุด เช่น ความรู้เกี่ยวกับลักษณะภูมิอากาศ ลักษณะภูมิประเทศ เส้นทางการเดินทาง ตลอดจนสถานที่ตั้งและสิ่งที่น่าสนใจของแต่ละภูมิภาค ทั้งในด้านธรรมชาติ วัฒนธรรม และขนบธรรมเนียมประเพณีต่าง ๆ ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะดึงดูดนักท่องเที่ยวให้เดินทางไปท่องเที่ยว (วรรณ วรชวานิช, 2539)

พื้นที่โลกมีสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติที่แตกต่างกันจึงก่อให้เกิดลักษณะของภูมิทัศน์ทางธรรมชาติและลักษณะทางวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน โดยทั่วไปมนุษย์ต้องการที่จะเดินทางท่องเที่ยวยังบริเวณต่าง ๆ ที่มีสภาพแวดล้อมที่แปลก และแตกต่างไปจากถิ่นเดิมของตน สิ่งเหล่านี้เป็นผลมาจากอิทธิพลของสิ่งแวดล้อมทางภูมิศาสตร์ทั้งสิ้น และถ้าโลกไม่มีความแตกต่างกันในด้านต่าง ๆ การเดินทางท่องเที่ยวไปยังบริเวณต่าง ๆ ย่อมจะไม่เกิดขึ้น ดังนั้นปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมทางภูมิศาสตร์และวัฒนธรรม จึงเป็นสิ่งสำคัญที่ช่วยดึงดูดนักท่องเที่ยว (วรรณ วรชวานิช, 2539)

ประเทศจีน หรือ สาธารณรัฐประชาชนจีน นับเป็นประเทศที่มีประวัติศาสตร์ด้านการเมืองการปกครองอารยธรรมอันยาวนานกว่า 5,000 ปี มีอาณาเขตกว้างขวาง ใหญ่เป็นอันดับสามของโลก พื้นที่ 9,600,000 ตารางกิโลเมตร รองจากรัสเซียและแคนาดา (อภิชัย อัครปรีดี, 2552) มีประชากรปี พ.ศ. 2563 จำนวน 1,412,000,000 คน (ฝ่ายวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี สถานเอกอัครราชทูต ณ กรุงปักกิ่ง, 2564) จากภูมิปัญญาที่สั่งสมมายาวนานของอาณาจักรเก่าแก่ที่มีความเจริญรุ่งเรืองมาแต่ครั้งอดีตจนเป็นมหาอำนาจจีนในปัจจุบัน ซึ่งมีวัฒนธรรมอันทรงคุณค่าเป็นเอกลักษณ์ของตนเอง มีผืนแผ่นดินที่เป็นอัญมณีสวยงามและโดดเด่น ลีลับนำค้นหา จนเป็นสรวงสวรรค์ของนักท่องเที่ยวจากทุกมุมโลก โดยเฉพาะสถานที่ท่องเที่ยวที่มีสถาปัตยกรรมสิ่งก่อสร้างอันยิ่งใหญ่ และเป็นสิ่งมหัศจรรย์ของโลก (สันติ ลิ้มปิกิตติพร, 2557) หนึ่งในนั้นคือ เมืองตุหนหวง มณฑลกลานซู

เมืองตุหนหวง เป็นเมืองระดับเขตในทิศตะวันตกเฉียงเหนือมณฑลกลานซู ภาคตะวันตกของสาธารณรัฐประชาชนจีน ตั้งอยู่ในโอเอซิสกลางทะเลทรายโกบี มีภูมิอากาศแบบทะเลทรายแบบหนาวเย็น

จากการสำรวจสำมะโนประชากรของจีนในปี 2553 ตุนหวงมีประชากร 186,027 คน (มั่ง, ม.ป.ป.) เมืองมีขนาดเล็กแต่มีบทบาทสำคัญในฐานะเป็นแหล่งศาสตร์ศิลป์ยิ่งใหญ่ที่สุดของจีน และมีสภาพสมบูรณ์ที่สุดแห่งหนึ่งของโลก รวมทั้งเป็นศูนย์กลางสำคัญบนเส้นทางไหม (Silk Road) ซึ่งเป็นทางผ่านและจุดแวะพักของขบวนคาราวานพ่อค้า ทำให้ถนนไหมเป็นเส้นทางแห่งการเผยแพร่พุทธศาสนาจากอินเดียเข้ามายังประเทศจีน เมืองตุนหวงจึงกลายเป็นศูนย์รวมเศรษฐกิจ วัฒนธรรมหลายชนชาติ และมีสถานที่ท่องเที่ยวมากมาย (เอ็มไทย, 2565) ทำให้เมืองตุนหวงมีรายได้จากการท่องเที่ยวเป็นหลัก โดยในปี พ.ศ. 2562 ได้ต้อนรับนักท่องเที่ยวในประเทศและต่างประเทศมากถึง 13,370,000 คน เพิ่มขึ้นร้อยละ 24.14 จากปี พ.ศ. 2561 สร้างรายได้กว่า 15,000 ล้านบาท เพิ่มขึ้นจากปี 2561 ร้อยละ 76 (ศูนย์ข้อมูลเพื่อธุรกิจไทยในจีน, 2563)

ด้วยเหตุนี้ ผู้ศึกษาจึงสนใจที่จะศึกษา ภูมิศาสตร์การท่องเที่ยว กรณีศึกษาเมืองตุนหวง ประเทศจีน เนื่องจากเมืองตุนหวงเป็นเมืองที่มีความน่าสนใจในด้านภูมิศาสตร์กายภาพและภูมิศาสตร์วัฒนธรรม รวมทั้งด้านการท่องเที่ยว ดังนั้นงานวิจัยเล่มนี้จะเน้นศึกษาปัจจัยทางภูมิศาสตร์ที่มีผลต่อการท่องเที่ยวเมืองตุนหวง รวมไปถึงศึกษาแหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อเป็นประโยชน์แก่ผู้ที่สนใจ หรือผู้ที่ต้องการเดินทางไปท่องเที่ยวในเมืองตุนหวง ประเทศจีน ในอนาคตต่อไป

1.2 คำถามวิจัย

- 1.2.1 ปัจจัยทางภูมิศาสตร์ใดบ้างที่ส่งผลต่อการท่องเที่ยวเมืองตุนหวง ประเทศจีน
- 1.2.2 สถานที่ท่องเที่ยวและกิจกรรมของสถานที่ท่องเที่ยวเมืองตุนหวง ประเทศจีน มีอะไรบ้าง

1.3 วัตถุประสงค์

- 1.3.1 เพื่อศึกษาปัจจัยทางภูมิศาสตร์ที่ส่งผลต่อแหล่งท่องเที่ยวในเมืองตุนหวง ประเทศจีน
- 1.3.2 เพื่อศึกษาแหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรมในเมืองตุนหวง ประเทศจีน

1.4 ขอบเขตการศึกษา

การศึกษาวิจัย เรื่อง ภูมิศาสตร์การท่องเที่ยว กรณีศึกษาเมืองตุนหวง ประเทศจีน มีขอบเขตการศึกษา ดังนี้

1.4.1 ขอบเขตพื้นที่

เมืองตุนหวง มณฑลกลานซู ประเทศจีน

1.4.2 ขอบเขตด้านเวลา

การศึกษาในครั้งนี้มีระยะเวลาในการศึกษา ตั้งแต่เดือนกรกฎาคม 2565 – เมษายน 2566 รวมเป็นระยะเวลาทั้งหมด 10 เดือน

1.4.3 เนื้อหา

ในการศึกษาครั้งนี้ มีขอบเขตด้านเนื้อหา คือ การศึกษาปัจจัยทางด้านภูมิศาสตร์ที่ส่งผลกระทบต่อแหล่งท่องเที่ยวเมืองตุนหวง ประเทศจีน โดยมุ่งศึกษาปัจจัยทางด้านกายภาพและปัจจัยทางด้านวัฒนธรรม รวมไปถึงการศึกษาแหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรมในเมืองตุนหวง ประเทศจีน

1.5 นิยามศัพท์

ภูมิศาสตร์การท่องเที่ยว หมายถึง วิชาที่ว่าด้วยความสัมพันธ์และอิทธิพลของสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติที่มีต่อการท่องเที่ยว ในการศึกษาวิชาภูมิศาสตร์การท่องเที่ยวนั้นจะศึกษาถึงสภาพทั่วไปทางด้านภูมิศาสตร์ที่เกี่ยวข้องหรือสัมพันธ์กับการท่องเที่ยว เพื่อจะนำไปใช้ในการวางแผนการเกี่ยวกับการท่องเที่ยวให้ได้ประโยชน์สูงสุด

เมืองตุนหวง หมายถึง เมืองระดับเขตในทิศตะวันตกเฉียงเหนือมณฑลกลานซู ภาคตะวันตกของปัจจัยทางภูมิศาสตร์สาธารณรัฐประชาชนจีน

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.6.1 ทราบถึงปัจจัยทางภูมิศาสตร์และข้อมูลทั่วไปของเมืองตุนหวง ที่ส่งผลกระทบต่อแหล่งท่องเที่ยวในเมืองตุนหวง ประเทศจีน

1.6.2 ทราบถึงข้อมูลสถานที่ท่องเที่ยวและกิจกรรมในเมืองตุนหวง ประเทศจีน

1.6.3 ก่อให้เกิดประโยชน์แก่ผู้ที่สนใจและต้องการเดินทางไปท่องเที่ยวเมืองตุนหวง ประเทศจีน

บทที่ 2

ทบทวนวรรณกรรม

เอกสารที่ใช้เป็นกรอบแนวความคิดในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว ภูมิศาสตร์การท่องเที่ยว ข้อมูลประเทศจีนและเมืองตุนหวง และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยทางภูมิศาสตร์ที่ส่งผลต่อการท่องเที่ยว ดังนี้

2.1 แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

2.1.1 แนวคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยว

ณรงค์ พลริรักษ์ (2563) การท่องเที่ยวมีความสำคัญต่อการพัฒนาประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านเศรษฐกิจ เป็นแหล่งรายได้สำคัญของประเทศ ก่อให้เกิดการจ้างงาน การลงทุนและอาชีพต่าง ๆ ความสำคัญด้านสังคมและวัฒนธรรม ได้แก่ การแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมระหว่างเจ้าของสถานที่กับนักท่องเที่ยว เกิดการอนุรักษ์วัฒนธรรมที่ดีงาม เกิดความร่วมมือกันระหว่างคนในชุมชนและสังคม ลดช่องว่างและนำมาซึ่งความเท่าเทียมกันของคนในสังคม ส่วนความสำคัญต่อทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมนั้นมุ่งไปที่ประเด็นการใช้ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างคุ้มค่า โดยนำหลักการอนุรักษ์มาใช้กับแหล่งท่องเที่ยวเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดตลอดจนการปรับปรุงและพัฒนาให้คงสภาพเดิม นอกจากนี้ การท่องเที่ยวยังส่งผลต่อการเมืองทั้งในประเทศและระหว่างประเทศ

1) ความหมายของการท่องเที่ยว

ทิพวรรณ พุ่มมณี (2554) ให้คำจำกัดความของคำว่า การท่องเที่ยว หมายถึง การเดินทางจากถิ่นที่อยู่อาศัยปกติ หรือถิ่นที่พำนักถาวรไปยังที่อื่นด้วยความสมัครใจ และเป็นการเดินทางชั่วคราวโดยใช้เวลาพำนัก ณ สถานที่นั้น ๆ ชั่วระยะเวลาหนึ่ง ตามวัตถุประสงค์ต่าง ๆ ที่มีใช้เพื่อประกอบอาชีพหรือหารายได้

พรสวรรค์ มโนพัฒนา (2553) ได้กล่าวว่า การท่องเที่ยว หมายถึง การเดินทางเพื่อความบันเทิง ใจ เยี่ยมญาติ หรือการไปร่วมประชุม แต่มีใช้เพื่อการประกอบอาชีพเป็นหลักฐาน ไปทำงานประจำ หรือหารายได้ หรือเรียนหนังสือ หรือไปพำนักอยู่เป็นถาวร

วรรณ วรณานิช (2539) ได้ให้ความหมายของการท่องเที่ยวไว้ว่า การที่คนเดินทางไปยังสถานที่ต่าง ๆ และตลอดระยะเวลาที่ได้มีกิจกรรมต่าง ๆ เกิดขึ้น การไปเที่ยวชมสถานที่สวยงามหรือทัศนียภาพแปลก ๆ หรือเดินซื้อสิ่งของต่าง ๆ เป็นต้น

สมยศ วัฒนากมลชัย (2543) ให้คำจำกัดความของคำว่า การท่องเที่ยวไว้ว่า การเคลื่อนที่ชั่วคราวของมนุษย์ไปยังสถานที่ที่ไม่ใช่ที่ทำงาน หรือที่พักอาศัยตามปกติ กิจกรรมที่พวกเขาทำอยู่ ณ สถานที่นั้น และสิ่งอำนวยความสะดวกที่จัดเตรียมไว้เพื่อสนองความต้องการของพวกเขา และได้กล่าวว่า นักภูมิศาสตร์เห็นว่าการเดินทางของมนุษย์ตามคำนิยามที่ให้ไว้ตอนต้นมีสาเหตุมาจากวัตถุประสงค์ 3 ข้อ คือ

1. เพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ การท่องเที่ยวประเภทนี้จะเกิดขึ้นเมื่อนักท่องเที่ยวมีเวลาว่าง และต้องการจะหากิจกรรมอื่น ๆ ทำนอกเหนือจากหน้าที่การงานประจำ เช่น การไปชมโบราณสถานต่าง ๆ การเดินทางไปเล่นกีฬา การเดินทางไปเยี่ยมเพื่อนและญาติ

2. เพื่อธุรกิจ การท่องเที่ยวประเภทนี้เกิดขึ้นเพราะเหตุผลทางธุรกิจหรือหน้าที่การงาน เช่น ผู้เดินทางจำเป็นต้องไปประชุม สัมมนา หรือร่วมงานแสดงสินค้าในสถานที่ต่าง ๆ ที่ไม่ใช่ภูมิลำเนาของผู้เดินทาง

3. เพื่อวัตถุประสงค์อื่นๆ คือ การท่องเที่ยวที่ไม่ใช่เพื่อวัตถุประสงค์ข้อที่ 1 และ 2 เช่น การเดินทางไปศึกษาต่อ ณ สถานที่ที่ไม่ใช่ภูมิลำเนาของตน

ด้อย ชุมสาย (2527) ได้กล่าวถึงความหมายของการท่องเที่ยวว่า การท่องเที่ยวเป็นเรื่องของการเดินทาง ถ้าไม่มีการเดินทางก็ไม่มีการท่องเที่ยว และในเรื่องของการท่องเที่ยว ผู้ดำเนินงานการท่องเที่ยวมักใช้คำว่า การท่องเที่ยวและการเดินทางปะปนกัน บางทีใช้คำว่า การท่องเที่ยว ให้ความหมายถึงทั้งการท่องเที่ยว และการเดินทาง เช่น การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ใช้ชื่อภาษาอังกฤษว่า Tourism Authority of Thailand

John K.Walton (2022) ได้กล่าวถึงความหมายของการท่องเที่ยวไว้ว่า การท่องเที่ยว การกระทำและกระบวนการใช้เวลาอยู่ห่างจากบ้านเพื่อแสวงหาความบันเทิง การพักผ่อน และความเพลิดเพลินขณะใช้บริการเชิงพาณิชย์ ดังนั้น การท่องเที่ยวจึงเป็นผลผลิตของการจัดการทางสังคมสมัยใหม่ โดยเริ่มต้นในยุโรปตะวันตกในศตวรรษที่ 17 แม้ว่าจะมีมาก่อนในสมัยโบราณ

UNWTO (2008) ได้กล่าวถึงความหมายของการท่องเที่ยวว่า การท่องเที่ยวเป็นปรากฏการณ์ทางสังคม วัฒนธรรม และเศรษฐกิจ ซึ่งเกี่ยวข้องกับการเคลื่อนไหวของผู้คนไปยังประเทศหรือสถานที่นอก

สภาพแวดล้อมปกติเพื่อวัตถุประสงค์ส่วนตัวหรือธุรกิจ/วิชาชีพ บุคคลเหล่านี้เรียกว่าผู้มาเยือน (ซึ่งอาจเป็นทั้งนักท่องเที่ยวหรือนักทัศนศึกษา ผู้อยู่อาศัยหรือผู้ไม่มีถิ่นที่อยู่) และการท่องเที่ยวเกี่ยวข้องกับกิจกรรมของพวกเขา ซึ่งบางส่วนเกี่ยวข้องกับค่าใช้จ่ายด้านการท่องเที่ยว

จากความหมายข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า การท่องเที่ยว คือ การเดินทางของบุคคลไปยังสถานที่อื่นในช่วงระยะเวลาหนึ่ง โดยมีวัตถุประสงค์ใด ๆ ที่มีใช้เพื่อการประกอบอาชีพหรือหารายได้ ดังนั้นการท่องเที่ยวจึงเป็นการเดินทางของบุคคลซึ่งมีสถานที่และเวลาเข้ามาเกี่ยวข้อง แต่อย่างไรก็ดีในความเป็นจริงการเดินทางบางครั้งอาจมีวัตถุประสงค์อื่นร่วมด้วย เช่น การเดินทางไปติดต่อหรือตกลงทางธุรกิจซึ่งเกิดรายได้หรือค่าตอบแทนขึ้น แต่บุคคลนั้นก็แบ่งเวลาเพื่อพักผ่อนและท่องเที่ยวในสถานที่ต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในปัจจุบันที่การเดินทางมักเกี่ยวเนื่องกับการได้มาซึ่งรายได้พร้อมกับการท่องเที่ยวและพักผ่อน เช่น นิสิตนักศึกษาที่เดินทางไป Work and Travel ในต่างประเทศ กลุ่มคนเหล่านี้ก็จะทำงานเป็นหลักและแบ่งเวลาบางส่วนเพื่อการเดินทางท่องเที่ยว

2) ประเภทการท่องเที่ยว

ฐิติรัตน์ ปันบำรุงกิจ (2563) การจำแนกประเภทของแหล่งท่องเที่ยวมองได้หลายมิติ ดังนี้

1. จำแนกตามวัตถุประสงค์ของการจัดการท่องเที่ยวเชิงการตลาด แบ่งได้เป็น 2 ประเภทหลักคือ

1.1 การท่องเที่ยวกระแสหลัก (mass tourism) บางครั้งเรียกว่า การท่องเที่ยวแบบกลุ่มใหญ่ หรือ การท่องเที่ยวมวลชน เป็นปรากฏการณ์การเดินทางของนักท่องเที่ยวกลุ่มใหญ่ไปยังจุดหมายปลายทางของการท่องเที่ยวที่ได้รับการพัฒนาแล้วจนเป็นแหล่งท่องเที่ยวยอดนิยม มีบริการสิ่งอำนวยความสะดวกพร้อมต่อการท่องเที่ยว มักจะมีรูปแบบกำหนดไว้อย่างเป็นแบบแผน (conventional tourism) มีวางแผนการเดินทางล่วงหน้าทั้งการจองที่พักและยานพาหนะที่ใช้ในการเดินทาง เกี่ยวข้องกับการจัดโปรแกรมการเดินทางที่มีลักษณะเป็นแพ็คเกจทัวร์ที่สามารถซื้อได้ทั่วไปจากบริษัทหรือตัวแทนนำเที่ยว การท่องเที่ยวกระแสหลักจึงเน้นการตอบสนองต่อนักท่องเที่ยวจำนวนมาก ไม่จำกัดจำนวน

1.2 การท่องเที่ยวเฉพาะกลุ่ม (niche tourism) หมายถึง ปรากฏการณ์การเดินทางของนักท่องเที่ยวไปยังจุดหมายปลายทางตามความสนใจพิเศษ เฉพาะเจาะจง ซึ่งมักจะตอบสนองต่อนักท่องเที่ยวกลุ่มน้อย หรือเฉพาะกลุ่มที่มีความสนใจในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวประเภทเดียวกัน มีการรับรู้หรือการทำกิจกรรมการท่องเที่ยวพิเศษร่วมกัน เช่น การท่องเที่ยวเชิงสุขภาพและหรือเพื่อการทำสปา ผ่อนคลายและเสริมความงาม การท่องเที่ยวตามรอยภาพยนตร์ การท่องเที่ยวตามเส้นทางสายองขวัญ การ

ท่องเที่ยวที่เกี่ยวข้องกับการแต่งงานและการดื่มน้ำผึ้งพระจันทร์ การท่องเที่ยวเชิงเกษตร การท่องเที่ยวเชิงธรณีวิทยา เป็นต้น

2. จำแนกตามแหล่งที่มาของทรัพยากรการท่องเที่ยวและลักษณะทางกายภาพ แบ่งเป็น 3 รูปแบบ ดังนี้

2.1 การท่องเที่ยวเชิงธรรมชาติ หมายถึง การท่องเที่ยวที่อิงกับธรรมชาติเป็นหลัก โดยอาศัยทรัพยากรธรรมชาติอันมีคุณค่าที่แปลกตาและสวยงาม เป็นแหล่งท่องเที่ยว เพื่อดึงดูดความสนใจนักท่องเที่ยว ซึ่งอาจแยกตามประเภทของธรรมชาติและลักษณะทางกายภาพของแหล่งท่องเที่ยววนั้น ๆ ได้แก่

2.1.1 การท่องเที่ยวตามชายฝั่งทะเลและทางน้ำ

2.1.2 การท่องเที่ยวแบบผจญภัย

2.1.3 การท่องเที่ยวชมสัตว์ป่า

2.1.4 การท่องเที่ยวเชิงธรณีวิทยา

2.2 การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม เป็นการท่องเที่ยวเพื่อชมสิ่ง que แสดงความเป็นวัฒนธรรมหรือมรดกของสังคม ที่แสดงถึงความเจริญรุ่งเรือง การปรับสภาพให้เหมาะกับสภาพแวดล้อม การดำเนินชีวิตของบุคคลในแต่ละยุคสมัยที่มนุษย์สร้างสรรค์ขึ้นมา แหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมมีทั้งส่วนที่จับต้องได้ เช่น ปราสาท พระราชวัง วัด โบราณสถาน โบราณวัตถุ ศิลปะ และสิ่ง que จับต้องไม่ได้ เช่น ความเชื่อ มุมมอง ความคิด ความศรัทธา ธรรมเนียม ประเพณี ที่บรรพบุรุษได้สร้างสมและถ่ายทอดเป็นมรดกสืบทอดกันมา นอกจากวัฒนธรรมยังเป็นการสั่งสมประสบการณ์ ความรู้ ความสามารถ และภูมิปัญญาทั้งหมดที่ได้ช่วยมนุษย์ในสังคมนั้น ๆ อยู่รอดและเจริญรุ่งเรืองจนถึงปัจจุบัน การท่องเที่ยวประเภทนี้จำแนกได้หลายรูปแบบ ดังนี้

2.2.1 การท่องเที่ยวในเขตเมือง

2.2.2 การท่องเที่ยวในเขตชนบท

2.2.3 การท่องเที่ยวเชิงกีฬา

2.2.4 การท่องเที่ยวเชิงเกษตร

2.2.5 การท่องเที่ยวเชิงสุขภาพและความสมบูรณ์แข็งแรง

2.2.6 การท่องเที่ยวตามเทศกาล

3. การท่องเที่ยวเชิงผสมผสาน หรือแบบหลายวัตถุประสงค์ เป็นการรวมกลุ่มของการท่องเที่ยวที่เชื่อมโยงระหว่างการท่องเที่ยวเชิงธรรมชาติและการท่องเที่ยววัฒนธรรมไว้ด้วยกัน ซึ่งต้องอาศัยปัจจัยของทั้งสององค์ประกอบเพื่อให้เกิดการท่องเที่ยว โดยตอบสนองต่อความต้องการของนักท่องเที่ยวแบบหลายมุมมองและยังส่งเสริมให้เกิดความยั่งยืนของการท่องเที่ยว เพราะต้องอาศัยทรัพยากรธรรมชาติและการบริหารจัดการจากภาครัฐบาลและคนในท้องถิ่น ที่ต้องดูแลรักษาความเป็นเอกลักษณ์และทรัพยากรของตน ในบทนี้ จะกล่าวถึงการท่องเที่ยวประเภทนี้ 4 แบบ คือ การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ การท่องเที่ยวสีเขียว Neat และการท่องเที่ยวแบบไมซ์

สมยศ วัฒนากมลชัย (2543) ได้กล่าวว่า การท่องเที่ยวมีหลายรูปแบบ ขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายอย่าง เช่น ระยะเวลาการท่องเที่ยว ประเภทของการคมนาคม จำนวนสมาชิก หรือค่าใช้จ่ายต่าง ๆ เป็นต้น โดยทั่วไปแล้วอาจแบ่งประเภทของการท่องเที่ยวออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ คือ

1. การท่องเที่ยวภายในประเทศ เป็นการท่องเที่ยวไปตามสถานที่ท่องเที่ยวต่าง ๆ ภายในประเทศ การท่องเที่ยวลักษณะนี้จะต้องมีสิ่งจูงใจหลายอย่าง เช่น ความสวยงามของภูมิประเทศ ความสะดวกสบายในการเดินทาง ความปลอดภัย ตลอดจนการโฆษณา หรือมีสิ่งจูงใจเฉพาะของสถานที่นั้น เช่น หลักฐานทางประวัติศาสตร์ หรือศิลปวัฒนธรรมประจำท้องถิ่น เป็นต้น

2. การท่องเที่ยวต่างประเทศ เป็นการท่องเที่ยวไปยังสถานที่ต่างไปจากประเทศของตนและต้องผ่านขบวนการระหว่างประเทศหลายอย่าง เช่น ศุลกากร ด่านตรวจคนเข้าเมือง เป็นต้น ใช้ภาษาต่างประเทศและอาจจะต้องมีมัคคุเทศก์เป็นผู้นำ การท่องเที่ยวต่างประเทศนี้ ขนาดของประเทศเป็นสิ่งสำคัญ เช่น ประเทศที่มีขนาดใหญ่จะมีสิ่งดึงดูดนักท่องเที่ยวมาก เพราะมีโอกาสที่จะมีสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติและสิ่งอื่น ๆ หลายอย่างมากกว่าประเทศขนาดเล็ก แต่บางครั้งการที่จะต้องเดินทางไกล ๆ ก็อาจเป็นอุปสรรคหรือทำให้นักท่องเที่ยวหมดความสนใจ หรือมีความสนใจน้อยลง

วรรณภา วงษ์วานิช (2539) แบ่งลักษณะของการท่องเที่ยวออกได้เป็น 6 ลักษณะ ดังนี้

1. การท่องเที่ยวเพื่อความสนุกสนานและความบันเทิง เป็นการท่องเที่ยวเพื่อเปลี่ยนบรรยากาศ ประกอบกับความอยากรู้อยากเห็น เพื่อชมทิวทัศน์ วัฒนธรรม ประเพณี ชีวิตความเป็นอยู่ของท้องถิ่นต่าง ๆ หรือท่องเที่ยวไปตามสถานที่ต่าง ๆ เพื่อความสนุกสนานเพลิดเพลิน บางครั้งเป็นการไปเพื่อเปลี่ยนบรรยากาศ และสถานที่พักผ่อน การท่องเที่ยวแบบนี้ขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายอย่าง เช่น รสนิยม ฐานะทางเศรษฐกิจของนักท่องเที่ยว

2. การท่องเที่ยวเพื่อพักผ่อน เป็นการใช้เวลาว่าง เพื่อพักผ่อนร่างกายและสมอง อาจรวมถึง การพักผ่อนหลังการเจ็บป่วยโดยจะใช้เวลาพักผ่อนให้นานที่สุดเท่าที่จะทำได้ สถานที่ไปพักจะเลือกที่สงบ สะดวกสบาย อากาศบริสุทธิ์ เช่น ชายทะเล หรือบนภูเขาที่ห่างไกลจากความอึกทึกครึกโครม

3. การท่องเที่ยวเพื่อศึกษาวัฒนธรรม เป็นการท่องเที่ยวที่มักมีจุดประสงค์ที่จะศึกษาหาความรู้ เกี่ยวกับวัฒนธรรมของท้องถิ่นต่าง ๆ ควบคู่ไปกับการท่องเที่ยวด้วย เป็นการศึกษาชีวิตความเป็นอยู่ทั้งในแง่มานุษยวิทยาและสังคมวิทยา เช่น ชมโบราณสถาน ศิลปะหรือการแสดงต่างๆ

4. การท่องเที่ยวเพื่อการกีฬา การท่องเที่ยวแบบนี้มีจุดประสงค์ 2 ประการ คือ

ประการแรก เป็นการไปชมการแข่งขันกีฬาที่ตนสนใจ เช่น ฟุตบอล มวย เทนนิส ฯลฯ การแข่งขันกีฬานี้ถึงแม้ว่าจะมีการย้ายสถานที่แข่งขันก็ยังมีผู้ชมติดตามไปชมอยู่เสมอ

ประการที่สอง เป็นการท่องเที่ยวเพื่อไปเล่นกีฬา หรือออกกำลังกาย ซึ่งการท่องเที่ยวประเภทนี้ สถานที่ที่จะไปเป็นสิ่งดึงดูดให้เกิดการท่องเที่ยว เช่น ชายทะเล ภูเขา หรือการเดินป่าเพื่อยิงนกตกปลา หรือส่องสัตว์ เป็นต้น จากจุดประสงค์ดังกล่าวจะพบว่าประเทศที่มีทัศนียภาพหรือลักษณะภูมิประเทศ หลากหลายแบบ มักจะได้ประโยชน์จากการท่องเที่ยวประเภทนี้มาก

5. การท่องเที่ยวเพื่อธุรกิจ การประชุม และสัมมนา ความจริงแล้วลักษณะการท่องเที่ยวแบบนี้ไม่น่าจะจัดว่าเป็นการท่องเที่ยว ทั้งนี้เพราะตามหลักแล้วการท่องเที่ยวต้องเป็นการเดินทางไปเพื่อที่จะท่องเที่ยวหรือพักผ่อน แต่ความเป็นจริงแล้วผู้ที่ไม่ไปเพื่อธุรกิจหรือสัมมนามักจะแบ่งเวลาส่วนหนึ่งไว้สำหรับการท่องเที่ยว การท่องเที่ยวแบบนี้สิ่งที่จะเป็นปัจจัยดึงดูดนักท่องเที่ยว คือ ต้องมีสถานที่ท่องเที่ยวที่น่าสนใจ มีสถานที่พักอาศัยหรือโรงแรม และระบบการคมนาคมที่ดีสะดวกรวดเร็ว ปัจจุบันนี้การท่องเที่ยวลักษณะมีแนวโน้มสูงขึ้นเรื่อยๆ

6. การท่องเที่ยวเพื่อการศึกษา คือการที่บุคคลไปต่างประเทศเพื่อการศึกษา ดูงาน หรือวิจัย หรือ การแลกเปลี่ยนอาจารย์ นักศึกษา ระหว่างมหาวิทยาลัย และจะอยู่ในประเทศนั้นเป็นเวลานับเดือน การท่องเที่ยวประเภทนี้รวมถึงการท่องเที่ยวเพื่อการศึกษาภายในประเทศด้วย จัดว่าเป็นนักท่องเที่ยวที่ทำรายได้ให้แก่ประเทศอย่างหนึ่ง

3) ปัจจัยที่ส่งผลต่อการท่องเที่ยว

ฐิติรัตน์ ปันบำรุงกิจ (2563) ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการท่องเที่ยวประกอบด้วย 2 กลุ่มใหญ่ ดังนี้

1. ปัจจัยภายใน

1.1 ทรัพยากรการท่องเที่ยว (tourism resources) เป็นสิ่งดึงดูดใจให้ผู้คนเดินทางมาเยือนท้องถิ่นนั้น ๆ ซึ่งมีทั้งสิ่งที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติ สิ่งที่มีมนุษย์สร้างขึ้น รวมถึงวัฒนธรรมและประเพณีต่าง ๆ

1.2 ความปลอดภัย (security) จะคำนึงถึงความปลอดภัยที่มีต่อชีวิตและทรัพย์สินของนักท่องเที่ยวเป็นสำคัญ มาตรการรักษาความปลอดภัยต้องมีประสิทธิภาพ

1.3 โครงสร้างพื้นฐาน (infrastructures) เช่น ถนน สนามบิน สถานีรถไฟ ไฟฟ้า ระบบการสื่อสาร และอื่น ๆ

1.4 สิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อการท่องเที่ยว (tourism facilities) เช่น การคมนาคม ร้านค้า ที่พัก การบริการด้านพิธีการเข้า-ออกเมือง

1.5 สินค้าของที่ระลึก (souvenirs) ต้องมีการควบคุมคุณภาพ กำหนดราคา การส่งเสริมการใช้วัสดุพื้นบ้าน การออกแบบสินค้าให้มีเอกลักษณ์ รวมทั้งการบรรจุหีบห่อที่สวยงาม

1.6 การโฆษณาและประชาสัมพันธ์ (advertising and public relation) เป็นปัจจัยสำคัญต่อการขยายตัวของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ทำให้แหล่งท่องเที่ยวเป็นที่รู้จักและสนใจของนักท่องเที่ยว

1.7 ภาพลักษณ์ (image) เป็นตัวกำหนดกลุ่มนักท่องเที่ยว เช่น หากประเทศใดมีภาพลักษณ์ว่าเป็นดินแดนแห่งความรักโรแมนติก นักท่องเที่ยวที่สนใจก็จะเป็นกลุ่มคู่รักที่ต้องการมาฮันนีมูน เช่น มัลดีฟส์ นอกจากนี้ภาพลักษณ์ยังเป็นสิ่งที่ช่วยให้คนจดจำและนึกถึงเพื่อเกิดแรงกระตุ้นในการเดินทางท่องเที่ยว รวมถึงการนำไปใช้เป็นโลโก้เพื่อการโฆษณาและการขายของที่ระลึก

2. ปัจจัยภายนอก

2.1 สภาวะเศรษฐกิจและการเมืองของโลก การฟื้นตัวทางเศรษฐกิจและสภาพความมั่นคงทางการเมือง จะเป็นตัวกระตุ้นกระแสการเดินทางให้ขยายตัวอย่างกว้างขวาง

2.2 ความนิยมในการท่องเที่ยว ในช่วงหลายปีที่ผ่านมา มีองค์ประกอบหลายประการที่ช่วยให้รายได้ของครอบครัวสูงขึ้น ในขณะที่ค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวลดลง ทำให้ผู้ที่รักการเดินทางท่องเที่ยวสามารถจัดการรายได้เพื่อการท่องเที่ยวได้ดีขึ้น รวมถึงค่านิยมในการเดินทางไปต่างประเทศและความต้องการหาประสบการณ์แปลกใหม่ในดินแดนต่าง ๆ

2.3 การขยายเส้นทางคมนาคม การคมนาคมขนส่งที่มีประสิทธิภาพ ส่งผลให้การเดินทางท่องเที่ยวเป็นไปด้วยความสะดวก รวดเร็ว ปลอดภัย และประหยัด

2.4 การแลกเปลี่ยนอันเนื่องมาจากนโยบายทางการเมือง ซึ่งเป็นผลให้เกิดการแข่งขันทั้งด้านการตลาดและการวางแผนพัฒนาการท่องเที่ยว เช่น นโยบายด้านวีซ่าระหว่างประเทศ

2.5 ความก้าวหน้าด้านเทคโนโลยีข้อมูลข่าวสารและอินเทอร์เน็ต ปัจจัยด้านนี้ส่งผลให้นักท่องเที่ยวเดินทางได้สะดวก รวดเร็ว สามารถใช้การจองตั๋วเครื่องบิน ที่พัก และการติดต่อกับตัวแทนนำเที่ยวผ่านเว็บไซต์และอินเทอร์เน็ต นอกจากนี้ยังรวมถึงการใช้บัตรเครดิต ซึ่งอำนวยความสะดวกในการใช้จ่ายเงินของนักท่องเที่ยวในพื้นที่ต่างประเทศได้

2.6 ความก้าวหน้าทางการแพทย์ทำให้คนอายุยืนขึ้น คนสูงอายุและวัยเกษียณ มีสุขภาพที่แข็งแรงและสนใจในการดูแลสุขภาพมากขึ้น รวมถึงต้องการเดินทางท่องเที่ยวเพื่อการพักผ่อนและเพื่อการดูแลสุขภาพและความงาม

2.7 ความไม่สงบทางการเมืองและการก่อการร้าย ปัจจัยด้านนี้จะส่งผลกระทบต่อด้านลบต่อการขยายตัวของการท่องเที่ยว

2.8 ภัยพิบัติทางธรรมชาติ เช่น การเกินแผ่นดินไหวและการเกิดสึนามิ นอกจากจะส่งผลกระทบต่อธรรมชาติและสภาพแวดล้อมของพื้นที่ที่ได้รับผลกระทบแล้ว ยังทำให้เกิดความไม่มั่นใจของนักท่องเที่ยวที่จะเดินทางมาในภูมิภาคที่เกิดปัญหาภัยธรรมชาติ ดังนั้น หลังจากที่เกิดภัยพิบัติต่าง ๆ จำนวนนักท่องเที่ยวจะลดลงอย่างรวดเร็ว ต้องใช้ระยะเวลาจนกว่าพื้นที่ที่ได้รับการฟื้นฟูและกลับมาสวยงามดังเดิม

วรรณมา วงษ์วานิช (2539) กล่าวว่า ปัจจัยที่สำคัญและมีผลกระทบต่อจำนวนนักท่องเที่ยวทั้ง 2 ประเภทข้างต้น คือ

1. ความหลากหลายทางภูมิศาสตร์ของประเทศ ประเทศที่มีพื้นที่กว้างใหญ่มีลักษณะภูมิประเทศและวัฒนธรรมประเพณีที่หลากหลาย เช่น ประเทศสหรัฐอเมริกา ย่อมมีแหล่งท่องเที่ยวที่สวยงามสามารถดึงดูดให้ประชากรเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศก่อนตัดสินใจเดินทางไปต่างประเทศ ในขณะที่เดียวกันก็สามารถดึงดูดให้นักท่องเที่ยวต่างชาติเดินทางไปเที่ยวในประเทศสหรัฐอเมริกา ต่างกับประเทศที่มีขนาดเล็ก เช่น ประเทศโบลีเวีย ซึ่งไม่มีความแตกต่างทางภูมิประเทศในแต่ละภูมิภาคมากนัก ย่อมมีจำนวนนักท่องเที่ยวน้อย ทั้งประเภทที่ 1 และ 2

2. ระบอบการเมืองการปกครอง ประเทศที่มีการปกครองในระบอบเสรีประชาธิปไตย เช่น ประเทศไทย ย่อมเปิดกว้างให้ประชากรเดินทางท่องเที่ยวทั้งภายในและภายนอกประเทศ รวมทั้งอนุญาต

ให้นักท่องเที่ยวต่างชาติเดินทางเข้าไปในประเทศ ในขณะที่ประเทศสังคมนิยม เช่น ประเทศเกาหลีเหนือ มักจะจำกัดสิทธิ์การเดินทางท่องเที่ยวของชาวต่างชาติ โดยกำหนดจุดหรือบริเวณที่อนุญาตให้เที่ยวชมได้

2.1.2 แนวคิดเกี่ยวกับภูมิศาสตร์การท่องเที่ยว

1) ความหมายของภูมิศาสตร์

สมยศ วัฒนาภรณ์ (2543) ให้ความหมายของภูมิศาสตร์ว่า ภูมิศาสตร์ คือ วิชาที่ว่าด้วยการศึกษาและอธิบายถึงลักษณะและความสัมพันธ์ของสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติ และสิ่งที่มนุษย์สร้างขึ้น ในภูมิภาคต่าง ๆ ของโลก

ศิริวิไล ธีระโรจนารัตน์ (ม.ป.ป) กล่าวว่า ภูมิศาสตร์ (geography) คือ ศาสตร์ทางด้านพื้นที่และบริเวณต่างๆ บนพื้นผิวโลก เป็นวิชาที่ศึกษาปรากฏการณ์ทาง กายภาพ และมนุษย์ ที่เกิดขึ้น ณ บริเวณที่ทำการศึกษารวมไปถึงสิ่งแวดล้อมที่อยู่บริเวณโดยรอบ นักภูมิศาสตร์อธิบายถึงรูปแบบของการเปลี่ยนแปลงของที่ต่างๆ บนโลก แผนที่ และสัญญาณโลก โดยอธิบายว่ารูปแบบการเปลี่ยนแปลงนั้นเกิดขึ้นได้อย่างไร ภูมิศาสตร์จะทำให้เข้าใจปัญหาทางด้านกายภาพและวัฒนธรรมของบริเวณที่ศึกษาและสิ่งแวดล้อมโดยรอบที่อยู่บนพื้นผิวโลก

ภูมิศาสตร์ เป็นการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์ สถานที่ และสิ่งแวดล้อมโดยการใช้ข้อมูลทางแผนที่ในการอธิบายความสัมพันธ์ทางด้านพื้นที่การตั้งถิ่นฐานและการอยู่อาศัยของคนแต่ละคน และโดยรวมเป็นรากฐานในการเลือกสถานที่ เพื่อสร้างสังคมมนุษย์ในดินแดนต่างๆ และมีความสัมพันธ์กับชีวิตของพืชและสัตว์ ในการเกิดดำรงชีวิตและการเปลี่ยนแปลงระบบนิเวศวิทยา

โดยคนเป็นศูนย์กลางทางภูมิศาสตร์ที่มีกิจกรรมต่างๆบนพื้นผิวโลก การตั้งถิ่นฐานตามโครงสร้างของผิวโลกและคนมีการแข่งขันกันที่จะควบคุมพื้นผิวโลก สิ่งแวดล้อมทางกายภาพที่ถูกเปลี่ยนแปลงโดยกิจกรรมของมนุษย์มีผลอย่างมากต่อ แนวทางที่เป็นลักษณะคุณค่าทางสังคมมนุษย์และการใช้ทรัพยากรธรรมชาติของโลก และกิจกรรมของมนุษย์จะมีอิทธิพลต่อลักษณะ และกระบวนการทางกายภาพของโลกความรู้ทางภูมิศาสตร์ทำให้ผู้คนสามารถพัฒนาความเข้าใจในเรื่องของความสัมพันธ์ระหว่างคนสถานที่ และสิ่งแวดล้อม ณ เวลาหนึ่ง

จากความหมายข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า ภูมิศาสตร์ คือ การศึกษาและอธิบายถึงลักษณะและความสัมพันธ์ของสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติ ณ บริเวณที่ทำการศึกษารวมไปถึงสิ่งแวดล้อมที่อยู่บริเวณโดยรอบ เพื่อที่จะเข้าใจปัญหาทางด้านกายภาพและวัฒนธรรมของบริเวณที่ศึกษาและสิ่งแวดล้อม

โดยรอบที่อยู่บนพื้นผิวโลก อีกทั้งเพื่อทำให้ผู้ศึกษาสามารถพัฒนาความเข้าใจในเรื่องของความสัมพันธ์ระหว่างคนสถานที่ และสิ่งแวดล้อม ณ เวลานั้น

2) ความหมายของภูมิศาสตร์การท่องเที่ยว

วรรณ วรชวานิช (2539) กล่าวว่า ภูมิศาสตร์การท่องเที่ยว หมายถึงวิชาที่ว่าด้วยความสัมพันธ์และอิทธิพลของสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติที่มีต่อการท่องเที่ยว ในการศึกษาวิชาภูมิศาสตร์การท่องเที่ยว นั้นจะศึกษาถึงสภาพทั่วไปทางด้านภูมิศาสตร์ที่เกี่ยวข้องหรือสัมพันธ์กับการท่องเที่ยว เพื่อนำไปใช้ในการวางแผนการเกี่ยวกับการท่องเที่ยวให้ได้ประโยชน์สูงสุด เช่น ความรู้เกี่ยวกับลักษณะภูมิอากาศ ลักษณะภูมิประเทศ เส้นทางการเดินทาง ตลอดจนสถานที่ตั้งและสิ่งที่น่าสนใจของแต่ละภูมิภาค ทั้งในด้านธรรมชาติและวัฒนธรรม ตลอดจนขนบธรรมเนียมประเพณีต่าง ๆ ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะดึงดูดให้นักท่องเที่ยวเข้าไปเที่ยว แต่อย่างไรก็ตามสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้มักจะมีการเปลี่ยนแปลงและมีการค้นพบใหม่ ๆ อยู่เสมอ ดังนั้นขอบข่ายของวิชานี้จึงกว้างขวาง ศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยทางด้านภูมิศาสตร์และวัฒนธรรมที่มีผลต่อการท่องเที่ยว โดยจะเน้นศึกษาเกี่ยวกับสถานที่ ภูมิทัศน์อันงดงามตามธรรมชาติ เช่น ภูเขา น้ำตก ถ้ำ ชายทะเลเป็นหลักใหญ่ รวมทั้งสิ่งต่าง ๆ ทางวัฒนธรรมที่มนุษย์ได้สร้างขึ้น เช่น โบราณสถาน ศิลปวัฒนธรรม และประเพณีต่าง ๆ

2.2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ปารมี ขจรจิตต์เมตต์ (2562) ได้จัดทำสารนิพนธ์เรื่อง ปัจจัยทางภูมิศาสตร์ที่มีผลต่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในภูมิภาคฮอกไกโด โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาข้อมูลด้านภูมิศาสตร์ สภาพอากาศ และข้อมูลทั่วไปของภูมิภาคฮอกไกโด ว่ามีผลต่อการท่องเที่ยวอย่างไร รวมทั้งเพื่อศึกษาสถานที่ท่องเที่ยวที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมในภูมิภาคฮอกไกโด โดยมีวิธีการศึกษาจากข้อมูลทุติยภูมิจากเอกสาร และสื่อออนไลน์ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวที่แสดงให้เห็นวัฒนธรรมของภูมิภาคฮอกไกโด จากนั้นจึงนำข้อมูลมาเรียบเรียงและวิเคราะห์ข้อมูลที่หามาได้ พบว่าภูมิภาคฮอกไกโดเป็นภูมิภาคที่มีอากาศหนาวเย็น เมืองที่เป็นจุดศูนย์กลางและมีคนพลุกพล่านคือเมืองซัปโปโร ซึ่งตั้งอยู่บริเวณที่ราบและมีอากาศที่อบอุ่นเหมาะสมสำหรับการประกอบกิจกรรมต่าง ๆ ในขณะที่ฮอกไกโดตอนเหนือและทางตะวันออกมีอากาศที่หนาวเย็นและมีธรรมชาติที่สวยงาม แต่ไม่ค่อยมีผู้คนอาศัยอยู่มากนัก ส่วนฮอกไกโดทางใต้มีเมืองฮาโกดาเตะเป็น

จุดศูนย์กลางและขึ้นชื่อในด้านการประมง เมื่อนำสถานที่ท่องเที่ยวที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมในภูมิภาคฮอกไกโดมาแยกออกเป็น 4 ประเภท อันได้แก่ สถานที่ท่องเที่ยวประเภทงานเทศกาล สถานที่ท่องเที่ยวที่แสดงให้เห็นถึงวัฒนธรรมอาหารการกิน สถานที่ท่องเที่ยวที่แสดงให้เห็นวัฒนธรรมของกิจกรรมสันตนาการ และสถานที่ท่องเที่ยวที่แสดงให้เห็นวัฒนธรรมทางประวัติศาสตร์ ทำให้ทราบถึงวัฒนธรรมที่หลากหลายและเป็นเอกลักษณ์และจุดดึงดูดนักท่องเที่ยวของภูมิภาคนี้ แต่ในขณะเดียวกันก็ยังมีเทศกาลที่เกี่ยวข้องกับฤดูร้อน โดยสถานที่ท่องเที่ยวเพื่อความบันเทิงส่วนใหญ่มักจะอยู่บริเวณเมืองใหญ่ ๆ ที่มีคนพลุกพล่าน ภูมิภาคฮอกไกโดยังเป็นต้นกำเนิดของอาหารที่มีชื่อเสียงหลายชนิด อีกทั้งยังมีวัฒนธรรมดั้งเดิมที่มีมาแต่ก่อนอยู่แล้ว

พลอยนิตา จรัสวงศ์โกศล (2558) ได้จัดทำสารนิพนธ์เรื่อง ปัจจัยทางภูมิศาสตร์ที่ทำให้เกาะฮอกไกโดเป็นเมืองท่องเที่ยว โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยทางภูมิศาสตร์ที่ทำให้เกาะฮอกไกโดเป็นเมืองท่องเที่ยวโดยอาศัยการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการรวบรวมข้อมูลจากบทความ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวของเกาะฮอกไกโดโดยมีปัจจัยทางภูมิศาสตร์เข้ามาเกี่ยวข้อง ข้อมูลจากอินเทอร์เน็ตและหนังสือท่องเที่ยวของเกาะฮอกไกโด แล้ววิเคราะห์การพัฒนาด้านการท่องเที่ยวของเกาะฮอกไกโด โดยจะแบ่งข้อมูลการท่องเที่ยวเป็นแต่ละเขตเพื่อการค้นหาข้อมูลได้ง่ายขึ้น อีกทั้งยังแบ่งเป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติ และสถานที่ท่องเที่ยวที่มนุษย์สร้างขึ้น ที่มีหลายด้าน ด้านอาหาร ประวัติศาสตร์ บันเทิง ศิลปะ วัฒนธรรม สถานที่ค้าขาย และกีฬา โดยสรุปผลการศึกษาได้เป็น 3 ส่วน ได้แก่ 1. ทรัพยากรการท่องเที่ยวเกาะฮอกไกโด จากทั้ง 7 ประเภทมีการกระจายตัวของทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติมากที่สุดที่ฮอกไกโดเนื่องจากเมืองซัปโปโร เป็นเมืองที่อยู่ใกล้เกาะฮอกไกโด และมีทรัพยากรทางธรรมชาติที่อุดมสมบูรณ์อยู่มาก ส่วนทรัพยากรแหล่งท่องเที่ยวในเขตตอนกลางของเมืองซัปโปโรมีจำนวนมากที่สุด เนื่องจากบริเวณเขตกลางเป็นศูนย์กลางของด้านต่าง ๆ ในเมืองซัปโปโร ทั้งด้านประวัติศาสตร์ ศิลปวัฒนธรรม และอาหาร เป็นต้น ในเมืองซัปโปโรนี้สามารถท่องเที่ยวและเลือกทำกิจกรรมได้มากมายตามรสนิยมของแต่ละคน เช่น ตั้งแต่กินราเม็งขึ้นชื่อ การเที่ยวชมสวนธรรมชาติตลอดจนทำกิจกรรมกลางแจ้ง เช่น การเล่นสกี และจับจ่ายซื้อของตามแหล่งช้อปปิ้ง 2. ปัจจัยที่ส่งเสริมการท่องเที่ยวเกาะฮอกไกโด ได้แก่ ปัจจัยทางภูมิศาสตร์ เมืองซัปโปโรเป็นเมืองที่ตั้งอยู่บนเกาะฮอกไกโด มีธรรมชาติล้อมรอบและอุดมสมบูรณ์ ทำให้มีวิวทิวทัศน์สวยตระการตา น่าดึงดูดใจและสภาพภูมิอากาศที่เป็นมิตร เมื่อฤดูกาลเปลี่ยนแปลงลักษณะรูปแบบการท่องเที่ยวก็จะเปลี่ยนแปลงตามฤดูกาลด้วย จึงเป็นสถานที่ที่เหมาะสมสำหรับการท่องเที่ยว ปัจจัยทางด้านวัฒนธรรม เกาะฮอกไกโดมีประวัติศาสตร์

ศิลปวัฒนธรรม สืบต่อกันมายาวนาน ทำให้มีการผสมผสานวัฒนธรรมพื้นเมืองและวัฒนธรรมตะวันตกได้อย่างกลมกลืนและลงตัว แสดงออกให้เห็นถึงกิจกรรมในการดำเนินชีวิต สิ่งปลูกสร้าง รูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยว เป็นต้น ปัจจัยด้านการคมนาคมขนส่ง ในการเดินทางท่องเที่ยวไปแต่ละสถานที่ของเมืองเกาะฮอกไกโดมีระบบการขนส่งคมนาคมพื้นฐานต่าง ๆ ที่สะดวกสบาย รวดเร็ว จึงมีส่วนสำคัญในการส่งเสริมการท่องเที่ยว 3. การพัฒนาด้านการท่องเที่ยวของเกาะฮอกไกโด โดยเริ่มจากการนำจุดเด่นเฉพาะตัวของภูมิภาค คือ ธรรมชาติที่อุดมสมบูรณ์ มาพัฒนากลายเป็นแหล่งท่องเที่ยว ต่อด้วยเน้นการสร้างและพัฒนาสถานที่แหล่งท่องเที่ยวใหม่ ๆ เพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยว อีกทั้งมีการปรับปรุงและพัฒนาเมืองเพื่อต้อนรับต่ออุตสาหกรรมการท่องเที่ยวในเมือง แน่แน่นอนว่าเกาะฮอกไกโด เป็นหนึ่งในเมืองที่ได้รับความนิยมจากนักท่องเที่ยวเป็นจำนวนมากมีนักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยวในเมืองซัปโปโรเป็นจำนวนหลักล้านคนในแต่ละปี

มณฑลอิระ สวรรณเลิศเจริญ (2557) ได้จัดทำสารนิพนธ์เรื่อง ปัจจัยทางภูมิศาสตร์ที่มีผลต่อการท่องเที่ยวในประเทศญี่ปุ่น โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยทางภูมิศาสตร์ที่มีผลต่อการท่องเที่ยวในประเทศญี่ปุ่น ศึกษาลักษณะปัจจัยทางภูมิศาสตร์ที่ก่อให้เกิดเทศกาลต่าง ๆ และการพัฒนาปัจจัยที่สนับสนุนการท่องเที่ยวในประเทศญี่ปุ่น การศึกษารังนี้ ข้อมูลที่นำมาศึกษาวิเคราะห์รวบรวมข้อมูลจากเอกสาร หน่วยงานการท่องเที่ยวต่าง ๆ หนังสือ รวมถึงสื่อออนไลน์ นำมาศึกษาและวิเคราะห์ถึงประเด็นหลักของการตัดสินใจเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศญี่ปุ่น ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยที่สำคัญที่มีผลทำให้นักท่องเที่ยวตัดสินใจเดินทางมาท่องเที่ยวที่ประเทศญี่ปุ่น คือ ปัจจัยทางภูมิศาสตร์ ซึ่งเป็นที่ดึงดูดนักท่องเที่ยวที่สำคัญที่สุด ปัจจัยทางภูมิศาสตร์ที่มีผลต่อการท่องเที่ยว ได้แก่ 1.ที่ตั้งของประเทศญี่ปุ่น ตั้งอยู่ทางตะวันออกสุดของโลก จึงเรียกว่า “ดินแดนอาทิตย์อุทัย” มีพื้นที่ประมาณ 372,000 ตารางกิโลเมตร ความยาวจากเหนือจดใต้คือ 2,500 กิโลเมตร ญี่ปุ่นประกอบด้วยเกาะใหญ่ 4 เกาะ ได้แก่ ฮอกไกโด ฮอนชู ชิโกกุ และคีวชู มีเกาะเล็กเกาะน้อยอีกราว 3,000 เกาะ 2. ลักษณะภูมิประเทศ ภูมิประเทศโดยทั่วไปเป็นภูเขา ร้อยละ 71 จากพื้นที่ทั้งหมด ในขณะที่มีพื้นที่ราบเพียงร้อยละ 25 ซึ่งใช้เป็นพื้นที่ทางการเกษตรได้เพียงร้อยละ 11 ประเทศญี่ปุ่นมีภูเขาไฟมากประมาณ 1 ใน 10 ของโลก โดยมีภูเขาฟูจิเป็นภูเขาที่สูงที่สุดในประเทศและเป็นภูเขาไฟที่สงบอยู่แต่ยังไม่ดับ จากการที่ญี่ปุ่นอยู่ในเขตที่มีภูเขาไฟมากทำให้มีแผ่นดินไหวเกิดขึ้นเสมอ ยังทำให้ญี่ปุ่นมีบ่อน้ำพุร้อนจำนวนมากทั่วประเทศ ซึ่งส่วนใหญ่ถูกพัฒนาให้กลายเป็นสถานที่ท่องเที่ยว ภูเขาฟูจิซึ่งเป็นยอดเขาที่สูงที่สุดในญี่ปุ่นก็เป็นภูเขาไฟ 3. ลักษณะภูมิอากาศ ภูมิอากาศมี 4 ฤดูหลัก ที่มีความแตกต่างกันอย่างชัดเจน คือ ฤดูใบไม้ผลิ (มีนาคม - พฤษภาคม) อากาศ

อบอุ่น การผลิบานของดอกซากุระเป็นเครื่องหมายที่บอกถึงการสิ้นสุดของฤดูหนาวและการมาเยือนของฤดูใบไม้ผลิ ชาวญี่ปุ่นนิยมใช้โอกาสนี้ออกไปดื่มสังสรรค์กับเพื่อนฝูงใต้ต้นซากุระ นับว่าเป็นเทศกาลที่ชาวญี่ปุ่นเฝ้ารอในแต่ละปี ในสวนสาธารณะหรือห้างสรรพสินค้าต่าง ๆ จะมีการประดับตกแต่งด้วยดอกซากุระ รวมถึงมีการทำขนมเป็นรูปดอกซากุระ และนำซากุระมาเป็นส่วนผสมอีกด้วย ฤดูร้อน (มิถุนายน – สิงหาคม) อากาศร้อนชื้นโดยมีช่วงฤดูฝนสั้น ๆ ประมาณ 1 เดือนในช่วงต้นฤดู ในช่วงฤดูร้อนนี้ ฝนจะตกทั่วประเทศญี่ปุ่น ยกเว้นที่เกาะฮอกไกโด เมื่อช่วงเวลาที่ฝนตกสิ้นสุดจะเป็นช่วงของฤดูร้อน ซึ่งเป็นช่วงที่ข้าวออกรวง จะมีวันที่กลางวันยาวที่สุด มักจะตรงกับวันที่ 21 มิถุนายนของทุกปี ฤดูร้อนนี้ยังเป็นฤดูแห่งเทศกาลดอกไม้ไฟ ผู้คนนิยมใส่ยูคาตะ ออกไปชมพลุไฟตามชุมชนต่าง ๆ และมีการเดินรำพื้นเมือง ฤดูใบไม้ร่วง (กันยายน – พฤศจิกายน) อากาศอบอุ่น โดยมีพายุไต้ฝุ่นมากในช่วงเดือนกันยายน สัญลักษณ์ของฤดูใบไม้ร่วงก็คือ ดอกเบญจมาศ บริเวณที่มีการเปลี่ยนสีสนของใบไม้ผู้คนนิยมไปท่องเที่ยว อาทิ เขต AOMORI และบริเวณอะราชิยามาในจังหวัดเกียวโต ฤดูหนาว (ธันวาคม – กุมภาพันธ์) อากาศหนาว มีหิมะตกมากทางภาคเหนือของประเทศและฝั่งทะเลญี่ปุ่น ส่วนทางใต้และฝั่งมหาสมุทรแปซิฟิก อากาศจะอบอุ่นกว่า โดยตอนเหนือจะมีอากาศหนาวกว่าภาคอื่น ๆ และมีการจัดเทศกาลหิมะประจำปี ซึ่งมีนักท่องเที่ยวจากจังหวัดต่าง ๆ เดินทางมาชมการแข่งขันออกแบบหิมะในรูปแบบต่าง ๆ ในช่วงสิ้นปี ครอบครัวชาวญี่ปุ่นต่างฉลองด้วยอาหารมื้อพิเศษ เรียกว่า “OSECHIRYOURI” มีความหมายถึง ความเจริญรุ่งเรือง สุขภาพ และอายุยืนยาว ซึ่งงานเทศกาลต่าง ๆ ของญี่ปุ่นมีอยู่ในทุกภูมิภาคตลอดทั้ง 4 ฤดู ในแต่ละปีการฉลองเทศกาลต่าง ๆ เผยให้เห็นถึงความนึกคิดของชาวญี่ปุ่น ซึ่งต้นกำเนิดของงานเทศกาลจะเกี่ยวเนื่องกับเรื่องราวก่อนประวัติศาสตร์ที่เตือนความทรงจำให้นึกถึงค่านิยมที่ยึดถือกันมานาน นอกจากนี้ ประเทศญี่ปุ่นมีการพัฒนาปัจจัยด้านต่าง ๆ ในการท่องเที่ยว เพื่อให้นักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาในประเทศมีความสะดวกมากขึ้น มีดังนี้ การกระตุ้นการท่องเที่ยวของรัฐบาลญี่ปุ่น การพัฒนาด้านคมนาคม และการพัฒนาด้านเทคโนโลยีเพื่อการท่องเที่ยว ดังนั้นการพัฒนาปัจจัยที่สนับสนุนการท่องเที่ยวในประเทศญี่ปุ่น จึงเป็นหนึ่งเหตุผลที่ทำให้นักท่องเที่ยวต้องการเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศญี่ปุ่น

นราธร สายเส็ง (2561) ได้จัดทำบทความวิชาการเรื่อง ภูมิศาสตร์การท่องเที่ยว กรณีศึกษา อุทยานธรณีเย่หลิว ประเทศไต้หวัน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อนำเสนอข้อมูลแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ เน้นไปที่การท่องเที่ยวเชิงธรณีวิทยาในพื้นที่อุทยานธรณีเย่หลิว ประเทศไต้หวัน โดยใช้แนวคิดภูมิศาสตร์การท่องเที่ยวของ สตีเฟ่น วิลเลียม (Stephen Williams) เป็นพื้นฐานในการวิเคราะห์ ซึ่งได้อธิบาย

ตำแหน่งที่ตั้ง ลักษณะทางภูมิศาสตร์ ภูมิลักษณะอันเกิดจากตัวการทางธรรมชาติบริเวณแหลมเย่หลิว ทั้งนี้ได้วิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาเชิงพื้นที่และการจัดการการท่องเที่ยวเชิงธรณีวิทยาที่ประสบความสำเร็จของอุทยานธรณีเย่หลิว พบว่าประกอบไปด้วย 5 ปัจจัยหลัก ดังนี้ 1. ปัจจัยทางกายภาพและลักษณะของพื้นที่บริเวณอุทยานธรณีเย่หลิวเป็นแบบเปิด มีลักษณะที่แปลกตา จึงถูกพัฒนาต่อยอดให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญและขึ้นชื่อของประเทศไต้หวัน โดยอาศัยจุดเด่นทางธรณีสัณฐาน ภูมิลักษณะเด่นผนวกกับสร้างเรื่องราวให้กับสถานที่สอดคล้องกับการรับรู้ของผู้คนที่หลากหลาย นำไปสู่การผลิตการสร้างควมหมายให้กับพื้นที่เป็นอุทยานอันสามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวและสร้างรายได้ให้กับผู้คนจำนวนมาก 2. ธรรมชาติของทรัพยากรการท่องเที่ยวและความดึงดูด กล่าวคือ ลักษณะพื้นที่ที่มีความเฉพาะโดดเด่น มีภูมิลักษณะที่มีเอกลักษณ์ อันเกิดจากตัวการทางธรรมชาติที่สรรสร้างความเป็นเอกลักษณ์นำไปสู่การดึงดูดเชิงสถานที่ เช่น หินเห็ด หินเทียน หินชิง หินเศียรราชินี หินรองเท้านางฟ้า หินโลก หินต้นหู้ ส่วนปลายสุดของแหลมเย่หลิวมีลักษณะคล้ายเต่า หน้าผาทะเล เป็นต้น 3. การวางแผนและเงื่อนไขในการลงทุน เป็นปัจจัยสำคัญที่เกี่ยวข้องกับนโยบายที่สัมพันธ์กับระดับความคุ้มค่าในการลงทุน ซึ่งรูปแบบการวางแผนพัฒนาอุทยานธรณีเย่หลิว เป็นการวางแผนภายใต้การศึกษาวิจัยและมีส่วนร่วมกันของทางภาครัฐและผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย อันก่อให้เกิดการเป็นส่วนหนึ่งของการผลิตสร้างพื้นที่ที่น่าพาไปสู่ความยั่งยืนและหวงแหนได้ 4. ระดับของส่วนประกอบในพื้นที่ ส่วนนี้มีความสำคัญอย่างมากต่อความสำเร็จในการพัฒนาการท่องเที่ยว เพราะสัมพันธ์กับการบูรณาการกับพื้นที่หรือสถานที่ใกล้เคียง หรือเกี่ยวข้องกับการแบ่งหรือจัดการกับบริหารที่เป็นอิสระภายใต้โครงสร้างที่ทำงานร่วมกัน ดังนั้นประเด็นนี้หมายถึงความง่ายต่อการทำงานหรือสามารถรับรู้ได้ว่าหน้าที่ของแต่ละส่วนงาน คืออะไร หากเกิดปัญหาหรือต้องการพัฒนาส่วนใด จึงพึงกระทำได้อย่างรวดเร็วฉับไว ไม่ต้องรอเหมือนการบริหารแบบรวมศูนย์เข้าสู่ส่วนกลาง 5. ธรรมชาติของตลาดการท่องเที่ยว เป็นปัจจัยสำคัญที่สุด เพราะหากมีสถานที่หรือพื้นที่การท่องเที่ยวเยี่ยมยอดขนาดไหนแต่ไม่สารนำไปสู่การพัฒนาและมีนักท่องเที่ยวมาเที่ยวก็ไร้ผล สิ่งนี้ทางภาครัฐและเอกชนตลอดจนคนในพื้นที่ที่มีส่วนได้ส่วนเสียพยายามร่วมมือกัน คือ การทำให้เกิดแพชั่นหรือการสร้างกระแสทำให้เกิดแนวโน้มการท่องเที่ยวที่ปฏิบัติตามกัน โดยผ่านกระบวนการโฆษณา ประชาสัมพันธ์ กำหนดจุดหมายที่ชัดเจน พร้อมใช้ในนวัตกรรม เทคโนโลยีสมัยใหม่เป็นตัวเชื่อมประสานการรับรู้ระหว่างนักท่องเที่ยวเกิดเป็นกลุ่มการท่องเที่ยวที่บอกต่อความรู้สึกและสำนึกกันไปพร้อม ๆ กัน อย่างไรก็ตาม การศึกษาอุทยานธรณีเย่หลิวถือเป็นพื้นที่ตัวอย่างที่สารเรียนรู้และเข้าใจกระบวนการจัดการท่องเที่ยวที่ประสบความสำเร็จอย่างมีส่วนร่วมและยั่งยืนได้

ศิริกานต์ สุวรรณขจร (2563) ได้จัดทำสารนิพนธ์เรื่อง ปัจจัยทางภูมิศาสตร์ที่ส่งผลต่อการท่องเที่ยวเชิงธรรมชาติในภูมิภาคชูบุ ประเทศญี่ปุ่น โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยทางภูมิศาสตร์ที่ส่งผลต่อการท่องเที่ยวเชิงธรรมชาติในภูมิภาคชูบุ ประเทศญี่ปุ่น และเพื่อศึกษาสถานที่ท่องเที่ยวเชิงธรรมชาติ ประกอบกับกิจกรรมที่น่าสนใจในสถานที่ท่องเที่ยวเหล่านั้น ๆ โดยศึกษาจากการรวบรวมและศึกษาข้อมูลทุติยภูมิจากสื่อสิ่งพิมพ์ สื่ออิเล็กทรอนิกส์ ได้แก่ บทความ เอกสาร แผนที่ สารนิพนธ์ ตลอดจนงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผลการศึกษาพบว่า ภูมิภาคชูบุ ประเทศญี่ปุ่น มีปัจจัยทางภูมิศาสตร์ที่ส่งผลต่อการท่องเที่ยวเชิงธรรมชาติ 3 ปัจจัยสำคัญ ได้แก่ 1. ปัจจัยด้านที่ตั้ง ที่ตั้งภูมิศาสตร์ประเทศญี่ปุ่น เป็นประเทศหมู่เกาะที่ตั้งอยู่ทิศตะวันออกสุดของโลก ภูมิภาคชูบุ 1 ใน 8 ภูมิภาคของประเทศญี่ปุ่น ทิศเหนือติดกับภูมิภาคโทโฮคุ ทิศตะวันออกติดกับภูมิภาคคันโตติดกับมหาสมุทรแปซิฟิก ทิศตะวันตกติดกับทะเลญี่ปุ่น ทิศใต้ติดกับทะเลฟิลิปปินส์ ที่ตั้งเชิงสัมพัทธ์ ด้านทิศเหนือติดกับประเทศรัสเซีย ด้านทิศตะวันออกติดกับมหาสมุทรแปซิฟิก ด้านทิศตะวันตกติดกับคาบสมุทรเกาหลีและสาธารณรัฐประชาชนจีน โดยมีทะเลญี่ปุ่นที่เป็นอาณาเขตตะวันออกของมหาสมุทรแปซิฟิกกัน ด้านทิศใต้ติดกับทะเลจีนตะวันออก สามารถเดินทางไปประเทศรอบหมู่เกาะญี่ปุ่น โดยการเดินทางด้วยเครื่องบิน รถไฟ Express รถไฟ JR รถไฟความเร็วสูงชินคันเซ็น ตลอดจนการเดินทางด้วยรถยนต์ 2. ปัจจัยทางด้านภูมิประเทศ ภูมิภาคชูบุ เป็นภูมิภาคตอนกลางของประเทศญี่ปุ่น มีความอุดมสมบูรณ์และธรรมชาติที่หลากหลาย ลักษณะภูมิประเทศเป็นเทือกเขาสลับกับที่ราบชายฝั่งทะเล ที่ราบเขตนี้นเป็นที่ราบที่มีขนาดใหญ่ที่สุดในภูมิภาคชูบุ เรียกว่า เขตโฮคุริคุ พื้นที่ตอนกลางของภูมิภาคเป็นเขตเมือกเขาสูงขนาดใหญ่ และทอดตัวเป็นแนวยาว ส่วนพื้นที่ตอนล่างของภูมิภาค มีภูมิประเทศเป็นภูเขาและที่ราบชายฝั่งทะเล 3. ปัจจัยด้านภูมิอากาศ ภูมิอากาศของประเทศญี่ปุ่นมีทั้งหมด 4 ฤดู แต่เนื่องด้วยความแตกต่างของลักษณะและสภาพพื้นที่ จึงทำให้มีผลต่อการผลิตดอก ผลัดใบของพืชพันธุ์ต่าง ๆ ซึ่งภูมิภาคชูบุโดยรวม มีสภาพอากาศ ดังนี้ ฤดูหนาว ปลายเดือนธันวาคม-กุมภาพันธ์ อากาศจะเริ่มเย็นลงเรื่อย ๆ จนถึงช่วงมกราคมซึ่งเป็นช่วงที่หนาวที่สุด หลายเมืองที่เป็นพื้นที่สูงตอนบนและตอนกลางของ ภูมิภาค จึงเป็นเมืองตากอากาศและที่เล่นสกีที่ได้รับความนิยมมาก ฤดูใบไม้ผลิ เดือนมีนาคม-พฤษภาคม เป็นช่วงที่อากาศเริ่มอุ่นขึ้น เป็นช่วงเวลาของการชมดอกไม้หลากหลายสายพันธุ์ ไม่ว่าจะเป็นดอกสึสึจิ ดอกฟูจิ โดยเฉพาะดอกซากุระที่เป็นยอดนิยมทั้งชาวญี่ปุ่นและนักท่องเที่ยว จะบานแค่หนึ่งสัปดาห์เท่านั้น ขึ้นอยู่กับสภาพอากาศในแต่ละปี ฤดูร้อน เดือนมิถุนายน-กันยายน ก่อนจะเข้าสู่หน้าร้อน จะมีฝนตกตั้งแต่ช่วงปลายเดือนพฤษภาคม ทำให้อากาศอบอ้าวบ้าง แต่

เมื่อช่วงฝนตกผ่านไป ฤดูร้อนจะมาถึงประมาณต้นเดือนกรกฎาคม ต้นไม้และใบหญ้ามีสีเขียวชอุ่มทั่วบริเวณ ฤดูร้อนเป็นฤดูที่มีเสน่ห์ของญี่ปุ่น เป็นฤดูที่มีความสนุกสนาน ไม่ใช่แค่ภูมิภาคชูบุ แต่ทั้งประเทศ ญี่ปุ่นก็เป็นช่วงเทศกาลประจำปีต่าง ๆ ฤดูใบไม้ร่วง เดือนตุลาคม-เดือนธันวาคม เป็นช่วงที่อากาศกำลังเย็นสบาย ต้นไม้ต่าง ๆ จะเริ่มผลัดเปลี่ยนสีใบ จากสีเขียวเป็นสีแดง ส้ม เหลือง โดยเฉพาะใบเมเปิ้ล จะเป็นสีแดง ต้นแปะก๊วยจะเปลี่ยนเป็นสีเหลือง ฤดูนี้นับว่าเป็นช่วงไฮซีซั่นช่วงหนึ่งของญี่ปุ่น รวมถึงภูมิภาคชูบุ เพราะสถานที่ท่องเที่ยวต่าง ๆ โดยเฉพาะแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติบนภูเขา หุบเขาจะมีสีส้มมากที่สุด กล่าวโดยสรุป ภูมิภาคชูบุ ประเทศญี่ปุ่น มีสถานที่ท่องเที่ยวเชิงธรรมชาติที่เกิดขึ้นจากสภาพภูมิประเทศหลายประเภท ได้แก่ ป่า ภูเขา เทือกเขา หุบเขา หน้าผา เกาะ อ่าว บ่อน้ำพุร้อนธรรมชาติ หุบเขาหาด น้ำตก ทะเลสาบ แหล่งน้ำบริสุทธิ์ ภูเขาไฟและชายฝั่ง ซึ่งสถานที่ท่องเที่ยวเชิงธรรมชาติที่ได้กล่าวมาทั้งหมดนี้ เกิดจากปัจจัยทางภูมิศาสตร์ ทำให้มีสถานที่ท่องเที่ยวเชิงธรรมชาติและกิจกรรมที่น่าสนใจอยู่ในทุกจังหวัดของภูมิภาค

2.3 ข้อมูลทั่วไปของประเทศจีนและเมืองตุนหวง

ประเทศจีนตั้งอยู่ด้านตะวันออกของทวีปเอเชีย มีพรมแดนติดต่อกับประเทศต่าง ๆ โดยรอบ 14 ประเทศ คือ เกาหลีเหนือ รัสเซีย มองโกเลีย คาซัคสถาน เคอร์กิสถาน ทาจิกิสถาน อัฟกานิสถาน ปากีสถาน อินเดีย เนปาล ภูฏาน เมียนมา ลาว และเวียดนาม ทิศตะวันออกและทิศใต้ติดกับทะเลเหลือง ทะเลจีนตะวันออก และทะเลจีนใต้

อาณาเขตของประเทศจีน

อาณาเขตของจีนจากทางเหนือสุดถึงทางใต้สุด คือจากแนวเส้นกลางของร่องน้ำเดินเรือในแม่น้ำเฮยหลงเจียง ซึ่งอยู่ทางเหนืออำเภอหม้อเหอ มณฑลเฮยหลงเจียง จนถึงแนวหินโสโครกเจิงหม้ออันซาของหมู่เกาะหนานซาในประเทศจีนใต้ เป็นระยะทั้งหมด 5,500 กิโลเมตร จากทางตะวันออกสุดถึงตะวันตกสุด คือจากที่บรรจบกันของแม่น้ำเฮยหลงเจียงกับเส้นกลางที่ร่องน้ำเดินเรือในแม่น้ำอูซูหลี่เจียง ถึงที่ราบสูงปามิร์ที่อยู่ทางตะวันตกของอำเภออูเซียในเขตปกครองตนเองอุยกูร์ซินเจียง เป็นระยะทางทั้งหมด 5,000 กว่ากิโลเมตร

พื้นที่กับจำนวนประชากร

ประเทศจีนมีเนื้อที่ประมาณ 9,600,000 ตารางกิโลเมตร เป็นประเทศที่ใหญ่เป็นอันดับที่ 3 ของโลก รองจากรัสเซียและแคนาดา นอกจากนี้ประเทศจีนยังเป็นประเทศที่มีประชากรมากที่สุดของโลก เมื่อถึงวันที่ 1 พฤศจิกายน ปี ค.ศ. 2000 ประเทศจีนมีประชากรทั้งหมด 1,295,000,000 คน วันที่ 6 มกราคม ปี ค.ศ. 2005 เป็นวันประชากรครบ 1,300,000,000 คน ปัจจุบันนี้ จีนมีประชากรมากกว่า 1,300 ล้านคน คิดเป็นประมาณ 22 เปอร์เซ็นต์ของประชากรทั้งหมดของโลก (วิทยาลัยภาษาจีนปักกิ่ง, 2550)

ลักษณะภูมิประเทศ

ประเทศจีนมีลักษณะภูมิประเทศที่หลากหลาย กล่าวคือ มีที่ราบลุ่มอันกว้างใหญ่ มีเนินเขาที่ขึ้นลง ติดต่อกันเป็นพืด และมีเทือกเขาสูง มีที่ราบสูงอันกว้างใหญ่ไพศาลที่อยู่เหนือระดับน้ำทะเลค่อนข้างสูง และยังมีแอ่งแผ่นดินซึ่งถูกล้อมไปด้วยพื้นที่สูง

ลักษณะภูมิอากาศ

เนื่องด้วยประเทศจีนได้รับอิทธิพลจากตำแหน่งที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ การหมุนเวียนของอากาศชั้นสูง ความต่ำสูงของภูมิประเทศและกิจกรรมของมนุษย์ เป็นต้น จีนจึงแบ่งออกเป็น เขตภูมิอากาศธรรมชาติ 3 เขต ได้แก่ ลมมรสุมภาคตะวันออก เขตแห้งแล้งและกึ่งแห้งแล้งภาคตะวันตกเฉียงเหนือ เขตหนาวจัดชิงไห่-ทิเบต

สภาพภูมิศาสตร์ของเมืองตุนหวง

ตุนหวง (敦煌) เป็นเมืองโอเอซิสกลางทะเลทรายโกบี เป็นเมืองระดับเขตในทิศตะวันตกเฉียงเหนือมณฑลกานซู ภาคตะวันตกของประเทศจีน จากการสำรวจสำมะโนประชากรของจีนในปี 2553 ตุนหวงมีประชากร 186,027 คน (วิกิพีเดีย, 2565) โดยตุนหวงประกอบไปด้วย ซีหลี (七里), ซาโจว (沙州), ซูโจว (肅州), โมเกา (莫高), จวนฉูโช่ว (轉渠口), หยางกวน (陽關), หลู่เจียเป่า (呂家堡), หยางเจียเฉียว (楊家橋), กัวเจียเป่า (郭家堡) และหวางฉู (黃渠)

ตุนหวงมีสภาพอากาศอบอุ่นและแห้งแล้ง ภูมิอากาศแห้ง มีฝนตกน้อย มีการระเหยมาก อุณหภูมิแตกต่างกันมากระหว่างกลางวันและกลางคืน และแสงแดดยาวนานหลายชั่วโมง ปริมาณน้ำฝนเฉลี่ยต่อปีประมาณ 37 มิลลิเมตร แต่การระเหยสูงถึง 2,486 มิลลิเมตร มีแสงแดดมากกว่า 3,200 ชั่วโมงตลอดทั้งปี มี 4 ฤดูกาลที่แตกต่างกัน ฤดูใบไม้ผลิที่อบอุ่นและมีลมแรง ฤดูร้อน ฤดูใบไม้ร่วงที่เย็นสบาย และฤดูหนาวที่หนาวเย็น อุณหภูมิเฉลี่ยทั้งปีอยู่ที่ 9.4 องศาเซลเซียสเดือนที่ร้อนที่สุดในเดือนกรกฎาคมอยู่ที่ 32.1

องศาเซลเซียส เดือนที่หนาวที่สุดในเดือนมกราคมอยู่ที่ -10.8 องศาเซลเซียสและระยะเวลาปลอดน้ำค้าง
แข็งเฉลี่ยต่อปีคือ 142 วัน ช่วงเวลาที่เหมาะสมในการท่องเที่ยวคือเดือนพฤษภาคม-ตุลาคมของทุกปี

ภาพที่ 2.1 : แผนที่เมืองตุนหวง
ที่มา : dunhuangtour (ม.ป.ป.)

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

สารนิพนธ์เรื่องภูมิศาสตร์การท่องเที่ยว กรณีศึกษาเมืองตุนหวง ประเทศจีน มีการกำหนดแนวทางและขั้นตอนในการศึกษา ดังนี้

3.1 ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย

ข้อมูลในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ประกอบไปด้วยข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับภูมิศาสตร์การท่องเที่ยว ได้แก่ ความหมายของการท่องเที่ยว ประเภทของการท่องเที่ยว ปัจจัยที่มีผลต่อการท่องเที่ยว ความหมายของภูมิศาสตร์ ความหมายของภูมิศาสตร์การท่องเที่ยว รวมทั้งข้อมูลทั่วไปของประเทศจีน และเมืองตุนหวง ได้แก่ ที่ตั้ง ภูมิประเทศ ภูมิอากาศ และประชากร

3.2 การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการศึกษาวิจัยเรื่อง ภูมิศาสตร์การท่องเที่ยว กรณีศึกษาเมืองตุนหวง ประเทศจีน ได้รวบรวมข้อมูลทางเอกสารจาก แหล่งต่างๆ ได้แก่ หนังสือรวบรวมข้อมูลทั่วไป โดยแบ่งเป็นหนังสือภาษาไทย และ ภาษาอังกฤษ สื่ออิเล็กทรอนิกส์ ได้แก่ บทความวิจัย สารนิพนธ์ วิทยานิพนธ์ และเว็บไซต์แหล่งท่องเที่ยวเกี่ยวกับเมืองตุนหวง

3.3 วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล

3.3.1 การศึกษาภูมิศาสตร์การท่องเที่ยวเมืองตุนหวง ประเทศจีน ในขั้นตอนนี้ผู้วิจัยได้ทำการรวบรวมข้อมูลทางภูมิศาสตร์ โดยแบ่งเป็น ด้านภูมิศาสตร์กายภาพและภูมิศาสตร์วัฒนธรรม จากสื่อสิ่งพิมพ์และอิเล็กทรอนิกส์แล้ว ผู้วิจัยจะนำข้อมูลดังกล่าวมาศึกษาเชื่อมโยงกับกับเมืองตุนหวง จากนั้นจะนำเสนอออกมาในรูปแบบการเขียนเชิงบรรยาย ประกอบกับแผนที่แสดงข้อมูลทางภูมิศาสตร์ของเมืองตุนหวง

3.3.2 การศึกษาสถานที่ท่องเที่ยว ประกอบกับแผนที่ และกิจกรรมในสถานที่ท่องเที่ยวเมืองตุนหวง ซึ่งในหัวข้อนี้ ผู้วิจัยจะวิเคราะห์โดยการจัดประเภทสถานที่ท่องเที่ยวจากสถานที่ที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิง

นิเวศ แหล่งท่องเที่ยวทางโบราณสถานและประวัติศาสตร์ แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ และแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ประเพณี ในการศึกษาข้อมูลของกิจกรรม ต่าง ๆ ในสถานที่ท่องเที่ยวเมืองตุนหวง จะทำการศึกษาศถานที่ ดังต่อไปนี้

3.3.2.1 ถ้าโมเกา สิ่งมหัศจรรย์ที่มนุษย์สร้างขึ้นในทะเลทรายโกบี ซึ่งเป็นดาวที่สว่างที่สุดบนเส้นทางสายไหมโบราณ รวมทั้งเป็นชุมทรัพย์อันล้ำค่าที่สุดของพุทธศิลป์

3.3.2.2 ภูเขาหิมิงซาและทะเลสาบพระจันทร์เสี้ยว เป็นความอัศจรรย์ของธรรมชาติที่ยิ่งใหญ่ แตกต่างจากทะเลทรายอื่น ๆ ด้วยเนินทรายร้องเพลง มีน้ำพุที่สะอาด เป็นโอเอซิสที่สวยงามในทะเลทรายอันไร้ขอบเขต

3.3.2.3 อุทยานธรณีแห่งชาติ Yordan เป็น "เมืองปีศาจ" ที่มีชื่อเสียงมาก ในช่วงหลายพันปีที่ผ่านมา การกัดเซาะของลมทำให้อุทยานแห่งนี้กลายเป็นอุทยานทางธรณีวิทยาขนาดใหญ่ที่เต็มไปด้วยธรณีสัณฐานที่แปลกตา

3.3.2.4 ด้านยิวเหมิน ได้รับการขึ้นทะเบียนเป็นมรดกโลกทางวัฒนธรรมที่มีประวัติศาสตร์ยาวนานกว่า 2,000 ปี มีบทบาทสำคัญในการป้องกันชายแดนในสมัยโบราณ และปกป้องการพัฒนาการติดต่อจากตะวันออกสู่ตะวันตก

3.3.2.5 ด้านหยางกวน อยู่ในเขตขานเมืองทางตะวันตกเฉียงใต้ของตุนหวง เป็นประตูสู่ภูมิภาคตะวันตกที่สำคัญอีกแห่งจากจีนแผ่นดินใหญ่ และเป็นเส้นทางที่จำเป็นบนเส้นทาง "Silk Road" ทางตอนใต้สู่ซินเจียง

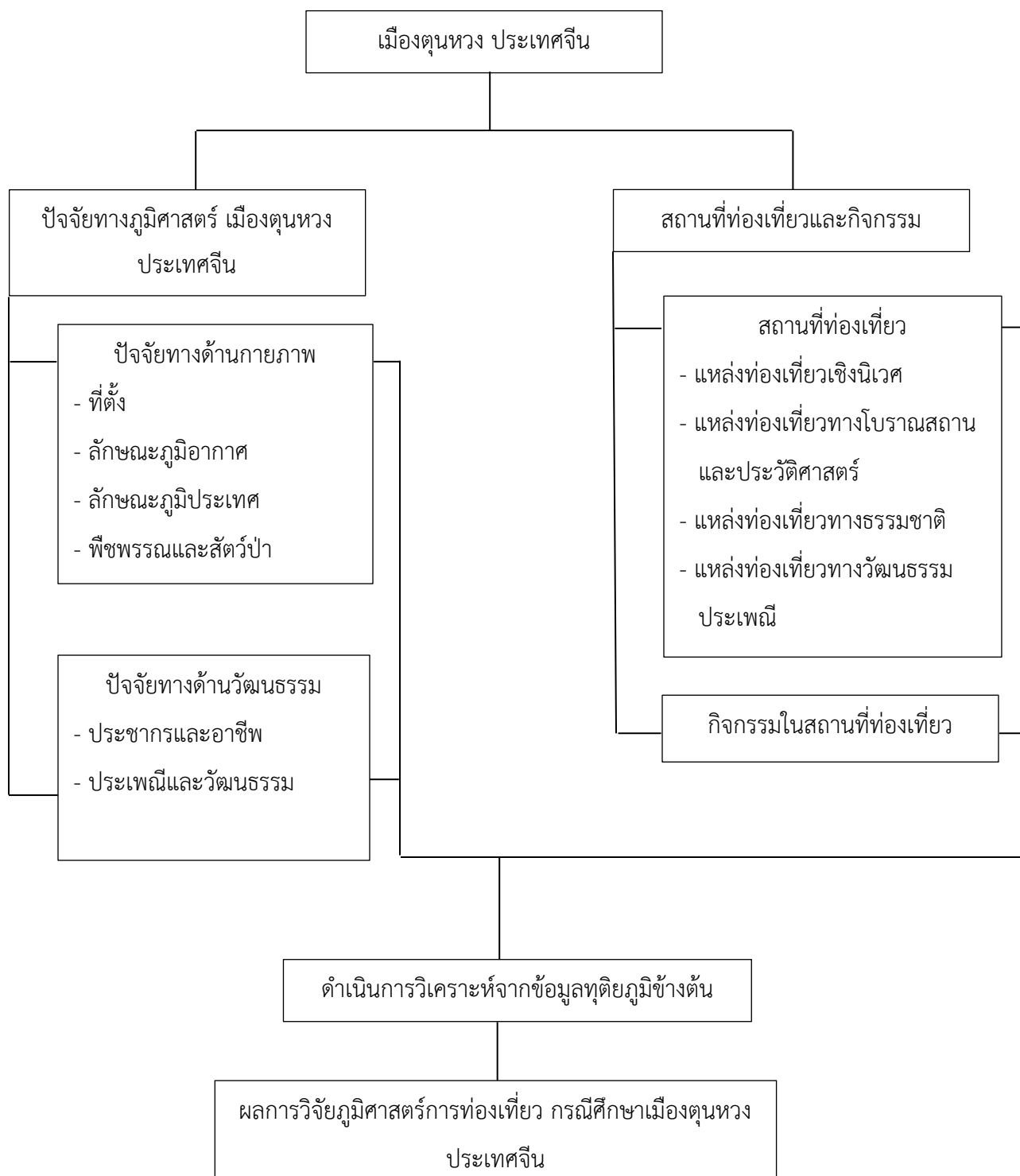
3.3.2.6 กำแพงเมืองจีนแห่งราชวงศ์ฮั่น โดยเนินดินที่เป็นกำแพงเมืองจีนมีความเก่าแก่ซึ่งสร้างขึ้นเร็วกว่ากำแพงเมืองจีนด่านมู่เถียนยวี่มากกว่า 1,300 ปี ภูมิทัศน์โดยรอบเป็นที่รกร้างว่างเปล่าและกว้างใหญ่ไพศาล

3.3.2.7 พิพิธภัณฑสถานตุนหวง เป็นพิพิธภัณฑสถานเปิดให้เข้าชมฟรี ซึ่งถือว่าเป็นสถานที่ที่ดีในการเรียนรู้ภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ของตุนหวงและ "เส้นทางสายไหม" ก่อนเริ่มเดินทางท่องเที่ยว

3.3.2.8 ตลาดกลางคินฉาโจว เป็นตลาดกลางคินที่ใหญ่ที่สุดในตุนหวง รวบรวมอาหารและงานหัตถกรรม "เส้นทางสายไหม" ที่โดดเด่นมากมาย ใช้เวลาว่างที่นี่เพื่อค้นหาอาหารอร่อยและสัมผัสประเพณีท้องถิ่นที่อบอุ่นในตอนเย็น

3.4 กรอบการศึกษาและการวิเคราะห์

การศึกษาภูมิศาสตร์การท่องเที่ยว กรณีศึกษาเมืองตุนหวง ประเทศจีน ผู้วิจัยจะเริ่มต้นด้วยการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการท่องเที่ยวด้านภูมิศาสตร์กายภาพ และภูมิศาสตร์วัฒนธรรมของเมืองตุนหวง พบว่าปัจจัยสำคัญที่ทำให้เมืองตุนหวงมีชื่อเสียงเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวคือ เป็นเมืองสำคัญเมืองหนึ่งบนเส้นทางสายไหม ที่ตั้งอยู่ในทะเลทรายอันกว้างและร้อนระอุ แต่เป็นแหล่งอารยธรรมและประวัติศาสตร์อันมีค่า รวมทั้งได้รับการขึ้นทะเบียนเป็นมรดกโลกทางวัฒนธรรมของจีน และยังเป็นแหล่งพุทธศิลป์ที่มีความยิ่งใหญ่ที่สุดในประเทศจีน รวมทั้งยังทำให้ผู้วิจัยพบว่า นอกจากจะเป็นเมืองตั้งต้นในเส้นทางสายไหมที่ทำหน้าที่เป็นศูนย์แลกเปลี่ยนสินค้าแล้ว ยังเป็นจุดยุทธศาสตร์แลกเปลี่ยนวัฒนธรรมระหว่างโลกตะวันตกและตะวันออก สะท้อนให้เห็นถึงการเชื่อมโยงกันระหว่างเศรษฐกิจ และวัฒนธรรม รวมทั้งอิทธิพลของศาสนาพุทธที่เปี่ยมไปด้วยพลังศรัทธาก่อให้เกิดพุทธศิลป์ที่ยิ่งใหญ่ และโดดเด่นไม่เหมือนใคร เป็นร่องรอยหลักฐานทางประวัติศาสตร์ที่มีค่ายิ่ง ควรแก่การเข้าชม ต่อมาผู้วิจัยได้ศึกษาเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว และกิจกรรมต่าง ๆ ในเมืองตุนหวง พบว่าแต่ละสถานที่ท่องเที่ยวมีความสวยงามโดดเด่นและมีความสำคัญอย่างยิ่ง อาทิ ถ้ำโมเกา ได้รับการขึ้นทะเบียนเป็นมรดกโลกจากองค์การยูเนสโก เมื่อปี ค.ศ. 1987 และได้รับการยกย่องเป็นแหล่งพุทธศิลป์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของจีนจนถึงปัจจุบัน ด่านยิวเหมิน ได้รับการขึ้นทะเบียนเป็นมรดกโลกทางวัฒนธรรมที่มีประวัติศาสตร์ยาวนานกว่า 2,000 ปี โดยจะมีบริการรถบัสพานักท่องเที่ยวเดินทางจากบริเวณจำหน่ายตั๋วด้านหน้า ไปยังบริเวณท่องเที่ยวของกำแพงเมืองจินด่านยิวเหมิน ทะเลสาบพระจันทร์เสี้ยวเป็นเขตทัศนียภาพระดับชาติที่สำคัญ จัดอยู่ในเครือข่าย “แหล่งท่องเที่ยวยอดเยี่ยม 40 แห่ง” ของจีน ถูกชมเชยว่าเป็น “ทะเลสาบกลางทะเลทรายหมายเลขหนึ่งในพื้นที่พิภพ” ซึ่งเต็มไปด้วยสิ่งปลูกสร้างที่ทรงคุณค่าทั้งในด้านสถาปัตยกรรมและด้านประวัติศาสตร์ และมีความสวยงามอันเป็นเอกลักษณ์ยากที่จะหาชมจากที่ไหนได้ นอกจากนี้ยังมีกิจกรรมการขี่อูฐเที่ยวชมเนินทรายกระบิบและบริเวณโดยรอบ เป็นต้น ดังนั้นจากการศึกษาข้อมูลปัจจัยทางภูมิศาสตร์ สถานที่ท่องเที่ยว และกิจกรรมต่าง ๆ ในสถานที่ท่องเที่ยว จะเห็นได้ว่าเมืองตุนหวงมีความน่าสนใจ เหมาะแก่การมาท่องเที่ยว และมีความสำคัญอย่างยิ่งทั้งในอดีตจนถึงปัจจุบัน

กรอบแนวคิดในการศึกษา

ที่มา : ผู้วิจัย (2565)

บทที่ 4

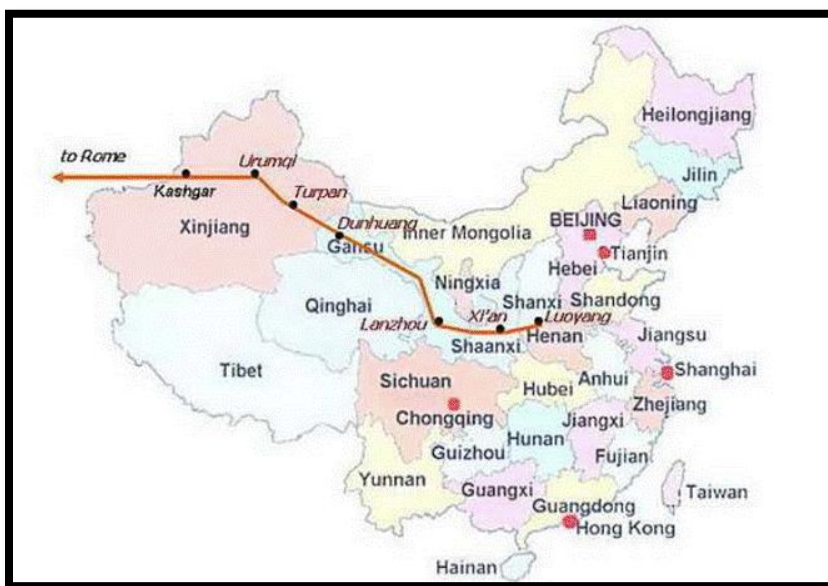
ปัจจัยทางภูมิศาสตร์ที่ส่งผลต่อแหล่งท่องเที่ยวในเมืองตุนหวง ประเทศจีน

ในบทนี้ จะเป็นการนำเสนอผลการศึกษาปัจจัยทางด้านภูมิศาสตร์กายภาพ และภูมิศาสตร์วัฒนธรรมของเมืองตุนหวง ประเทศจีน ที่ส่งผลต่อการท่องเที่ยว

4.1 ปัจจัยภูมิศาสตร์ด้านกายภาพ

4.1.1 ปัจจัยด้านที่ตั้ง

4.1.1.1 ที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ เมืองตุนหวง ประเทศจีน ตั้งอยู่ทางตะวันตกเฉียงเหนือของมณฑลกานซู มีพรมแดนติดกับเทศมณฑลกวางโจว มณฑลปกครองตนเองชูเป่ย์มองโกเลีย และเขตปกครองตนเองอักไซคาซัคจากตะวันออกไปตะวันตก ตั้งอยู่ ณ พิกัด ละติจูด 39 องศา 40 ลิปดา ถึง 41 องศา 40 ลิปดาเหนือ และลองจิจูด 92 องศา 13 ลิปดา ถึง 95 องศา 30 ลิปดาตะวันออก มีพื้นที่ทั้งหมด 31,200 ตารางกิโลเมตร ซึ่งเป็นพื้นที่โอเอซิส 1,400 ตารางกิโลเมตร คิดเป็น เพียง 4.5% ของพื้นที่ทั้งหมด

ภาพที่ 4.1 : แผนที่แสดงที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ เมืองตุนหวง

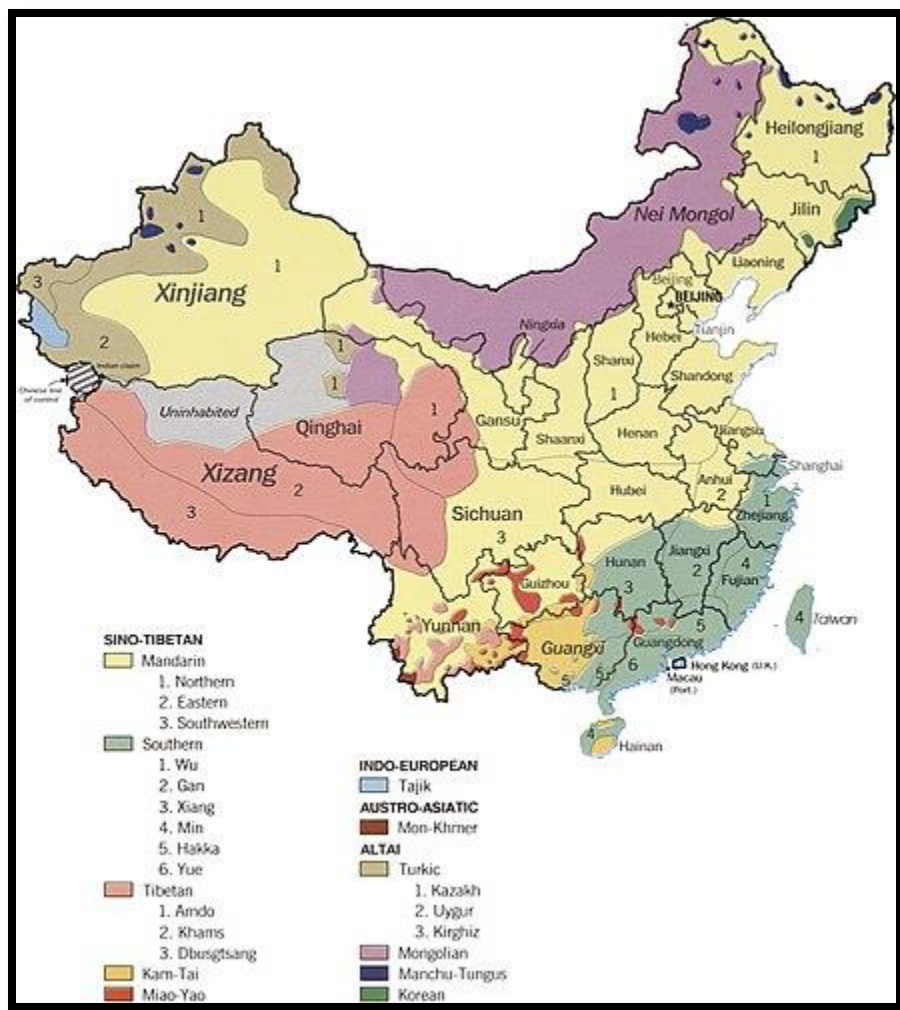
ที่มา : friendsofnatureecotour (ม.ป.ป.)

4.1.1.2 ที่ตั้งเชิงสัมพัทธ์ ตั้งอยู่ทางภาคตะวันตกเฉียงเหนือของมณฑลกานซู ทางภาคตะวันตกของประเทศจีน บริเวณจุดตัดของมณฑลกานซู ซิงไห่ และซินเจียง โดยมีภูเขาชั้นเว่ยอยู่ทางทิศตะวันออก ภูเขา หมิงซาอยู่ทางทิศใต้ ทะเลทรายและลอปนุร์ทางทิศตะวันตก มีโกปืออยู่ทางทิศเหนือ และส่วนที่เหลือของภูเขาเทียนซาน ลาดจากทิศตะวันตกเฉียงใต้ไปตะวันออกเฉียงเหนือ ระดับความสูงเฉลี่ยน้อยกว่า 1,200 เมตร และเขตเมืองสูงจากระดับน้ำทะเล 1,138 เมตร แลบลุ่มน้ำของแม่น้ำแดง และที่ราบลุ่มน้ำของแม่น้ำซูลือ ประกอบกันเป็นที่ราบในแผ่นดินของตุนหวง

ตุนหวงเป็นศูนย์กลางการขนส่งระหว่างจีนตั้งแต่สมัยราชวงศ์ฮั่น และตะวันตกได้ชื่อว่าเป็นไข่มุกบนเส้นทางสายไหมโบราณ ดังนั้นที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ของตุนหวงมีความสำคัญมาก มีพรมแดนติดกับที่ราบภาคกลางทางตะวันออกและซินเจียงทางตะวันตก ตั้งแต่สมัยจักรพรรดิหวู่แห่งราชวงศ์ฮั่น (140 ปีก่อนคริสตกาล - 87 ปีก่อนคริสตกาล) ถือเป็นเส้นทางคมนาคมที่สำคัญและศูนย์กลางทางทหาร จากที่ราบลุ่มภาคกลางถึงภาคตะวันตก จากตุนหวงไปทางตะวันออกนักท่องเที่ยวสามารถเดินทางไปถึงเมืองหลวงโบราณของฉางอานและลั่วหยางผ่านทางเดินเหอซี ไปทางตะวันตกจากตุนหวงถึงด่านหยางกวน ไปตามทางตอนเหนือของภูเขาคุนหลุน เพื่อเข้าสู่ต้าเยว่จื่อ อันซี และประเทศอื่น ๆ ช่องทางนี้คือเส้นทางสายใต้ของเส้นทางสายไหมที่มีชื่อเสียง จากตุนหวงไปทางเหนือของด่านยิวเหมิน ไปตามทางใต้ของภูเขาเทียนซาน และเข้าสู่ต้าเยว่จื่อ อันซี และสถานที่อื่น ๆ เส้นทางนี้เป็นเส้นทางสายเหนือของเส้นทางสายไหม ในช่วงราชวงศ์สุยและราชวงศ์ถังเนื่องจากการเสริมสร้างการแลกเปลี่ยนทางเศรษฐกิจและวัฒนธรรมระหว่างจีนกับต่างประเทศ ถนนสายเหนือใหม่ปรากฏขึ้นทางตอนเหนือของเส้นทางสายไหมสายเหนือเดิม นั่นคือจากตุนหวงถึงอิ้วไปยังทะเลตะวันตก (ทะเลเมดิเตอร์เรเนียน) ซึ่งอยู่บริเวณเชิงเขาทางตอนเหนือของภูเขาเทียนซานจนถึงเอเชียกลาง

ภาพที่ 4.2 : แผนที่แสดงเส้นทางสายไหม ตุนหวง
ที่มา : dunhuangcaves (ม.ป.ป.)

ภาพที่ 4.3 : แผนที่แสดงที่ตั้งเชิงสัมพัทธ์ ศูนย์ทาง
ที่มา : hmong (ม.ป.ป.)

4.1.2 ปัจจัยด้านภูมิประเทศ

ประเทศจีนเป็นประเทศหนึ่งที่มีเรื่องราวทางประวัติศาสตร์ที่ยาวนานและน่าสนใจ และมีวัฒนธรรมที่โดดเด่นต่างจากที่อื่นๆ นอกจากนี้ประเทศจีนในอดีต ยังเคยเป็นเส้นทางที่เชื่อมโลกตะวันตกกับตะวันออกเข้าด้วยกัน เส้นทางประวัติศาสตร์นั้นก็คือ “เส้นทางสายไหม” โดยมี “ตุนหวง” ซึ่งมีความหมายว่า ดวงไฟที่เจ็ดจ้า เป็นเมืองเล็กๆ ตั้งอยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือของมณฑลกานซู ห่างจากกรุงปักกิ่งราว 1,900 กิโลเมตร ล้อมรอบด้วยทะเลทรายโกบีไม่มีที่สิ้นสุด และโอเอซิสขนาดใหญ่ก่อตัวเป็นลักษณะทางธรรมชาติที่ไม่เหมือนใคร พื้นที่โอเอซิสเป็นเหมือนพืดที่แผ่จากทิศตะวันตกเฉียงใต้ไปตะวันออกเฉียงเหนือ เนื่องจากตั้งอยู่ในทะเล ในอดีตที่แห่งนี้เคยเป็นสถานีสุดท้ายในการแวะพักการเดินทางในจีน เป็นศูนย์รวมเศรษฐกิจและวัฒนธรรมจากหลายๆ ชนชาติ รวมทั้งเป็นเส้นทางหนึ่งที่ทำให้พระพุทธศาสนาได้เข้ามาเผยแพร่อในประเศจีนจึงทำให้ตุนหวงเป็นเมืองสำคัญเมืองหนึ่งบนเส้นทางสายไหมแห่งนี้ ที่ตั้งอยู่ในทะเลทรายอันเว้งว่างและร้อนระอุ แต่เป็นแหล่งอารยธรรมและประวัติศาสตร์อันมีค่ายิ่ง และได้รับการขึ้นทะเบียนเป็นมรดก โลกทางวัฒนธรรมของจีน และยังเป็นแหล่งพุทธศิลป์ที่มีความยิ่งใหญ่ที่สุดในประเทศจีน ประกอบไปด้วย 10 เมือง ได้แก่ เมืองซีหลี่ (七里), เมืองซูโจว (肅州), เมืองโมเกา (莫高), เมืองจวนฉูไชว่ (轉渠口), เมืองหยางกวน (陽關), เมืองหลู่เจียเป่า (呂家堡), เมืองหยางเจียเฉียว (楊家橋), เมืองกัวเจียเป่า (郭家堡), เมืองหวางฉู (黃渠), และเมืองซาโจว (沙州)

ภาพที่ 4.4 : แผนที่แสดงเมืองในเมืองตุนหวงทั้ง 10 เมือง
ที่มา : shijieditu (ม.ป.ป.)

4.1.2.1 ภูมิภาคเมืองซีหลี่ (七里)

เมืองซีหลี่ ตั้งอยู่ในเมืองตุนหวง เมืองจีวฉวน มณฑลกานซู ตั้งอยู่ทางทิศตะวันตกของเมืองตุนหวง ติดกับเมืองซาโจวทางทิศตะวันออก ภูเขาหมิงซาทางทิศใต้ เมืองหยางกวางทางทิศตะวันตก และเมืองซูโจวทางทิศเหนือ พื้นที่การปกครอง 56 ตารางกิโลเมตร เมืองซีหลี่มีภูมิประเทศที่ยาวและแคบ และมีสภาพธรรมชาติที่ไม่เหมือนใคร พื้นที่เกษตรกรรมอยู่ติดกับแนวเขาหมิงซา มีที่ราบซึ่งอุดมไปด้วยแสงและแหล่งความร้อน นอกจากนี้ยังมีผลิตภัณฑ์ทางการเกษตรและสินค้าปลีกย่อยคุณภาพสูงที่มีสีสันสดใส ผลิตภัณฑ์พิเศษที่มีชื่อเสียงซึ่งเป็นที่รู้จักในตุนหวงและเมืองโดยรอบส่วนใหญ่ รวมถึงลูกพีช องุ่น และผักคุณภาพสูง โดยเฉพาะลูกพีชคุณภาพสูงจากเมืองตุนหวง มีเอกลักษณ์เฉพาะในด้านคุณภาพ สีสวย และรสชาติ เนื้อกรอบและหนา เหมาะสำหรับจัดเก็บ ขนส่ง และมีศักยภาพที่ดีในการแปรรูปต่อไป

ภาพที่ 4.5 : ภาพแสดงภูมิภาคเมืองซีหลี่

ที่มา : bigemap (ม.ป.ป.)

ภาพที่ 4.6 : ผลลูกพีชจากเมืองซีหลี่

ที่มา : zhuanlan (ม.ป.ป.)

4.1.2.2 ภูมิภาคเมืองซาโจว (沙州)

เมืองซาโจว ตั้งอยู่ทางตะวันออกเฉียงใต้ของเมืองตุนหวง ติดกับเมืองโมเกา ทางตะวันออกเฉียง ทะเลสาบพระจันทร์เสี้ยวทางใต้ เมืองซีหลี่ทางตะวันตกเฉียงใต้ เมืองซูโจวทางตะวันตก และเมืองจวนฉู่ทางเหนือ มีพื้นที่การปกครอง 9.37 ตารางกิโลเมตร ซึ่งเมืองซาโจวถือเป็นศูนย์กลางทางการเมือง เศรษฐกิจ และวัฒนธรรมของเมืองตุนหวง

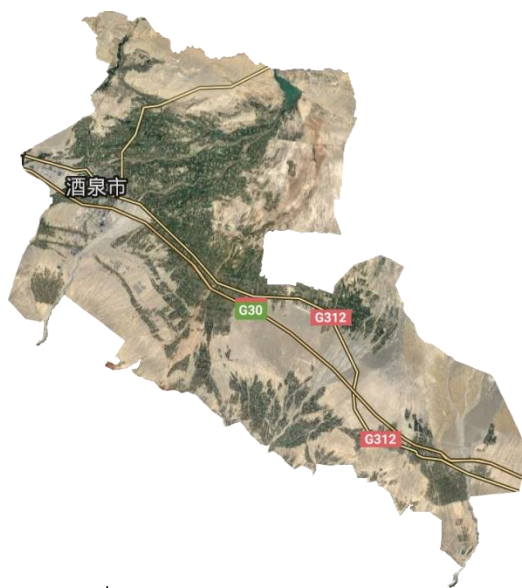

ภาพที่ 4.7 : ภาพแสดงภูมิภาคเมืองซาโจว

ที่มา : bigemap (ม.ป.ป.)

4.1.2.3 ภูมิภาคเมืองซูโจว (肅州)

เมืองซูโจวเป็นส่วนหนึ่งของเมืองจีวฉวน มณฑลกานซู ตั้งอยู่ทางตะวันตกเฉียงเหนือของมณฑลกานซู ทางตะวันออกของเมืองจีวฉวน ทางตอนเหนือของเทือกเขาฉีเหลียน และทางตอนกลางและทางตะวันตกของทางเดินเหอซี พรหมแดนระหว่าง เมืองเกาไถและ เมืองชู่หนานทางทิศตะวันออก ภูเขาฉีเหลียน เมืองชู่หนานทางทิศใต้ เมืองเจียยู่กวนทางทิศตะวันตก และภูเขาจินถ่าเจียทางทิศเหนือ มีพื้นที่การปกครองทั้งหมด 3,386 ตารางกิโลเมตร

ภาพที่ 4.8 : ภาพแสดงภูมิภาคเมืองซูโจว

ที่มา : bigemap (ม.ป.ป.)

4.1.2.4 ภูมิภาคเมืองโม่เกา (莫高)

เมืองโม่เกา เป็นส่วนหนึ่งของเมืองตุนหวง มณฑลกานซู ตั้งอยู่ทางตะวันออกของเมืองตุนหวง ติดกับเทศมณฑลกว่าโจวทางตะวันออก เมืองเยว่หยาดวนทางใต้ เมืองตุนหวงทางตะวันตก และเมืองกัวเจียเป่าทางเหนือ มีพื้นที่การปกครองทั้งหมด 142.13 ตารางกิโลเมตร

ภาพที่ 4.9 : ภาพแสดงภูมิประเทศเมืองโมเกา
ที่มา : baike (ม.ป.ป.)

4.1.2.5 ภูมิประเทศเมืองจวนฉู่ไฉ่ (轉渠口)

เมืองจวนฉู่ไฉ่ เป็นส่วนหนึ่งของเมืองตุนหวง เมืองจีวฉวน มณฑลกานซู ตั้งอยู่ทางตอนเหนือของเมืองตุนหวง ติดกับเมืองกัวเจียเป่าทางตะวันออก เมืองตุนหวงทางใต้ เมืองหวางฉูทางตะวันตก และเมืองซีหูอำเภอกว่าโจวในทิศเหนือ พื้นที่การปกครอง 72.19 ตารางกิโลเมตร

ภาพที่ 4.10 : ภาพแสดงภูมิประเทศเมืองจวนฉู่ไฉ่
ที่มา : wxno (ม.ป.ป.)

4.1.2.6 ภูมิภาคเมืองหยางกวน (陽關)

หยางกวน ตั้งอยู่ในมณฑลกานซู ทางตะวันตกเฉียงเหนือของจีน ห่างจากเมืองตุนหวงไปทางตะวันตกเฉียงใต้ประมาณ 60 กิโลเมตร ซึ่งเป็นศูนย์กลางการบริหารตะวันตกสุดของจีนในสมัยโบราณ หยางกวน สร้างขึ้นครั้งแรกในสมัยจักรพรรดิฮั่นอู่ตี้ แห่งราชวงศ์ฮั่นและได้รับการเสริมกำลังเมื่อประมาณ 120 ปีก่อนคริสตกาล ถูกใช้เป็นด่านชายแดน เนื่องจากตั้งอยู่ทางใต้ของยิวเหมิน จึงเรียกว่าด่านยิวเหมิน จึงเรียกอีกอย่างว่า "ด่านที่สอง" เป็นด่านตะวันตกที่สำคัญที่สุดสองแห่งในจีนโบราณ หยางกวน ประกอบด้วย โบราณวัตถุทางประวัติศาสตร์ของราชวงศ์ฮั่นและราชวงศ์ถัง ทิวทัศน์ธรรมชาติของทะเลทราย สถานที่ท่องเที่ยวทางนิเวศวิทยาและพิพิธภัณฑ์หยางกวน เป็นจุดชมวิวที่มีลักษณะเฉพาะที่มีคุณค่าทางวัฒนธรรม การท่องเที่ยว และประสบการณ์การพักผ่อน มีโบราณวัตถุทางวัฒนธรรมมากมาย เช่น ประติมากรรม เมืองโบราณ หอสัญญาณโบราณ แหล่งน้ำโบราณ ถนนโบราณ กำแพงป้อมปราการโบราณ สุสานโบราณ และเตาเผาเครื่องปั้นดินเผาโบราณในสมัยราชวงศ์ฮั่นและราชวงศ์ถัง

ภาพที่ 4.11 : ภาพแสดงภูมิภาคเมืองหยางกวน

ที่มา : wxno (ม.ป.ป.)

4.1.2.7 ภูมิภาคประเทศเมืองหลู่เจียเป่า (呂家堡)

เมืองหลู่เจียเป่า ตั้งอยู่ในชานเมืองทางตอนเหนือของเมืองตุนหวง มณฑลกานซู

ภาพที่ 4.12 : ภาพแสดงภูมิภาคประเทศเมืองหลู่เจียเป่า

ที่มา : wxno (ม.ป.ป.)

4.1.2.8 ภูมิภาคประเทศเมืองหยางเจียเฉียว (楊家橋)

เมืองหยางเจียเฉียว เป็นส่วนหนึ่งของตำบลผิงชาน จังหวัดเหอเป่ย์ทางตะวันตก ตั้งอยู่ในชานเมืองทางตอนเหนือของเมืองตุนหวง มณฑลกานซู ติดกันเมืองเสี่ยวเจาทางตะวันออก เมืองเซี่ยโจวทางทิศใต้ จังหวัดชานซีทางทิศตะวันตก และเมืองหยิงหลี่ทางทิศเหนือ ซึ่งเมืองนี้อุดมไปด้วยทรัพยากรการท่องเที่ยวและมีข้อได้เปรียบด้านที่ตั้ง จึงถูกเปลี่ยนชื่อเป็น เมืองเยว่หยาดวน (月牙泉)

ภาพที่ 4.13 : ภาพแสดงภูมิภาคประเทศเมืองหยางเจียเฉียว

ที่มา : wxno (ม.ป.ป.)

4.1.2.9 ภูมิภาคเมืองกัวเจียเป่า (郭家堡)

เมืองกัวเจียเป่า ตั้งอยู่ในเขตเมือง-ชนบทของเมืองจิ้นจง มณฑลซานซีและ หยูชื้อ ติดกับเขตตงเจ้าทางตะวันออก เมืองซีเวินทางใต้ เมืองจางซิง เมืองไท่หยวน และเมืองเสี่ยวเตี้ยนทางทิศตะวันตก มีพรมแดนติดกับเมืองเหวินจวงทางทิศตะวันตกของอำเภอและติดกับเมืองอู่จินซานทางทิศเหนือ ครอบคลุมพื้นที่ทั้งหมด 80.4 ตารางกิโลเมตร

ภาพที่ 4.14 : ภาพแสดงภูมิภาคเมืองกัวเจียเป่า

ที่มา : : bigemap (ม.ป.ป.)

4.1.2.10 ภูมิภาคเมืองหวางฉู (黄渠)

เมืองหวางฉู ตั้งอยู่ในเมืองตุนหวง มณฑลกานซู ตั้งอยู่ทางตอนเหนือของเมืองตุนหวง ติดกับมณฑลกว่าโจวทางทิศตะวันออก เมืองจวนฉูไขว่ทางทิศใต้ เมืองซูโจวทางทิศตะวันตก ครอบคลุมพื้นที่ทั้งหมด 52 ตารางกิโลเมตร

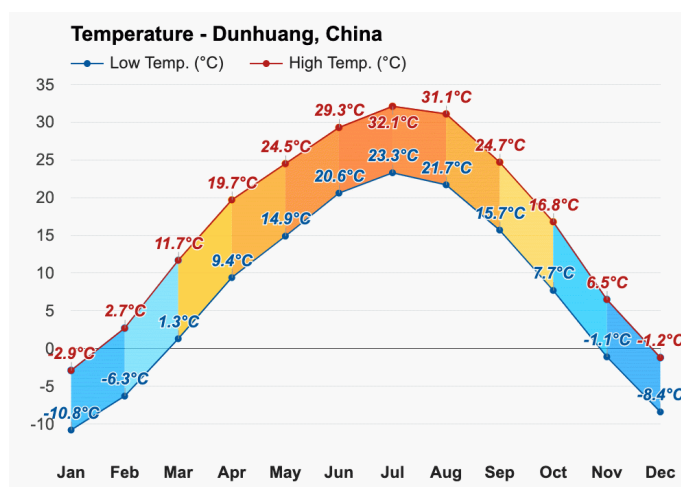

ภาพที่ 4.15 : ภาพแสดงภูมิภาคเมืองหวางฉู

ที่มา : wxno (ม.ป.ป.)

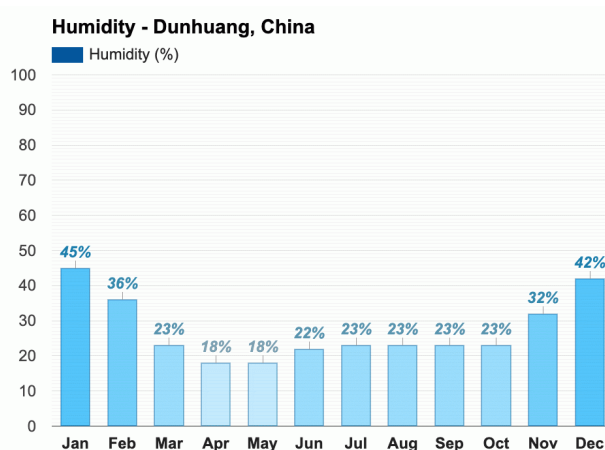
4.1.3 ปัจจัยด้านภูมิอากาศ

ตุนหวงมีสภาพอากาศอบอุ่นและแห้งแล้ง ภูมิอากาศแห้ง มีฝนตกน้อย มีการระเหยมาก อุณหภูมิแตกต่างกันมากระหว่างกลางวันและกลางคืน และแสงแดดยาวนานหลายชั่วโมง ปริมาณน้ำฝนเฉลี่ยต่อปีประมาณ 37 มิลลิเมตร แต่การระเหยสูงถึง 2,486 มิลลิเมตร มีแสงแดดมากกว่า 3,200 ชั่วโมงตลอดทั้งปี มี 4 ฤดูกาลที่แตกต่างกัน ฤดูใบไม้ผลิที่อบอุ่นและมีลมแรง ฤดูร้อน ฤดูใบไม้ร่วงที่เย็นสบาย และฤดูหนาวที่หนาวเย็น อุณหภูมิเฉลี่ยทั้งปีอยู่ที่ 9.4 องศาเซลเซียสเดือนที่ร้อนที่สุดในเดือนกรกฎาคมอยู่ที่ 32.1 องศาเซลเซียส เดือนที่หนาวที่สุดในเดือนมกราคมอยู่ที่ -10.8 องศาเซลเซียสและระยะเวลาปลอดน้ำค้างแข็งเฉลี่ยต่อปีคือ 142 วัน ช่วงเวลาที่เหมาะสมในการท่องเที่ยวคือเดือนพฤษภาคม-ตุลาคมของทุกปี

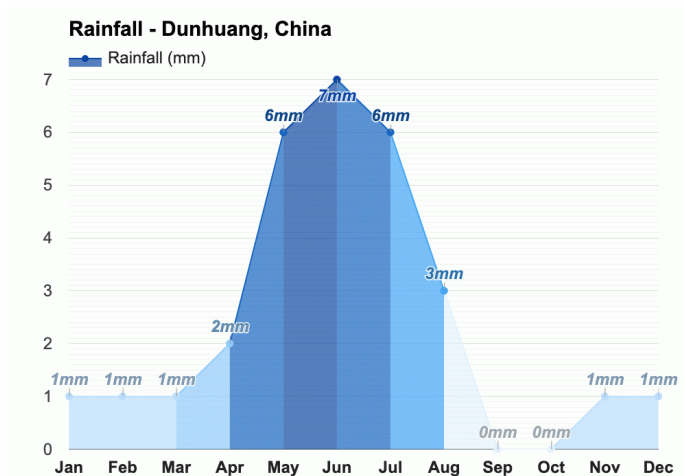
ภาพที่ 4.16 : กราฟแสดงภูมิอุณหภูมิต่อปีเมืองตุนหวง

ที่มา : weather-atlas (ม.ป.ป.)

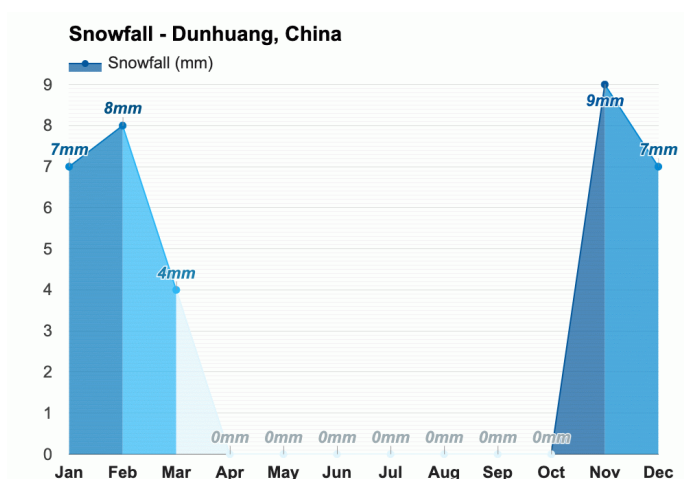

ภาพที่ 4.17 : กราฟแสดงภูมิความชื้นเฉลี่ยต่อปีเมืองตุนหวง

ที่มา : weather-atlas (ม.ป.ป.)

ภาพที่ 4.18 : กราฟแสดงปริมาณน้ำฝนเฉลี่ยต่อปีเมืองตุนหวง
ที่มา : weather-atlas (ม.ป.ป.)

ภาพที่ 4.19 : กราฟแสดงปริมาณหิมะเฉลี่ยต่อปีเมืองตุนหวง
ที่มา : weather-atlas (ม.ป.ป.)

4.1.3.1 ภูมิอากาศเมืองซีหลี่ (七里)

เมืองซีหลี่ภูมิอากาศแบบมรสุมกึ่งเขตร้อน ซึ่งมีสภาพอากาศอบอุ่นในฤดูใบไม้ผลิและร้อนในฤดูร้อน เย็นสบายในฤดูใบไม้ร่วงและหนาวเย็นในฤดูหนาว มีสี่ฤดูกาลที่แตกต่างกัน อุณหภูมิเฉลี่ยหลายปีคือ 16.6°C อุณหภูมิเฉลี่ยในเดือนมกราคมอยู่ที่ 5.8 องศาเซลเซียสอุณหภูมิต่ำสุดสุดชั่วอยู่ที่ 5.3 องศาเซลเซียส(13 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2518) อุณหภูมิเฉลี่ยในเดือนกรกฎาคมอยู่ที่ 31.6% และอุณหภูมิสูงสุดสุดชั่วอยู่ที่ 41.3 องศาเซลเซียส(13 กรกฎาคม 2518) ระยะเวลาปลอดน้ำค้างแข็งเฉลี่ยต่อปีคือ

210 วัน ปริมาณน้ำฝนเฉลี่ยต่อปีคือ 1,213.5 มิลลิเมตร ปริมาณน้ำฝนสูงสุดในปีที่รุนแรงคือ 1593.7 มิลลิเมตร (พ.ศ. 2506) และปริมาณน้ำฝนต่ำสุดในปีที่รุนแรงคือ 865.9 มิลลิเมตร (พ.ศ. 2509) ปริมาณน้ำฝนจะกระจุกตัวตั้งแต่เดือนเมษายนถึงเดือนตุลาคมของทุกปี โดยมากที่สุดในเดือนกรกฎาคม

4.1.3.2 ภูมิอากาศเมืองซาโจว (沙州)

เมืองซาโจวมีฤดูร้อนที่ยาวนาน ร้อนชื้น เปียกชื้น ฤดูหนาวสั้น หนาวจัด แห้งแล้ง และมีเมฆมากตลอดทั้งปี โดยทั่วไปอุณหภูมิตลอดทั้งปีจะอยู่ระหว่าง 0 องศาเซลเซียสถึง 31 องศาเซลเซียส โดยแทบไม่ลดลงต่ำกว่า -3 องศาเซลเซียสหรือสูงกว่า 34 องศาเซลเซียส

ฤดูร้อนกินเวลานาน 4.0 เดือนตั้งแต่วันที่ 13 พฤษภาคมถึง 11 กันยายน โดยมีอุณหภูมิสูงโดยเฉลี่ยต่อวันสูงกว่า 27 องศาเซลเซียส เดือนที่ร้อนที่สุดในซาโจว คือเดือนกรกฎาคม โดยมีอุณหภูมิสูงเฉลี่ย 31 องศาเซลเซียสและอุณหภูมิต่ำเฉลี่ย 22 องศาเซลเซียส ฤดูหนาวกินเวลาเกือบ 3 เดือนตั้งแต่วันที่ 27 พฤศจิกายนถึง 25 กุมภาพันธ์ โดยมีอุณหภูมิสูงเฉลี่ยต่อวันต่ำกว่า 13 องศาเซลเซียสเดือนที่หนาวที่สุดของปีในซาโจวคือเดือนมกราคม โดยมีอุณหภูมิต่ำเฉลี่ย 0 องศาเซลเซียสและอุณหภูมิสูงสุดเฉลี่ย 9° องศาเซลเซียส ฤดูฝนมีระยะเวลาเกือบ 6 เดือนตั้งแต่วันที่ 18 เมษายนถึง 13 ตุลาคม โดยมีโอกาสมากกว่า 25% ที่วันหนึ่งจะเป็นวันที่ฝนตก เดือนที่ฝนตกชุกที่สุดในซาบาห์คือเดือนกรกฎาคม โดยมีค่าเฉลี่ย 14.6 วัน โดยมีฝนตกอย่างน้อย 1 มิลลิเมตร ฤดูแล้งกินเวลา 6 เดือน ตั้งแต่วันที่ 13 ตุลาคม ถึง 18 เมษายน เดือนที่ฝนตกชุกที่สุดในซาบาห์คือเดือนมกราคม โดยมีค่าเฉลี่ย 0.2 วัน โดยมีฝนตกอย่างน้อย 1 มิลลิเมตร

4.1.3.3 ภูมิอากาศเมืองซูโจว (肃州)

เมืองซูโจวมีภูมิอากาศแบบทวีปโดยทั่วไป ลักษณะโดยรวมของภูมิอากาศคือ อากาศแห้ง ฝนตกน้อย การระเหยที่รุนแรงและมีแสงแดดจัด ฤดูหนาวที่หนาวเย็นและฤดูร้อนที่ร้อนจัด ความแตกต่างของอุณหภูมิมาก ความแห้งแล้งในฤดูใบไม้ร่วง ฤดูใบไม้ผลิที่หนาวเย็นและพายุทราย

อุณหภูมิเฉลี่ยทั้งปีในเขตซูโจวอยู่ที่ 7.3 องศาเซลเซียสอุณหภูมิเฉลี่ยสูงสุดในเดือนกรกฎาคมอยู่ที่ 21.8°C อุณหภูมิเฉลี่ยต่ำสุดในเดือนมกราคมคือ -9.7 องศาเซลเซียสและเวลาที่ต่ำกว่าศูนย์คือ 128 วัน ปริมาณน้ำฝนในเขตซูโจวอยู่ในระดับต่ำโดยมีการกระจายตามฤดูกาลที่ไม่สม่ำเสมอ ในฤดูร้อน ปริมาณฝนจะเข้มข้น โดยมีฝนตก 48.4 มิลลิเมตร คิดเป็น 56.7% ของปริมาณน้ำฝนทั้งปี ในฤดู

หนาว มีฝนและหิมะเล็กน้อย และปริมาณน้ำฝนอยู่ที่ 5.3 มิลลิเมตร คิดเป็น 6.2% ของปริมาณน้ำฝนทั้งปี ปริมาณน้ำฝนจะเพิ่มขึ้นจากเหนือจรดใต้ตามระดับความสูงของภูมิภาค สำหรับทุก ๆ ความสูง 100 เมตร ในอาณาเขตปริมาณน้ำฝนจะเพิ่มขึ้น 5.09 มิลลิเมตร และปริมาณน้ำฝนเฉลี่ยต่อปีอยู่ที่ 87.7 มิลลิเมตร การระเหยเฉลี่ยต่อปีคือ 2148.8 มิลลิเมตรและความชื้นสัมพัทธ์เฉลี่ยต่อปีคือ 46% เขตชูโจวมีชั่วโมงแสงแดดยาวนาน โดยมีระยะเวลาแสงแดดเฉลี่ยต่อปี 3,033.4 ชั่วโมง มากกว่าปักกิ่ง 246.5 ชั่วโมงที่ละติจูดเดียวกัน ระยะเวลาแสงแดดเฉลี่ยต่อวัน 8.3 ชั่วโมง และเปอร์เซ็นต์แสงแดดต่อปี 68% ความเข้มของรังสีดวงอาทิตย์อยู่ในระดับสูง ช่วงเวลาที่ไม่มีน้ำค้างแข็งในเขตชูโจวนั้นสั้น วันเฉลี่ยของวันที่น้ำค้างแข็งเริ่มต้นคือวันที่ 24 กันยายน เร็วที่สุดคือวันที่ 18 กันยายน และช้าที่สุดคือวันที่ 16 ตุลาคม โดยมีความแตกต่าง 28 วัน ค่าเฉลี่ยของวันสุดท้ายที่มีน้ำค้างแข็งในช่วงปลายเดือน คือวันที่ 16 พฤษภาคม เร็วที่สุดคือวันที่ 14 เมษายน และช้าสุดในวันที่ 22 พฤษภาคม โดยมีความแตกต่าง 38 วัน ระยะเวลาปลอดน้ำค้างเฉลี่ยคือ 130 วัน นานที่สุดคือ 151 วัน และสั้นที่สุดคือ 105 วัน มีลมแรงและลมร้อนแห้งในเขตชูโจว ทิศทางลมคือลมมรสุมตะวันตกเฉียงเหนือ โดยมีความเร็วลมเฉลี่ยต่อปี 2.4 เมตร/วินาที เฉลี่ย 17.1 วัน โดยมีพายุ 8 แรง สูงสุด 40 วัน เฉลี่ย 8.9 วันในเดือนมีนาคม เมษายน พฤษภาคม จนถึง 25 วัน และลมร้อนจัดในเดือนมิถุนายนและกรกฎาคม

4.1.3.4 ภูมิภาคเมืองจวนฉูโจว (轉渠口)

เมืองจวนฉูโจว ในวันที่ 25 กรกฎาคมเป็นวันที่ร้อนที่สุดของปี โดยปกติแล้ว อุณหภูมิจะอยู่ระหว่าง 22 องศาเซลเซียสถึง 36 องศาเซลเซียสในขณะที่วันที่ 11 มกราคม จะเป็นวันที่หนาวที่สุดของปี โดยมีอุณหภูมิอยู่ระหว่าง -9 องศาเซลเซียสถึง 1 องศาเซลเซียส

4.1.3.5 ภูมิภาคเมืองหยางกวาง (陽關)

เนื่องจากเมืองหยางกวาง อยู่ติดกับทะเลทรายขนาดใหญ่ที่มีสภาพธรรมชาติที่รุนแรงที่สุดในพื้นที่แห้งแล้งทางตะวันตกเฉียงเหนือ พื้นที่หยางกวางจึงมีสภาพอากาศที่แห้งแล้งมาก โดยมีปริมาณน้ำฝนเฉลี่ยต่อปีเพียง 40 มิลลิเมตร และการระเหยมากกว่า 80 เท่าของปริมาณน้ำฝน ภายใต้สภาพอากาศที่แห้ง ฝนตกน้อย และลมแรงบ่อยครั้ง เนินทรายทางขอบด้านตะวันออกของทะเลทรายคุ่มกักจะเคลื่อนตัวไปยังเมืองหยางกวางด้วยความเร็วประมาณ 4 เมตรต่อปี

4.1.3.6 ภูมิอากาศเมืองหลู่เจียเป่า (呂家堡)

เมืองหลู่เจียเป่า มีปริมาณน้ำฝนเฉลี่ยต่อปี 42 มิลลิเมตร อุณหภูมิเฉลี่ยทั้งปี 10 องศาเซลเซียสและระยะเวลาปลอดน้ำค้างแข็ง 142 วันตลอดทั้งปี โดย ในฤดูร้อน อุณหภูมิสูงสุดในแต่ละวันอยู่ที่ประมาณ 33 องศาเซลเซียสแทบจะไม่ลดต่ำกว่า 25 องศาเซลเซียส หรือสูงกว่า 40 องศาเซลเซียส อุณหภูมิสูงสุดเฉลี่ยรายวันสูงสุดอยู่ที่ 36 องศาเซลเซียส ในวันที่ 25 กรกฎาคม ในฤดูหนาวอุณหภูมิต่ำในแต่ละวันอยู่ที่ประมาณ -5 องศาเซลเซียสและแทบจะไม่ลดต่ำกว่า -12 องศาเซลเซียสหรือสูงกว่า 1 องศาเซลเซียสอุณหภูมิต่ำสุดเฉลี่ยรายวันต่ำสุดคือ -8 องศาเซลเซียสในวันที่ 13 มกราคม

4.1.3.7 ภูมิอากาศเมืองหยางเจียเฉียว (楊家橋)

เมืองหยางเจียเฉียวทั้งเมืองมีสภาพอากาศแบบมรสุมกึ่งเขตร้อนชื้น มีสี่ฤดูกาลที่แตกต่างกัน โดยมีฤดูร้อนและฤดูใบไม้ร่วงยาวนานขึ้น และฤดูหนาวและฤดูใบไม้ผลิสั้นลง อุณหภูมิเฉลี่ยทั้งปีอยู่ที่ 17.2 องศาเซลเซียส และมีปริมาณน้ำฝนเฉลี่ยทั้งปีประมาณ 1300 มิลลิเมตร ฤดูร้อนมีอากาศร้อนอบอ้าวเหมาะแก่การทำนาสองฤดู สภาพอากาศในฤดูใบไม้ผลิแปรปรวน อุณหภูมิต่ำและมีฝนตกเป็นส่วนใหญ่

4.1.3.8 ภูมิอากาศเมืองกัวเจียเป่า (郭家堡)

เมืองกัวเจียเป่ามีภูมิอากาศแบบมรสุมภาคพื้นทวีป ตั้งอยู่ในเขตเปลี่ยนผ่านระหว่างเขตอบอุ่นและเขตอบอุ่นปานกลาง กึ่งแห้งแล้งและกึ่งชื้น ฤดูร้อนมีอากาศร้อนจัดและมีฝนตกชุก ปริมาณน้ำฝนเฉลี่ยทั้งปีอยู่ที่ 390 มิลลิเมตร ฤดูหนาวนั้นหนาวและแห้ง ฤดูใบไม้ผลิและฤดูใบไม้ร่วงนั้นสั้น ฤดูทั้งสี่แตกต่างกันอย่างชัดเจน และฤดูแล้งและเปียกชื้นนั้นชัดเจน ซึ่งเหมาะสำหรับการเจริญเติบโตของพืชผล

4.1.3.9 ภูมิอากาศเมืองหวางฉู (黃渠)

เมืองหวางฉู ในฤดูร้อนอุณหภูมิสูงสุดรายวันเพิ่มขึ้น 22°C จาก 9°C เป็น 31°C แทบไม่ลดลงต่ำกว่า 4°C หรือเกิน 35°C อุณหภูมิต่ำสุดรายวันเพิ่มขึ้น 19°C จาก -2°C ถึง 17°C แทบไม่ลดลงต่ำกว่า -6°C หรือเกิน 20°C ในฤดูหนาวอุณหภูมิสูงสุดรายวันเพิ่มขึ้น 3°C จาก 6°C เป็น 9°C แทบไม่ลดลงต่ำกว่า -3°C หรือเกิน 14°C อุณหภูมิสูงสุดต่ำสุดเฉลี่ยรายวันในวันที่ 10 มกราคมอยู่ที่ 1°C

อุณหภูมิต่ำสุดในแต่ละวันอยู่ที่ประมาณ -6°C และแทบจะไม่ลดลงต่ำกว่า -12°C หรือเกิน 1°C อุณหภูมิต่ำสุดเฉลี่ยรายวันต่ำสุด อยู่ที่ -9°C

4.1.4 ปัจจัยด้านพืชพันธุ์และสัตว์ป่า

เมืองตุนหวงมีพื้นที่เพาะปลูก 320,000 หนู่ ทุ่งหญ้า 570,000 หนู่ ป่าธรรมชาติ 1.19 ล้านหนู่ และพื้นที่รกร้างว่างเปล่า 4.06 ล้านหนู่ เนื่องจากดินมีความอุดมสมบูรณ์และมีการชลประทานที่ดีจึงเหมาะสำหรับการเจริญเติบโตของพืชต่างๆ พืชหลัก ได้แก่ ฝ้าย แดงโม เมล่อน พืชผัก ข้าวสาลี ข้าวโพด เป็นต้น ตุนหวงมีสภาพแสงที่เหนือกว่า เนื่องจากแสงเพียงพอ การสังเคราะห์แสงที่แข็งแกร่ง และความแตกต่างของอุณหภูมิอย่างมากระหว่างกลางวันและกลางคืน ตุนหวงจึงเป็นฐานการผลิตฝ้ายที่ใหญ่ที่สุด และผลไม้นอกเมืองตุนหวงมีผลผลิตต่อปีเป็นผลไม้คุณภาพสูงมากกว่า 20 ล้านกิโลกรัม และผ้าสาลีคุณภาพสูง 15,000 ตัน ดินแดนแห่งนี้อุดมไปด้วยทรัพยากรแร่ธาตุ โดยส่วนใหญ่ ได้แก่ เกลือของ Glauber, แร่ใยหิน, วานาเดียม, ทองคำ, แมงกานีส และอีก 4 ประเภทจาก 26 สายพันธุ์

ในฐานะเมืองโอเอซิสแห่งทะเลทราย ตุนหวงมีภูมิประเทศแบบทะเลทรายโกบี มีสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติที่เปราะบาง มีพืชป่า 127 ชนิดที่ระบุในอาณาเขต พืชป่า 4 ชนิดภายใต้การคุ้มครองหลักระดับชาติ โดยในบรรดาพืชป่า 4 ชนิดภายใต้การคุ้มครองหลักระดับสองของชาติ ได้แก่ ไม้พุ่มหรือไม้ยืนต้นขนาดเล็ก (Haloxylon) และกุหลาบพันปี (Azalea) โดยมีอุทยานแห่งชาติตุนหวง (Dunhuang West Lake Nature Reserve) ตั้งอยู่ทางตะวันตกสุดของมณฑลกานซู ทางตะวันตกของด่านกุหยาง และด่านยี่ว์เหมิน ติดกับทะเลทรายคุ่มทักและ ทะเลทรายหลัวบู่อินซินเจียง มีพื้นที่รวม 6,600 ตร.กม. พื้นที่คุ้มครองกว้างใหญ่ แต่พื้นที่ชุ่มน้ำรวมตัวกัน พื้นที่ชุ่มน้ำคือ 96,900 เฮกตาร์ และอัตราการครอบคลุมพื้นที่ป่าคิดเป็น 10.4% เท่านั้น มีเมล็ดพันธุ์พืชป่า 102 ชนิดในพื้นที่ โดย 6 ชนิดรวมอยู่ในรายการคุ้มครองแห่งชาติ ได้แก่ ป่าหูหยาง (*Populus euphratica*) , ไม้พุ่มขนาดเล็ก เป็นพืชสกุล *Gymnocarpos* (Naked Fruit Tree), ไม้พุ่มหรือไม้ยืนต้นขนาดเล็ก (Haloxylon) เป็นต้น มีสัตว์ป่า 147 ชนิด โดย 44 ชนิดอยู่ภายใต้การคุ้มครองหลักแห่งชาติ รวมถึงสัตว์คุ้มครองหลักระดับชาติ 11 ชนิด ได้แก่ ม้าขาววิสกี้ , อูฐแบคเตรียป่า และแพะภูเขา สัตว์คุ้มครองหลักระดับสองของชาติแห่งชาติ 33 สายพันธุ์ ได้แก่ ลิงชู่เรเซีย, ละมั่งทิเบต, วิลเดอบีสต์, นกปากซ้อนขาว เป็นต้น

ภาพที่ 4.20 : ภาพแสดงพืชตระกูล Haloxylon
ที่มา : npo-greenlife (2564)

ภาพที่ 4.21 : ภาพแสดงป่าหุบยาง
ที่มา : en.gmw.cn (2565)

ภาพที่ 4.22 : ภาพแสดงม้าชาวิสกี
ที่มา : wikipedia (ม.ป.ป.)

ภาพที่ 4.23 : ภาพแสดงอูฐแบคเตรียป่า
ที่มา : forestry (2565)

ภาพที่ 4.24 : ภาพแสดงสิงซ์ยูเรเชีย
ที่มา : new.qq (2564)

ภาพที่ 4.25 : ภาพแสดงละมั่งทิเบต
ที่มา : m.thepaper (2564)

4.2 ปัจจัยภูมิศาสตร์ด้านวัฒนธรรม

4.2.1 ปัจจัยด้านประชากรและอาชีพ

เมื่อวันที่ 11 พฤษภาคม 2021 ผลข้อมูลหลักของการสำรวจสำมะโนประชากรแห่งชาติ ครั้งที่ 7 ได้รับการเผยแพร่อย่างเป็นทางการ จำนวนประชากรถาวรของเมืองตุนหวงคือ 191,800 คน โดยมีอัตราการกลายเป็นเมือง 69.45% อัตราการเติบโตของประชากรตามธรรมชาติอยู่ที่ 3.15% มีคนเกิด 1,462 คนตลอดทั้งปี และอัตราการเกิดอยู่ที่ 9.87%

ประชากรประกอบอาชีพการเกษตรเป็นหลัก โดยนับตั้งแต่ "แผนห้าปีที่ 13" เมืองตุนหวง ได้ดำเนินกลยุทธ์การฟื้นฟูชนบทอย่างแข็งขัน โดยมีเป้าหมายในการสร้างสังคมที่ดีในทุกด้าน โดยมุ่งเน้นที่การเพิ่มรายได้ของเกษตรกร การปฏิรูปโครงสร้างของ ด้านอุปทานการเกษตรเป็นความก้าวหน้าเร่ง การเปลี่ยนแปลงวิธีการพัฒนาการเกษตรและส่งเสริมสิทธิในทรัพย์สินในชนบทอย่างจริงจัง การปฏิรูปสถาบันส่งเสริมและเสริมสร้างองค์กรธุรกิจการเกษตรใหม่ปรับปรุงระดับความทันสมัยของการเกษตรอย่างต่อเนื่องและสร้างรูปแบบใหม่ของการพัฒนาการเกษตรด้วย อุตสาหกรรมที่มีลักษณะเฉพาะที่โดดเด่นและการบูรณาการอย่างลึกซึ้ง รองลงมาคือภาคบริการด้านการท่องเที่ยว Dunhuang China International Travel Agency อาศัยการจัดการที่ทันสมัยและวิธีการส่งเสริมการขายที่ขยายและมัคคุเทศก์คุณภาพสูงชุดผลิตภัณฑ์ที่ครอบคลุมและบริการต้อนรับคุณภาพสูงและเครือข่ายลูกค้าในประเทศและต่างประเทศและเครือข่ายแผนกต้อนรับที่เกิดขึ้นจากการดำเนินงานหลายปี การดำเนินงานตัวชี้วัดอยู่ในกลุ่มอุตสาหกรรมเดียวกันที่ดีที่สุดในจังหวัด Dunhuang International Travel Service ประสบความสำเร็จในการต้อนรับผู้นำพรรคและรัฐ ประมุขต่างประเทศ และนักธุรกิจหลายต่อหลายครั้ง และได้รับการยกย่องอย่างสูง Dunhuang China International Travel Service มีทีมมัคคุเทศก์เป็นภาษาอังกฤษ ญี่ปุ่น เยอรมัน ฝรั่งเศส เกาหลี อิตาลี รัสเซีย จีน ญี่ปุ่น และภาษาอื่น ๆ บริษัทรถบัสท่องเที่ยวมีรถท่องเที่ยวพิเศษมากกว่า 40 คัน ทีมมัคคุเทศก์เป็นอย่างดี ฝึกฝนจนชำนาญในธุรกิจ ขยันทุ่มเท จนได้รับคำชมจากแขก

4.2.2 ปัจจัยด้านวัฒนธรรมและประเพณี

둔หวงเป็นเมืองวัฒนธรรมและประวัติศาสตร์ที่มีชื่อเสียงของประเทศจีน ในฐานะที่เป็นมรดกวัฒนธรรมที่ล้ำค่าแห่งหนึ่งในโลกของจีน ไม่เพียงแต่เป็นจุดแวะพักสำคัญแห่งหนึ่งบนเส้นทางสายไหม ยังเป็นแหล่งบรรจบที่มีความสำคัญของอารยธรรมจีนกับอารยธรรมตะวันตก 둔หวงลือชื่อในด้านถ้ำหิน둔หวงกับงานจิตรกรรมผนังถ้ำ둔หวง ซึ่งเป็นที่ตั้งของมรดกโลก

ศิลปวัฒนธรรม둔หวงหรืออีกนัยหนึ่งศิลปวัฒนธรรมมั่วเกา ได้ชื่อว่าเป็นพิพิธภัณฑ์ศิลปะแห่งโลกบูรพา ณ ที่นั่นได้มีการรักษาถ้ำที่สร้างในศตวรรษที่ 4-10 รวม 735 แห่งไว้อย่างดี ในถ้ำต่างๆ มีรูปปั้นหลากหลายสีกว่า 3,000 รูป งานจิตรกรรมผนังถ้ำรวม 45,000 ตารางเมตร และสิ่งก่อสร้างที่ทำด้วยไม้ในสมัยราชวงศ์ถังและซ่ง 5 แห่ง ซึ่งทำให้ผู้คนได้ดื่มด่ำในสุนทรียทางศิลปะ 둔หวงยังเป็นคลังทรัพย์สมบัติด้านเอกสารอีกด้วย มีเอกสารหลายภาษาซึ่งครอบคลุมถึงบริบทในด้านต่างๆ อาทิ การเมือง เศรษฐกิจ การทหาร ปรัชญา วรรณคดี ขนเฝ้า ประเพณีพื้นเมือง ภาษา ประวัติศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี เป็นต้น ในปี 1987 องค์การยูเนสโกของสหประชาชาติได้จัด둔หวงอยู่ในบัญชีรายชื่อรายการอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรมแห่งโลก และในปี 1991 ได้มอบเอกสาร "มรดกทางวัฒนธรรมแห่งโลก" แก่เมือง둔หวง 둔หวงเป็นถ้ำหินพุทธศิลป์ที่ใหญ่ที่สุดและลือชื่อที่สุดในจีน นอกจากนี้ ยังมีน้ำพุเยว่หย่าเฉวียนที่ได้สมญานามว่า น้ำพุอันดับหนึ่งในทะเลทราย อีกทั้งยังมีภูเขาชันเว่ยซานซึ่งเป็นแหล่งกำเนิดอารยธรรมของเมือง둔หวงที่มีชื่อเสียง

ภาพที่ 4.26 : ภาพแสดงส่วนหนึ่งในศิลปวัฒนธรรมมั่วเกา

ที่มา : bltbangkok (2562)

จิตรกรรมฝาผนังตุนหวงเป็นมรดกทางวัฒนธรรมของโลกและมีลักษณะทางสุนทรียะและรูปแบบทางศิลปะที่แตกต่างจากภาพวาดทางโลก ลวดลายพืช ซึ่งเป็นรูปแบบการแสดงออกทางศิลปะที่สำคัญอย่างยิ่งมักปรากฏให้เห็นอยู่เสมอ งานเขียนและภาพจิตรกรรมฝาผนังหลังมรณกรรมของตุนหวงมีวัสดุจำนวนมากที่สะท้อนถึงประเพณีการผลิตทางการเกษตรของตุนหวงในช่วงราชวงศ์ถัง ราชวงศ์ห้า และราชวงศ์ซ่งตอนต้น จากการจัดเรียงเพิ่มเติมของวัสดุคติชนการผลิตทางการเกษตรที่เกี่ยวข้องพบว่าเนื้อหาของนิทานพื้นบ้านการผลิตทางการเกษตรในพื้นที่ตุนหวงในช่วงเวลานี้กว้างขวางมากและการแสดงออกก็มีสีสันเช่นกัน การแสดงออกของประเพณีพื้นบ้านการผลิตทางการเกษตรตุนหวงส่วนใหญ่รวมถึงประเภทต่อไปนี้ หนึ่งคือประเพณีการผลิตทางการเกษตรที่จัดอย่างสมบูรณ์ตามฤดูกาลและฤดูกาลและประเพณีการบูชาขั้วที่เกี่ยวข้อง ประเพณีต้องห้ามการผลิต ประการที่สี่คือการบูชาเทพเจ้าทุกชนิด ประการที่ห้าเพื่อเฉลิมฉลองการเก็บเกี่ยวและขอบคุณพรของเทพเจ้าแห่งสวรรค์และโลก เพื่อให้สภาพอากาศในการผลิตทางการเกษตรเป็นไปอย่างราบรื่น รัฐบาลและประชาชนในพื้นที่ตุนหวงของห้าราชวงศ์ และราชวงศ์ซ่งตอนต้นได้มีส่วนร่วมอย่างแข็งขันในกิจกรรมบวงสรวงที่เกี่ยวข้องกับการผลิตทางการเกษตร กิจกรรมบวงสรวงหลัก ได้แก่ การบวงสรวงในเทศกาลผลผลิตทางการเกษตรต่างๆ การบวงสรวงเทพเจ้าแห่งผลผลิตทางการเกษตร และการบวงสรวงบูชาธรรมชาติ เช่น ลม ฝน ภูเขา แม่น้ำ และเทพเจ้าแห่งน้ำ ความเชื่อและการบวงสรวงทางการเกษตรทุกชนิดดำเนินไปในกระบวนการผลิตทางการเกษตรทั้งหมดในหนึ่งปีและมีระบบที่ค่อนข้างสมบูรณ์และเป็นระบบ ในช่วงเวลานี้ ประเพณีพื้นบ้านของการผลิตทางการเกษตรแพร่หลายในพื้นที่ตุนหวง ซึ่งเป็นภาพสะท้อนเชิงบวกของผู้คนในพื้นที่ตุนหวงต่อปรากฏการณ์ทางธรรมชาติ และแสดงให้เห็นถึงความสำคัญของการผลิตทางการเกษตรและการพึ่งพาสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติอย่างสูงในเศรษฐกิจธรรมชาติ สภาพแวดล้อมในขณะนั้น ในขณะเดียวกัน ประเพณีพื้นบ้านด้านการผลิตทางการเกษตรก็ได้รับอิทธิพลอย่างลึกซึ้งจากวัฒนธรรมทางศาสนา เช่น ศาสนาพุทธ ลัทธิเต๋า ศาสนาไซโรัสเตอร์ และลัทธิขงจื้อ สิ่งเหล่านี้มีลักษณะของการสืบทอด ความแปรปรวน สังคม และความหลากหลาย และสะท้อนถึงสีสันทางการเมือง ศาสนา และท้องถิ่นที่เข้มแข็ง

ภาพที่ 4.27 : ภาพจิตรกรรมฝาผนังเมืองตุนหวง

ที่มา : k.sina (2564)

ดอกโศก (*Saraca dives* Pierre) หรือที่เรียกว่า ดอกหางนกยูง เป็นไม้ยืนต้นที่มีกิ่งและใบหนาทึบ ดอกใหญ่สีแสด บานสะพรั่งเหมือนดอกไม้ไฟ จึงเป็นที่มาของชื่อ *Sassoupa* เป็นพันธุ์ไม้ที่ดีไม่ทนความหนาวเย็น ต้องการน้ำและความร้อนสูง ชอบดินที่อุดมสมบูรณ์และมีแสงแดดเพียงพอ โรคและแมลงรบกวนน้อย และจัดการง่าย ระยะเวลาการออกดอกคือเดือนเมษายนถึงพฤษภาคม และระยะเวลาการติดผลคือตั้งแต่เดือนกรกฎาคมถึงตุลาคม ดอกหางนกยูงมีรูปทรงสวยงาม กิ่งก้านกว้าง สีเส้นสวยงาม เป็นพันธุ์ไม้ประดับสำหรับจัดสวนและจำลองภูมิทัศน์ ในขณะเดียวกันก็มีคุณค่าทางยาบางอย่าง เปลือกต้น ใช้เป็นยาแก้โรคไขข้อและกระดูก

ภาพที่ 4.28 : ภาพดอกโศก ถ่ายโดย 李光敏

ที่มา : k.sina (2564)

สรุปท้ายบท

จากข้อมูลดังกล่าว แสดงให้เห็นว่าปัจจัยทางที่ตั้ง สภาพภูมิประเทศและภูมิอากาศส่งผลต่อการท่องเที่ยวในเมืองตุนหวง ประเทศจีนเป็นอย่างมาก เนื่องจากปัจจัยทางที่ตั้งและการที่มีภูมิประเทศที่แตกต่างกันในแต่ละพื้นที่ เช่น ทะเลทราย ภูเขา แม่น้ำ ทะเลสาบ เป็นต้น ทำให้มีสถานที่ที่เหมาะสมแก่การไปท่องเที่ยวชมจำนวนมาก อาทิเช่น แหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศ แหล่งท่องเที่ยวทางโบราณสถานและประวัติศาสตร์ แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ แหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ประเพณี เป็นต้น รวมถึงการเกิดเป็นสถานที่ท่องเที่ยว และเกิดกิจกรรมในสถานที่ท่องเที่ยวที่น่าสนใจในเวลาต่อมา นอกจากนี้ การที่ภูมิอากาศที่แตกต่างกันในแต่ละฤดูกาล ส่งผลให้พีชพรรณธรรมชาติมีเสน่ห์และโดดเด่นต่างกันในทุกช่วงของปี ความสวยงามของธรรมชาติที่แตกต่างกันในแต่ละฤดูกาลนี้ ทำให้นักท่องเที่ยวเลือกสรรช่วงเวลาที่จะมาท่องเที่ยวได้อย่างอิสระ สามารถมาเยี่ยมชมความงดงามทางธรรมชาติได้ตลอดทั้งปี และยังเป็นการส่งเสริมการท่องเที่ยวของเมืองตุนหวง ประเทศจีนให้เป็นที่นิยมมากขึ้นด้วยเช่นกัน

บทที่ 5

แหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรมในเมืองตุนหวง ประเทศจีน

ในบทนี้ จะเป็นการนำเสนอผลการศึกษาศาสนาที่ท่องเที่ยว และกิจกรรมในสถานที่ท่องเที่ยว นั้น ๆ ในเมืองตุนหวง ประเทศจีน ซึ่งในการศึกษาหัวข้อนี้ ผู้วิจัยจะวิเคราะห์โดยการจัดประเภทสถานที่ท่องเที่ยวจากสถานที่ที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศ แหล่งท่องเที่ยวทางโบราณสถานและประวัติศาสตร์ แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ และแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ประเพณี เป็นต้น

5.1 สถานที่ท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

5.1.1 ภูเขาหิมิงซาและทะเลสาบพระจันทร์เสี้ยว (鸣沙山、月牙泉)

ภูเขาหิมิงซา Echoing-Sand Dune ตั้งอยู่กลางทะเลทรายโกบีห่างจากเมืองตุนหวง เมืองจิ่วฉวน มณฑลกานซูไปทางใต้ 5 กิโลเมตร ครอบคลุมพื้นที่ 76.82 ตารางกิโลเมตร และพื้นที่ชมทิวทัศน์แกนกลาง 12.79 ตารางกิโลเมตร ทางตะวันออกของภูเขาหิมิงซาคือ ภูเขาซานเวย ทางใต้คือ ภูเขาเฮยฉือเฟิง และทางตะวันตกคือ ทะเลทรายโกบีและทะเลทรายคุ่มทัก ทะเลทรายนี้ประกอบด้วยทราย 5 สี ได้แก่ สีแดง สีเหลือง สีเขียว สีขาว และสีดำ ซึ่งปรากฏการณ์พิเศษของทะเลทรายแห่งนี้คือ พื้นที่ราบระหว่างหุบเขา เมื่อมีลมพัดผ่านเนินทรายจะมีปรากฏการณ์เสียง จึงได้ชื่อเรียกอีกอย่างว่า “หิมิงซา” หรือ “ทรายร้อง”

ภาพที่ 5.1 : ภาพภูเขาหิมิงซา 鸣沙山

ที่มา : Wikipedia (ม.ป.ป)

ทะเลสาบพระจันทร์เสี้ยวหรือ Crescent Lake มีลักษณะเป็นทะเลสาบรูปร่างคล้ายพระจันทร์เสี้ยวซึ่งเกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ และถูกล้อมรอบด้วยเนินทรายของภูเขาหิมซา วัดจากทางตะวันออกถึงตะวันตก มีความยาวกว่า 300 เมตร วัดจากเหนือสู่ใต้ มีความกว้าง 50 เมตร ฝั่งใต้ของทะเลสาบ เป็นที่ตั้งของ วิหารเจ้าแม่ ศาลเจ้าพญามังกร หอน้ำพุหยก รายล้อมด้วยต้นไม้เขียว กิ่งหลิว และต้นอ้อ ความน่าสนใจของสถานที่แห่งนี้คือ ทิศทางของกระแสลมไม่เคยพัดลงด้านล่าง แต่กลับพัดขึ้นด้านบนอยู่เสมอตามหลักทฤษฎีกลศาสตร์อากาศ และด้วยเหตุนี้ทะเลสาบพระจันทร์เสี้ยว จึงไม่เคยถูกเม็ดทรายถมจนหายไป ความลึกสุดของทะเลสาบที่ถุกวัดได้คือ 7.5 เมตร เมื่อปี 1960 แต่หลังจากผ่านไปนานกว่า 40 ปี น้ำกลับตื้นเขินขึ้นเรื่อย ๆ จนลึกเพียง 0.9 เมตร ในปี 2006 ทางกรจิงจิงเริ่มเข้ามาช่วยเหลือในการฟื้นฟูสภาพทะเลสาบให้ดีขึ้นดังเดิม และส่งเสริมให้เป็นแหล่งท่องเที่ยว

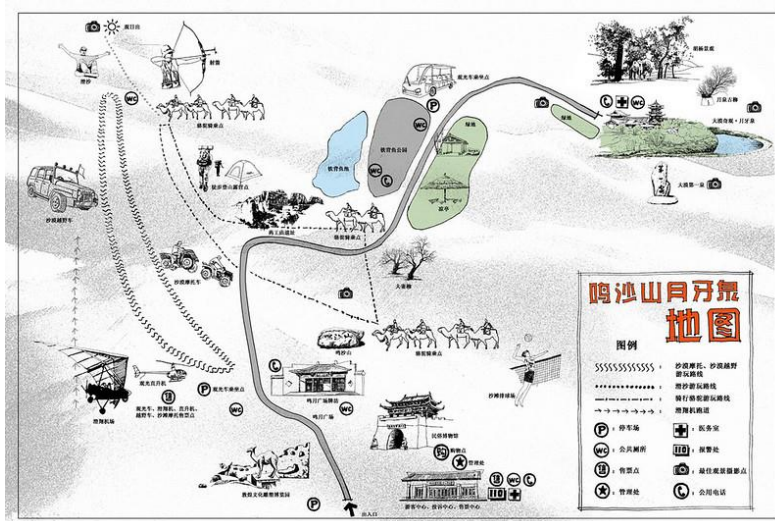

ภาพที่ 5.2 : ภาพทะเลสาบพระจันทร์เสี้ยว 月牙泉

ที่มา : chinatimes (2562)

กิจกรรมน่าสนใจ เช่นการขี่อูฐ เล่นกระดานโต้คลื่นบนทะเลทราย ขับรถโกคาร์ท ชมพระอาทิตย์ตกในทะเลทราย สัมผัสกับความเงียบสงบและกว้างไกลของทะเลทราย รวมถึงเวลาที่เหมาะสมที่สุดในการมาที่ทะเลสาบ คือช่วงเดือนมิถุนายน – เดือนกันยายน เปิดให้นักท่องเที่ยวเข้าชมทุกวัน ตั้งแต่เวลา 06.00 – 19.30 น. ทั้งนี้ เวลาในการเปิด-ปิด อาจมีการเปลี่ยนแปลงได้ตามฤดูกาล และสภาพภูมิอากาศในแต่ละวัน นักท่องเที่ยวควรศึกษาสภาพอากาศ ให้ดีก่อนการมาเที่ยว รวมถึงมีความรู้ภาษาจีน

บ้าง และควรมีหนังสือรวมคำศัพท์ บทสนทนาภาษาจีน หรือแอปพลิเคชันในการแปลภาษา เพื่อสามารถอ่านป้ายสัญลักษณ์ต่าง ๆ ได้ ทำให้เที่ยวอย่างสนุก ประทับใจกับสิ่งที่ธรรมชาติสร้างไว้ และปลอดภัยที่สุด

ภาพที่ 5.3 : ภาพแผนที่ในภูเขาหมิงซาและทะเลสาบพระจันทร์เสี้ยว
ที่มา : itravelblog (2558)

ภาพที่ 5.4 : ภาพกิจกรรมการขี่อูฐที่ภูเขาหมิงซาและทะเลสาบพระจันทร์เสี้ยว
ที่มา : itravelblog (2558)

ในปี 1994 จุดชมวิวกูเขาหมิงซาและทะเลสาบพระจันทร์เสี้ยว ถูกกำหนดให้เป็นจุดชมวิหลัก ระดับชาติชุดที่สาม ในปี 2544 จุดชมวิวกูเขาหมิงซาและทะเลสาบพระจันทร์เสี้ยว ได้รับการจัดอันดับให้เป็นสถานที่ท่องเที่ยวระดับ AAAA ระดับชาติชุดแรก ในปี 2548 กูเขาหมิงซาและทะเลสาบพระจันทร์เสี้ยว ได้รับรางวัล "ทะเลทรายที่สวยงามที่สุดทั้ง 5 แห่งของจีน" ในกิจกรรมการคัดเลือก "สถานที่ที่สวยงามที่สุดของจีน" ซึ่งสนับสนุนโดย "China National Geography" ในเดือนมีนาคม 2012 กูเขาหมิงซาและทะเลสาบพระจันทร์เสี้ยว ได้รับการอนุมัติให้เป็น "อุทยานธรณีประจำจังหวัด" ในเดือนเมษายน จุดชมวิวกูเขาหมิงซาและทะเลสาบพระจันทร์เสี้ยว ได้รับรางวัลสถานที่ท่องเที่ยวภูมิทัศน์ธรรมชาติที่ดีที่สุดของจีนในเดือนธันวาคม กูเขาหมิงซาและทะเลสาบพระจันทร์เสี้ยวได้รับการจัดอันดับให้เป็น "หน่วยงานขั้นสูงของงานก่อสร้างอารยธรรมทางจิตวิญญาณ" ของจังหวัด ในปี 2014 กูเขาหมิงซาและทะเลสาบพระจันทร์เสี้ยว ได้รับรางวัล "สถานที่ชมพระจันทร์ที่สวยงามที่สุดของจีน" ในปี 2015 จุดชมวิวกูเขาหมิงซาและทะเลสาบพระจันทร์เสี้ยว ได้รับรางวัล National AAAAA Tourist Scenic Spot และ China Dunhuang World Geopark ในปี 2016 อดีตสำนักงานการท่องเที่ยวแห่งชาติและอดีตกระทรวงคุ้มครองสิ่งแวดล้อมได้รับรองจุดชมวิวกูเขาหมิงซาและทะเลสาบพระจันทร์เสี้ยว เป็นพื้นที่สาธิตการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์แห่งชาติ ในปี 2020 กูเขาหมิงซาและทะเลสาบพระจันทร์เสี้ยวติดอันดับ 1 ใน 100 แปรนด์สถานที่ท่องเที่ยวระดับ AAAAA ระดับประเทศ ในเดือนพฤศจิกายน 2021 กูเขาหมิงซาและทะเลสาบพระจันทร์เสี้ยว ได้รับเลือกให้อยู่ในรายชื่อฐานสาธิตการท่องเที่ยวกีฬาแห่งชาติปี 2021 ในเดือนธันวาคม 2022 กูเขาหมิงซาและทะเลสาบพระจันทร์เสี้ยว ได้รับเลือกให้อยู่ในรายชื่อ 100 อันดับแรกที่มีอิทธิพลต่อแบรนด์ของจุดชมวิวระดับ AAAAA ในเดือนพฤศจิกายน 2022

ภาพที่ 5.5 : ภาพกูเขาหมิงซาและทะเลสาบพระจันทร์เสี้ยว

ที่มา : huodong.ctrip (ม.ป.ป)

5.2 สถานที่ท่องเที่ยวทางธรรมชาติ

5.2.1 อุทยานธรณีแห่งชาติยาดัน (Yadan National Geopark)

ได้รับสมญานามว่า “เมืองปีศาจ” ตั้งอยู่ทางตะวันตกเฉียงเหนือของเมืองคุนหวง ประมาณ 180 กิโลเมตร มีพื้นที่ประมาณ 398 ตารางกิโลเมตร และเป็นพื้นที่ธรณีสัณฐานที่ใหญ่ที่สุดแห่งหนึ่ง ซึ่งอาจถูกเรียกว่า เมฆาที่ถูกลมกัดเซาะ โดยมีชื่อวิทยาศาสตร์ว่า Yadan Landform คำว่า ยาดัน หมายถึง หน้าผา ซึ่งเป็นการโค้งงอของยาดัน Chenjia-qi นักภูมิศาสตร์ชื่อดังชาวจีนที่เคยเข้าไปในบริเวณหลัวบูโผ สองครั้ง และเรียกกลุ่มของการกัดเซาะด้วยลมว่ายาดัน ซึ่งเป็นศัพท์สากลของภูมิศาสตร์ในภายหลัง โดยเส้นทางสายไหมโบราณอยู่ทางตอนเหนือของยาดันและทะเลทรายคุมทักทางตอนใต้ เมื่อเดินทางผ่านถนน หรือตรอกซอกซอยในยาดัน จะได้ยินเสียงปีศาจที่เกิดจากการเคลื่อนไหวของลมและกระแสมอย่างน่าสะพรึงกลัว สาเหตุของการก่อตัวมีมากมายและหลากหลาย เพราะมีมหาสมุทรอยู่ทางตะวันตกของพื้นที่หลัวบูโผ (รวมถึงภูมิภาคคุนหวง) ทะเลสาบและหนองน้ำก่อตัวขึ้นพร้อมกับแรงผลักดัน จากนั้นทะเลทรายโกบีปรากฏขึ้นหลังจากที่ทะเลสาบแห้งเหือด สำหรับเมฆาเหล่านี้มีลักษณะเฉพาะที่มาจากซากดึกดำบรรพ์ของซางโบราณในปี 1997 ซึ่งถูกขุดพบในเมฆาในพื้นที่หลัวบูโผ รวมทั้งทิวทัศน์อันยิ่งใหญ่ของธรณีสัณฐานยาดันถูกทับถมด้วยดินเหนียวหลังจากน้ำท่วมหลายครั้ง นอกเหนือจากฝนและพายุเป็นเวลานาน และที่นี้ครั้งหนึ่งเคยเป็นต้นน้ำด้านล่างของแม่น้ำจูเล่อเหอในสมัยโบราณ

ภาพที่ 5.6 : ภาพอุทยานธรณีแห่งชาติยาดัน

ที่มา : chinadiscovery (ม.ป.ป)

ในปี 2006 สำนักงานการท่องเที่ยวของจีนได้กำหนดให้อูทยานธรณียาดันเป็นพื้นที่ที่มีทิวทัศน์สวยงามระดับ 4A จากนั้นจึงกลายเป็นฐานวิทยาศาสตร์ ฐานการศึกษา และมรดกทางธรณีวิทยา เนื่องจากภูมิประเทศที่โดดเด่น ฉากของภาพยนตร์และโฆษณาจำนวนมากจึงถูกถ่ายทำที่นี่ ทิวทัศน์อันกว้างใหญ่ของทะเลทรายโกบีรวมกับภูมิประเทศยาดัน อันมหัศจรรย์ทำให้อูทยานแห่งนี้กลายเป็นสถานที่สำหรับเผยแพร่ความรู้ด้านธรณีศาสตร์ การพักผ่อน และการสำรวจ เปรียบได้กับโลกแห่งศิลปะนี้เป็นผลงานชิ้นเอกที่เกิดจากทรายที่ถูกลมพัดในทะเลทราย และมีความพิเศษราวกับว่าถูกสร้างโดยวิญญาน ความยิ่งใหญ่และตระการตาของงานศิลปะชิ้นใดเทียบไม่ได้

กิจกรรมน่าสนใจสำหรับนักท่องเที่ยวจะได้พบทิวทัศน์และสถาปัตยกรรมที่งดงามที่สุดและมีชื่อเสียงระดับโลกมากมายในขนาดย่อส่วน เช่น หอฟ้าเทียนถานในกรุงปักกิ่ง พระราชวังโปตาลาในทิเบต มัสยิดอาหรับ พีระมิดและสฟิงซ์ในอียิปต์ โบราณวัตถุของโรมันโบราณ เป็นต้น นอกจากนี้นักท่องเที่ยวจะพบงานศิลปะอื่น ๆ ตามธรรมชาติ และสิ่งก่อสร้างทางบกที่หลากหลายที่นี่ เช่น รูปปั้นสิงโต กองคาราวานที่เดินทางตามเส้นทางสายไหม รูปบุคคล เจดีย์ วัด รถประจำทาง เรือ และเตาที่โผล่ขึ้นมาจากทะเล พื้นที่นี้คนในท้องถิ่นเรียกว่าที่พำนักของปีศาจยาดัน สำหรับอุทยานธรณีแห่งชาติยาดัน เปิดเวลาทำการทุกวัน ตั้งแต่เวลา 06.00 น. – 19.30 น. รถบัสเที่ยวสุดท้ายในจุดชมวิวจะให้บริการเวลา 17:20 น. ช่วงเวลาที่นักท่องเที่ยวควรมา คือช่วงเดือนพฤษภาคมถึงตุลาคมของทุกปี เพราะภูมิอากาศของ둔หวงเป็นภูมิอากาศแบบทวีปที่แห้งแล้งมาก โดยมีอุณหภูมิเฉลี่ยทั้งปีอยู่ที่ 9.3 องศาเซลเซียส อุณหภูมิเฉลี่ยอยู่ที่ 24.7 องศาเซลเซียส ในเดือนกรกฎาคม และลบ 9.3 องศาเซลเซียส ในเดือนมกราคม แห้งและมีฝนตกเล็กน้อยตลอดทั้งปี อุณหภูมิกลางวันและกลางคืนแตกต่างกันมาก นอกจากนี้ 둔หวงยังมีภัยธรรมชาติ 2 อย่างคือ ลมร้อนแห้งและพายุทรายสีดำ นักท่องเที่ยวควรเตรียมตัวให้พร้อมแต่เนิ่น ๆ

ภาพที่ 5.7 : ภาพสถาปัตยกรรมในอุทยาน
ที่มา : china-silkroad-travel (ม.ป.ป)

ภาพที่ 5.8 : ภาพสถาปัตยกรรมในอุทยาน
ที่มา : topchinatravel (ม.ป.ป)

ภาพที่ 5.9 : ภาพสถาปัตยกรรมในอุทยาน
ที่มา : topchinatravel (ม.ป.ป)

5.3 สถานที่ท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ประเพณี

5.3.1 พิพิธภัณฑ์ตุนหวง (The Dunhuang Museum)

พิพิธภัณฑ์ตุนหวง ตั้งอยู่เลขที่ 1390 ถนนหมิงซานเหนือ ย่านใจกลางเมืองของเมืองตุนหวง ตั้งอยู่ในอาคารสามชั้นซึ่งครอบคลุมพื้นที่ 2,400 ตารางเมตร (ประมาณ 25,834 ตารางฟุต) ด้านหน้าพิพิธภัณฑ์มีกลุ่มรูปแกะสลักที่แสดงภาพคนจูงอูฐขณะเดินทางไปตามเส้นทางสายไหม เป็นสถานที่ที่นักท่องเที่ยวจะได้รับความรู้เกี่ยวกับตุนหวงและเส้นทางสายไหมโบราณ มีสิ่งของจีนและทิเบตมากกว่า 10,000 รายการ ในประวัติศาสตร์กว่า 2,000 ปีของตุนหวง นอกจากนี้ยังมีการจำลองถ้ำโมเกา และภาพจิตรกรรมฝาผนังที่สวยงาม เนื่องจากไม่อนุญาตให้ถ่ายรูปในถ้ำโมเกา นักท่องเที่ยวสามารถถ่ายรูปที่นี้แทนได้

ภาพที่ 5.10 : ภาพด้านหน้าพิพิธภัณฑ์ตุนหวง

ที่มา : visitourchina (ม.ป.ป)

พิพิธภัณฑ์ตุนหวงได้รับการจัดวางอย่างดีตามลำดับเวลา มีห้องโถงคำนำหนึ่งห้องและห้องนิทรรศการห้าห้อง นักท่องเที่ยวสามารถเยี่ยมชมห้องโถงเหล่านี้ที่ละแห่งเพื่อเรียนรู้ประวัติศาสตร์ของตุนหวงตั้งแต่ยุคก่อนประวัติศาสตร์จนถึงราชวงศ์ชิง โดยสามารถแบ่งรายละเอียดในแต่ละห้อง ดังนี้

ห้องโถงคำนำ แนะนำอารยธรรมก่อนประวัติศาสตร์ของตุนหวงเป็นหลัก ด้วยชื่อ “เมืองที่จีนและโลกมาบรรจบกัน” ห้องโถงนี้จัดแสดงภาพหุ่นขี้ผึ้ง แผนผังการกระจายวัตถุทางวัฒนธรรม ลำดับ

เหตุการณ์ และวิวัฒนาการของระบบตุนหวง เพื่อแสดงให้เห็นชีวิตของชาวตุนหวงในสมัยโบราณและผู้คนจากภาคตะวันตกที่อาศัยอยู่ในตุนหวง

โถงนิทรรศการ 1 ตุนหวงในสมัยราชวงศ์ฮั่น (202 ปีก่อนคริสตกาล – ค.ศ. 220) ราชวงศ์ฮั่นเป็นยุคใหม่ของตุนหวงเพราะเส้นทางสายไหมโบราณ แสดงผ่านแผ่นจารึกจำนวนมากและโบราณวัตถุทางวัฒนธรรมที่ขุดพบ ความเจริญรุ่งเรืองของเส้นทางสายไหมในสมัยราชวงศ์ฮั่นถูกจัดแสดง ผู้เข้าชมสามารถเพลิดเพลินกับฉากการค้าผ้าไหมที่งดงามและเข้าใจพัฒนาการทางทหาร การเมือง เศรษฐกิจ และวัฒนธรรมในเมืองตุนหวงในสมัยราชวงศ์ฮั่น เป็นภาพสะท้อนชีวิตของชาวตุนหวงในสมัยนั้นอย่างแท้จริง และยังแสดงให้เห็นว่าพระพุทธศาสนาได้เข้ามาสู่โลกตะวันออกได้อย่างไร

ภาพที่ 5.11 : ภาพโถงนิทรรศการ 1

ที่มา : chinatourstar (ม.ป.ป)

โถงนิทรรศการ 2 ตุนหวงในราชวงศ์เว่ย จิน ราชวงศ์ใต้และราชวงศ์เหนือ (ค.ศ. 220 - 589) เป็นช่วงเวลาทางประวัติศาสตร์ที่สำคัญมากในประวัติศาสตร์ของตุนหวง วัฒนธรรมที่เฟื่องฟูสะท้อนให้เห็นได้ดีจากกระเบื้องที่ขุดพบ เครื่องใช้ของทหาร และของใช้ในชีวิตประจำวัน สิ่งที่ขุดพบในช่วงนี้มีลักษณะเฉพาะของตนเอง เช่น ไหล่สุสานที่สวยงามและมีเอกลักษณ์ เต้าหัวไก่หลากสี เครื่องหน้าไม้สำริดที่เจ้าหน้าที่ชายแดนและทหารโบราณใช้ โกดังเครื่องปั้นดินเผาที่สะท้อนสภาพชีวิตจริงในสมัยโบราณ และผ้าไหมที่งดงาม ในบรรดาทั้งหมดนั้นอิฐบนฝาผนังเป็นอิฐที่เป็นตัวแทนมากที่สุด

ภาพที่ 5.12 : ภาพโถงนิทรรศการ 2

ที่มา : chinatourstar (ม.ป.ป)

โถงนิทรรศการ 3 ตุนหวงในราชวงศ์สุยและถัง (ค.ศ. 581 - 907) เป็นยุคที่รุ่งเรืองที่สุดของตุนหวง โดยการผลิตทางสังคม เศรษฐกิจ และวัฒนธรรมขึ้นสู่จุดสูงสุด ตุนหวงได้กลายเป็นศูนย์กลางการขนส่งที่สำคัญระหว่างจีนและตะวันตก โบราณวัตถุล้ำค่าทางวัฒนธรรมที่ขุดพบ เช่น ลูกปัด เหยยฉี หยก เครื่องปั้นดินเผา และรูปปั้นอูฐ แสดงให้เห็นข้อเท็จจริงทางประวัติศาสตร์ของตุนหวงในฐานะเมืองธุรกิจและตลาดระหว่างประเทศที่สำคัญ

ภาพที่ 5.13 : ภาพโถงนิทรรศการ 3

ที่มา : chinatourstar (ม.ป.ป)

โถงนิทรรศการ 4 ตุนหวงจากห้าราชวงศ์ถึงราชวงศ์หมิง (ค.ศ. 907 - 1644) ส่วนนี้มุ่งเน้นไปที่ประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของเซี่ยตะวันตก (ค.ศ. 1038 - 1227) หลังจากราชวงศ์ซ่ง (ค.ศ. 960 - 1279) การเสื่อมถอยของเส้นทางสายไหม เศรษฐกิจและวัฒนธรรมที่รุ่งเรืองของตุนหวงก็เสื่อมถอยเช่นกัน แต่ในสมัยราชวงศ์หยวน (ค.ศ. 1271 - 1368) ตุนหวงประตูสู่ภูมิภาคตะวันตกได้เปิดขึ้นอีกครั้ง ที่นี่นักท่องเที่ยวสามารถเห็นสิ่งของบางอย่างในช่วงเวลานั้น เช่น เสื้อเกราะและ ชิ้นงานที่ทำจากเนื้อพอร์ซเลน (Porcelain)

ภาพที่ 5.14 : ภาพโถงนิทรรศการ 4

ที่มา : chinatourstar (ม.ป.ป)

โถงนิทรรศการ 5 ตุนหวงในราชวงศ์ซิง (ค.ศ. 1644 - 1911) ห้องโถงนี้บอกเล่าพัฒนาการของตุนหวงและการค้นพบถ้ำพระสูตรในถ้ำม่อเกาในสมัยราชวงศ์ซิง ด้วยโบราณวัตถุและรูปภาพทางวัฒนธรรมมากมาย พิพิธภัณฑ์แห่งนี้จึงมุ่งเน้นไปที่การรวบรวมคัมภีร์ตุนหวงเพื่อแสดงให้ผู้คนเห็นถึงเสน่ห์ทางศิลปะของการศึกษาตุนหวง

พิพิธภัณฑ์แห่งนี้ยังจัดแสดงโบราณวัตถุที่ขุดพบในท้องถิ่น เช่น กระดาด หินขัด แบบจำลอง กำแพงเมืองจีนที่ปรากฏในสมัยราชวงศ์ฮั่น และคอปเปลิงจากหอสัญญาน มีห้องพิเศษสำหรับจัดแสดง ภาพวาดและผลงานการประดิษฐ์ตัวอักษรของศิลปินที่มีชื่อเสียงหลายยุคหลายสมัย ห้องนี้ยังเก็บหนังสือทำสำเนาล้ำค่าเกี่ยวกับภูมิศาสตร์โบราณ ประวัติศาสตร์การทหาร และพระสูตรที่เขียนเป็นภาษาทิเบต รวมทั้งสะท้อนให้เห็นถึงการพัฒนาทางสังคมที่เฟื่องฟูและการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมระหว่างจีนและตะวันตกในช่วงเวลาที่둔หวงเป็นศูนย์กลางสำคัญตามเส้นทางสายไหม การเดินทางไปยังพิพิธภัณฑ์둔หวงจะช่วยให้ผู้เข้าชมเข้าใจประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของชาวจีนและอารยธรรมโบราณของพวกเขา มากขึ้น โดยพิพิธภัณฑ์둔หวง เปิดทำการวันอังคาร – วันอาทิตย์ เวลา 9.00 น. – 18.30 น. ค่าเข้าชมฟรี

5.3.2 ตลาดกลางคืนฉาโจว (Shazhou Night Market)

ตลาดกลางคืนฉาโจว ตั้งอยู่บนถนนหยางกวนตะวันออกอยู่ใกล้ใจกลางเมือง둔หวง ห่างจาก สนามบิน둔หวง 13 กิโลเมตร และห่างจากสถานีรถไฟ둔หวง 11 กิโลเมตร เนื่องจาก둔หวงไม่ใช่เมืองสมัยใหม่ที่เป็นสากล เปรียบเสมือนไข่มุกโบราณที่อยู่บนมงกุฎแห่งประวัติศาสตร์อันงดงาม ไม่มีไนท์คลับหรือบาร์สำหรับความบันเทิงยามค่ำคืนสำหรับนักท่องเที่ยว แต่ตลาดกลางคืนฉาโจวเป็นตลาดกลางคืนที่ใหญ่ที่สุดในมณฑลชานซู เป็นสถานที่ที่ไม่ควรพลาดหากมาท่องเที่ยวที่둔หวง ประตูหลักของตลาดกลางคืน둔หวงเป็นอาคารที่มีประเพณีของราชวงศ์ฮั่นและราชวงศ์ถัง ประตูเวร์เมียลประดับด้วยกระเบื้องเคลือบสีน้ำเงินและสีเขียว รวมทั้งภาพวาดสีแดง น้ำเงิน และเขียว ซึ่งงดงามและประณีต โดยตลาดกลางคืนแห่งนี้ประกอบด้วยพื้นที่ธุรกิจหลัก 5 แห่ง ได้แก่ ของว่าง หัตถกรรม โรงน้ำชา สินค้าเกษตร และสินค้าพื้นเมือง

ภาพที่ 5.15 : ภาพทางเข้าตลาดกลางคืนฉาโจว

ที่มา : chinadiscovery (ม.ป.ป)

เนื่องจากลักษณะเฉพาะของท้องถิ่นที่โดดเด่นและขนบธรรมเนียมพื้นบ้านที่เข้มข้น จึงเป็นที่รู้จักในชื่อทิวทัศน์และภาพวาดยามค่ำคืนของ둔หวง รูปแบบสถาปัตยกรรมโดยรวมเลียนแบบสถาปัตยกรรมราชวงศ์ถัง และมีเอกลักษณ์เฉพาะตัวของท้องถิ่นครอบคลุมพื้นที่ 66,600 ตารางเมตร ประกอบไปด้วยชาวฮั่น ชาวฮุย ชาวอุยกูร์ ชาวตงเซียงหยู ชาวมองโกเลีย ชาวทิเบต ชาวเกาหลี ชาวคาซัค เป็นต้น ซึ่งในตลาดมีเวทีสำหรับการแสดงละคร ซิมอาหาร และสินค้าเกษตรที่มีชื่อเสียง เช่น แอปริคอต Li Guang พุทธาหิงซาน, ลูกพีช, ลูกแพร์, องุ่นขาว, น้ำหวานและอื่น ๆ ในบรรดาผลไม้เหล่านี้แอปริคอต Li Guang มีชื่อเสียงที่สุดจนได้ชื่อว่าเป็นผลไม้ที่ดีที่สุดตราหาแห่งแอปริคอต บุธสินค้าหัตถกรรมมากกว่า 100 บุธ บุธเหล่านี้มีขนาดไม่ใหญ่มากนักและตั้งเรียงรายตามท้องถนนเพื่ออำนวยความสะดวกแก่ผู้มาเยี่ยมชมและเลือกซื้อสินค้า ผลิตภัณฑ์ที่ได้แก่ แก้ว หินคริสตัล เครื่องประดับหิน คริสตัล อูฐหยก ตุนหวง ไหมพรม รูปปั้น จิตรกรรมฝาผนัง หุ่นจำลอง ถ้วยเรืองแสง หนังสือท่องเที่ยว เป็นต้น

ภาพที่ 5.16 : ภาพผู้คนในตลาดกลางคืนฉินฉาโจว

ที่มา : chinadiscovery (ม.ป.ป)

สำหรับสิ่งที่ไม่ควรพลาดสำหรับนักท่องเที่ยวหากมาตลาดกลางคืนฉินฉาโจว ได้แก่ อันดับแรกคือ Dunhuang Rang Pi เป็นขนมที่ขึ้นชื่อที่สุดในตุนหวง ทำจากแป้งสาลี มีประวัติยาวนานกว่าหนึ่งพันปี และได้กลายเป็นของว่างพื้นบ้านที่ขาดไม่ได้ในตุนหวงมีบางส่วนเป็นสีเหลืองสดใส บางส่วนเป็นสีชาวยกใส่เครื่องปรุงในสัดส่วนที่พอเหมาะ ได้แก่ มัสตาร์ด น้ำกระเทียม ซอสพริก ซอสถั่วเหลือง และน้ำส้มสายชูพริกจะเผ็ดแต่เย็น รสสัมผัสนุ่มและหนึบแต่เคี้ยวไม่ขาด อันดับที่สองคือบะหมี่เหลือง จากภาพจิตรกรรมฝาผนังในถ้ำโมเกาหมายเลข 156 สามารถเรียนรู้ได้ว่าราเมงเป็นอาหารดั้งเดิมของจีนที่มีประวัติศาสตร์อัน

ยาวนาน บะหมี่เหลืองเป็นราเม็งชนิดหนึ่งที่มีจำหน่ายในตุนหวง ซึ่งเป็นที่รู้จักในฐานะสามารถเรียนรู้ได้ว่าราเม็งเป็นอาหารดั้งเดิมของจีนที่มีประวัติศาสตร์อันยาวนาน บะหมี่เหลืองเป็นราเม็งชนิดหนึ่งที่มีจำหน่ายในตุนหวง ซึ่งเป็นที่รู้จักในฐานะวันเตอร์ในประเทศจีน (Wonder in China) อันดับสามคือ ผลไม้หวานในตุนหวง เนื่องจากแสงแดดเป็นเวลานานและแสงแดดจ้า ผลไม้ที่ผลิตในตุนหวงจึงมีรสหวานมาก มีลูกแพร์ชนิดพิเศษที่แนะนำชนิดหนึ่งชื่อ Xiangshui Pear จุ่มลงในน้ำเย็น 15 นาทีจะพบว่าพื้นผิวเป็นน้ำแข็ง ปอกเปลือกน้ำแข็งออกจากนั้นสามารถทานได้ทันที อันดับสี่คือ น้ำแอปริคอตเป็นเครื่องดื่มพิเศษในตุนหวง น้ำแอปริคอตแตกต่างจากน้ำเชื่อมบ๊วยหรือโจ๊กกล้วยเขียวทั่วไป ไม่เพียงแต่มีรสชาติที่ดีกว่า แต่ยังช่วยคลายความร้อนในฤดูร้อนและทำให้ปอดของเราสดชื่น เป็นต้น นอกจากนี้ยังมีการระบุดลาดตลาดกลางคีนฉาโจว ได้รับการเสนอชื่อให้เป็นหนึ่งใน "จุดหมายปลายทางการท่องเที่ยวตามประเพณีพื้นบ้านของจีน" โดยสำนักงานการท่องเที่ยวแห่งชาติในปี 2003 และในปี 2008 ได้รับการเสนอชื่อให้เป็น "ตลาดอารยธรรมแห่งชาติ" ในตลาดสิบอันดับแรกของประเทศ

ภาพที่ 5.17 : ภาพ Dunhuang Rang Pi

ที่มา : chinadiscovery (ม.ป.ป)

ภาพที่ 5.18 : ภาพบะหมี่เหลืองในตลาดกลางคีนฉาโจว

ที่มา : chinadiscovery (ม.ป.ป)

ภาพที่ 5.19 : ภาพผลไม้ในตลาดกลางคืนฉางโจว
ที่มา : chinadiscovery (ม.ป.ป)

ภาพที่ 5.20 : ภาพน้ำแอปปริคอต
ที่มา : chinadiscovery (ม.ป.ป)

ภาพที่ 5.21 : ภาพสินค้าในตลาดกลางคืนฉางโจว
ที่มา : chinadiscovery (ม.ป.ป)

5.4 สถานที่ท่องเที่ยวทางโบราณสถานและประวัติศาสตร์

คุนหวงเป็นเมืองวัฒนธรรมและประวัติศาสตร์ที่มีชื่อเสียงของจีน ตั้งอยู่บนเส้นทางสายไหม ซึ่งเป็นเส้นทางคมนาคมสำคัญจากจีนไปยังเขตซีอวี๋ เอเชียกลางและยุโรป และเคยเป็นชุมทางการค้าที่เจริญรุ่งเรืองในอดีต คุนหวงในฐานะเป็นมรดกวัฒนธรรมที่ล้ำค่าแห่งหนึ่งในโลกของจีน ไม่เพียงแต่เป็นจุดแวะพักสำคัญแห่งหนึ่งบนเส้นทางสายไหม ยังเป็นแหล่งบรรจบที่มีความสำคัญของอารยธรรมจีนกับอารยธรรมตะวันตก คุนหวงลือชื่อในด้านถ้ำหินคุนหวงกับงานจิตรกรรมผนังถ้ำคุนหวง ซึ่งเป็นที่ตั้งของมรดกโลก เช่น ถ้ำมั่วเกาคุ ด่านอวี๋เหมินกวน และด่านหยางกวนของกำแพงเมืองจีนในสมัยราชวงศ์ฮั่น เป็นต้น

5.4.1 ถ้ำโมโก (Mogao Caves)

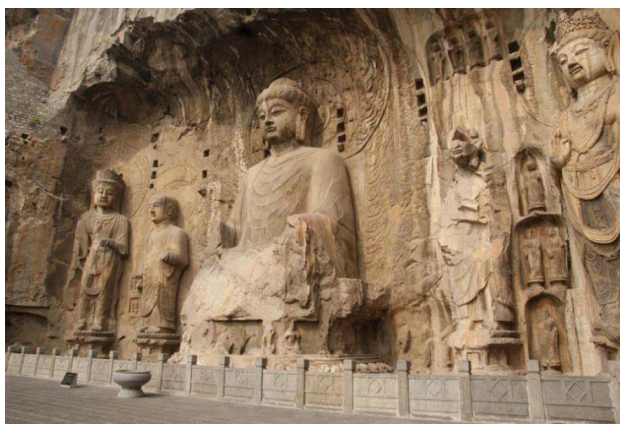
ถ้ำโมโก ตั้งอยู่ห่างจากมณฑลคุนหวงของจีนไปทางตะวันออกเฉียงใต้ 25 กิโลเมตร และอยู่ที่เชิงเนินทรายชิงชิง ศิลปวัฒนธรรมคุนหวงหรืออีกนัยหนึ่งศิลปวัฒนธรรมมั่วเกาคุ ได้ชื่อว่าเป็นพิพิธภัณฑ์ศิลปะแห่งโลกบูรพา ณ ที่นั้นได้มีการรักษาถ้ำที่สร้างในศตวรรษที่ 4-10 รวม 735 แห่งไว้อย่างดี ภายในถ้ำมีรูปปั้นหลากสีกว่า 3,000 รูป งานจิตรกรรมผนังถ้ำรวม 45,000 ตารางเมตร และสิ่งก่อสร้างที่ทำด้วยไม้ในสมัยราชวงศ์ถังและซ่ง 5 แห่ง ซึ่งทำให้ผู้คนได้ดื่มด่ำในสุนทรียทางศิลปะ คุนหวงยังเป็นคลังทรัพย์สมบัติด้านเอกสารอีกด้วย มีเอกสารหลายภาษาซึ่งครอบคลุมถึงบริบทในด้านต่างๆ อาทิ การเมือง เศรษฐกิจ การทหาร ปรัชญา วรรณคดี ขนเฝ้า ประเพณีพื้นเมือง ภาษา ประวัติศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี เป็นต้น ในปี 1987 องค์การยูเนสโกของสหประชาชาติได้จัดคุนหวงอยู่ในบัญชีรายชื่อรายการอนุรักษมรดกทางวัฒนธรรมแห่งโลก และในปี 1991 ได้มอบเอกสาร "มรดกทางวัฒนธรรมแห่งโลก" แก่เมืองคุนหวง คุนหวงเป็นถ้ำหินพุทธศิลป์ที่ใหญ่ที่สุดและลือชื่อที่สุดในจีน นอกจากนี้ ยังมีน้ำพุเยว่หย่าเฉวียนที่ได้สมญานามว่า น้ำพุอันดับหนึ่งในทะเลทราย อีกทั้งยังมีภูเขาชันเว่ยซานซึ่งเป็นแหล่งกำเนิดอารยธรรมของเมืองคุนหวงที่มีชื่อเสียง

ภาพที่ 5.22 : ภาพมุมสูงถ้ำโมเกา

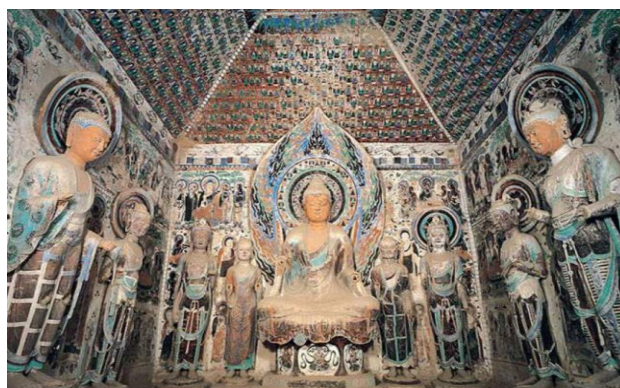
ที่มา : getty.edu (2562)

111 ปีก่อนคริสตศักราช จักรพรรดิหวู่ติงแห่งราชวงศ์ฮั่นได้ก่อตั้งตุนหวงเพื่อเป็นกลยุทธ์การป้องกันเพื่อป้องกันชงหนู เมื่อเวลาผ่านไปตุนหวงก็กลายเป็นศูนย์กลางการค้าที่สำคัญและเป็นจุดนัดพบของวัฒนธรรมและศาสนาตามเส้นทางสายไหม การก่อสร้างดั้งเดิมของถ้ำโมเกาสามารถย้อนกลับไปได้ถึงศตวรรษที่สี่ ในปี 366 พระภิกษุชื่อ Le Zun ได้เดินทางในตุนหวง อยู่มาวันหนึ่งเขาได้ข้ามภูเขาซึ่งมีพระพุทธรูปเจ้านับพันองค์อาบแสงสีทอง ท่านจึงตัดสินใจสร้างถ้ำเพื่อปฏิบัติธรรมที่นั่นหลังจากถ้ำแรกที่สร้างโดย Le Zun พระอีกหลายองค์ก็เข้าร่วมกับ Le Zun และต่อมาในราชวงศ์เหลียงเหนือได้ก่อตั้งชุมชนพระสงฆ์เล็ก ๆ ขึ้น เมื่อสถานที่นี้มีชื่อเสียงมากขึ้นเรื่อย ๆ ตระกูลผู้ปกครองของราชวงศ์ต่อมา เช่น เว่ยเหนือ, โจวเหนือได้เข้าร่วมการก่อสร้างถ้ำเช่นกัน การก่อสร้างถ้ำโมเกาเจริญรุ่งเรืองในสมัยราชวงศ์สุยเนื่องจากถ้ำจำนวนมากถูกสร้างขึ้นโดยทั้งตระกูลผู้ปกครองและประชาชน อาณาจักรถึงเป็นยุครุ่งเรืองเมื่อจำนวนถ้ำมีมากกว่าราชวงศ์อื่นที่มีถ้ำมากกว่าหนึ่งพันแห่ง ต่อมาเมื่อเส้นทางสายไหมเสื่อมถอยลงในสมัยราชวงศ์หยวนและราชวงศ์หมิง ถ้ำโมเกาเกือบจะถูกทิ้งร้าง ทำหน้าที่เป็นเพียงสถานที่สักการะสำหรับผู้แสวงบุญในท้องถิ่นเท่านั้น รวมทั้งเดิมทีถ้ำโมเกาเป็นถ้ำปฏิบัติธรรมสำหรับพระสงฆ์ แต่ต่อมาได้มีการสร้างถ้ำประเภทอื่น ๆ ขึ้นอีกหลายแห่ง สิ่งสำคัญที่สุดคือถ้ำศักดิ์สิทธิ์ซึ่งนับถือศาสนาพุทธ ได้แก่ ศาสนาพุทธจีน ศาสนาพุทธแบบทิเบต ศาสนาพุทธอินเดีย เป็นต้น ถ้ำแห่งนี้ได้รับการสนับสนุนจากนักบวชสำคัญ ชั้นปกครองท้องถิ่น แม้แต่จักรพรรดิจีน มีพื้นที่ภายในกว้างขวางและเคยเป็นวิจิตรบรรจงเพื่อแสดงถึงเหตุการณ์และเรื่องราวทางพระพุทธศาสนาที่มีชื่อเสียง

ภาพที่ 5.23 : ภาพภายนอกถ้ำโมเกา

ที่มา : bulletin (2559)

ภาพที่ 5.24 : ภาพภายในถ้ำโมเกา

ที่มา : bulletin (2559)

ภาพที่ 5.25 : ภาพจิตรกรรมฝาผนังภายในถ้ำโมเกา

ที่มา : bulletin (2559)

ถ้าโมเกาเปิดให้บริการเที่ยวชมทุกวัน โดยเปิดให้เข้าชมตั้งแต่ 8.30 – 18.00 น. ในฤดูกาลท่องเที่ยว และ 9.00 – 17.30 น. สำหรับนอกฤดูกาลท่องเที่ยว ตั้งแต่เดือนเมษายน – เดือนตุลาคม เป็นช่วงเวลาที่ดีที่สุด สำหรับนักท่องเที่ยวที่ต้องการไปเที่ยวถ้าโมเกาเนื่องจากถ้าโมเกาตั้งอยู่ในเขตขุนหวง ซึ่งรายล้อมไปด้วยทะเลทราย การไปท่องเที่ยวในเดือนดังกล่าวซึ่งเป็นช่วงฤดูใบไม้ผลิจึงเป็นทางเลือกที่ดีที่สุด เพราะในฤดูหนาวอาจมีหิมะตก ซึ่งเป็นอุปสรรคต่อการเดินทางไปเที่ยว เช่นเดียวกับในฤดูร้อนที่อากาศจะร้อนจัดเกินไป และอาจมีพายุฝนฤดูร้อน ซึ่งหากเป็นวันที่มีสภาพอากาศดังกล่าว ถ้าโมเกาอาจหยุดให้บริการได้ ทั้งนี้นักท่องเที่ยวควรตรวจสอบพยากรณ์อากาศเพื่อวางแผนการเดินทางท่องเที่ยวล่วงหน้า ซึ่งถ้าโมเกาสามารถเข้าชมโดยแบ่งออกเป็น 2 ส่วน ได้แก่ ถ้าหินแกะสลักโมเกา ถ้าแกะสลักหินโมเกาหรือหน้าผาของภูเขาที่ถูกขุดและเจาะเป็นช่อง รวมถึงถูกสลักและแต่งเติมเป็นประติมากรรมตามคติของพุทธศาสนา รวมถึงทั้งหมด 492 ถ้า โดย ถ้าที่ใหญ่ที่สุดคือ “ถ้าโมเกา” ซึ่งได้กลายมาเป็นชื่อของสถานที่แห่งนี้ นักท่องเที่ยวสามารถเดินทางตามทางเดินที่จัดไว้ให้ จากนั้นเลือกเดินตามไกด์ของสถานที่ ซึ่งจะพาชมถ้าหลักต่าง ๆ พร้อมคำบรรยาย หรือสามารถเลือกเข้าชมตามถ้าอื่น ๆ ที่เปิดให้เข้าชมตามความพอใจของตนเองได้เช่นกัน ทั้งนี้เพื่อเป็นการอนุรักษ์ หลายจุดในถ้ามั่วเกาจึงมีการติดประกาศ ขอความร่วมมือนักท่องเที่ยว งดถ่ายภาพ บริเวณในถ้า และส่วนที่สองคือ Digital Exhibition Center เป็นอีกหนึ่งจุดท่องเที่ยวที่เพิ่งเปิดให้บริการในปี 2014 ที่ผ่านมา โดยที่แห่งนี้จะเก็บรวบรวมประวัติของถ้าโมเกาในอดีต รวมถึงนิทรรศการแสดงรายละเอียดในการอนุรักษ์และฟื้นฟูถ้าโดยรัฐบาลจีนตั้งแต่ปี 1943 จนถึงปัจจุบัน นอกจากนี้ยังมีการจัดแสดงอุปกรณ์สำหรับงานศิลปะต่าง ๆ ในถ้าและห้องสำหรับฉายภาพยนตร์เกี่ยวกับถ้าโมเกา

5.4.2 ด่านยิวเหมิน (Yumen Pass)

ด่านยิวเหมิน (玉门关) หรือที่รู้จักกันในชื่อ Jade Gate ตั้งอยู่ทางตอนใต้ของแม่น้ำซูลู และทะเลทรายทางตะวันตกเฉียงเหนือของตัวเมืองตุนหวง สร้างขึ้นในสมัยราชวงศ์ฮั่นตะวันตก เป็นหนึ่งในสองทางผ่านไปยังภูมิภาคตะวันตกของจีนในสมัยโบราณ และเป็นประตูเพียงแห่งเดียวสำหรับเส้นทางสายไหมเหนือ หลังจากคริสต์ศักราช 121 ชากปรักหักพังอาจยังคงมองเห็นได้ประมาณ 80 กิโลเมตรไปทางตะวันตกเฉียงเหนือของตุนหวง ซึ่งเป็นด่านสุดท้ายของดินแดนจีนจนถึงศตวรรษที่ 6 สำหรับกองคาราวานในการเดินทางกองคาราวานที่ยาวนานไปยังอินเดีย ปารีส และ อาณาจักรโรมัน เป็นเส้นทางผ่านขนาดใหญ่ที่ได้รับการอนุรักษ์ไว้อย่างดีที่สุดบนเส้นทางการค้าเดิม ซึ่งได้รับการขึ้นทะเบียนเป็น UNESCO Cultural Site

ภาพที่ 5.26 : ภาพด่านยี่เหมิิน

ที่มา : chinadiscovery (ม.ป.ป)

ในความหมายอย่างกว้างด่านยี่เหมิินเป็นสถานที่ทางประวัติศาสตร์หลายแห่ง เช่น ปราสาทขนาดเล็ก (小方盘城) สร้างขึ้นในราว 111 ปีก่อนคริสตกาลได้รับความเสียหายอย่างหนัก และเหลือเพียงพื้นที่ดินสี่เหลี่ยมอัดแน่นอยู่ในทะเลทรายอันกว้างใหญ่ ปราสาทขนาดใหญ่ (大方盘城) สร้างขึ้นในสมัยราชวงศ์ฮั่นตะวันตก อยู่ห่างจากปราสาทหลังเล็กไปทางตะวันออกประมาณ 15 กิโลเมตร ใช้เวลาเดินทางโดยรถยนต์ประมาณ 30 นาที โดยโบราณสถานแห่งนี้เป็นคลังเก็บของที่ใหญ่ที่สุดและเก่าแก่ที่สุดตามแนวชายแดนด้านตะวันตกเฉียงเหนือของกำแพงเมืองจีนในสมัยโบราณ กำแพงเมืองจีน (汉长城遗址) กำแพงเมืองจีนของราชวงศ์ฮั่นถูกสร้างขึ้นเร็วกว่ากำแพงเมืองจีนด่านมูเถียนเหยียนปาต้าหลิง จินซานหลิงที่มีชื่อเสียงในปัจจุบันมาก (ทั้งหมดเป็นส่วนหนึ่งของกำแพงเมืองจีนของราชวงศ์หมิง) กำแพงเมืองจีนที่มีอายุเก่าแก่ออยู่ห่างจากปราสาทขนาดเล็กไปทางตะวันตกประมาณ 6 กิโลเมตร รวมทั้งยังมีหอคอยสัญญาณ เป็นต้น ในทางกลับกันความหมายอย่างแคบของด่านยี่เหมิินเป็นเพียงแค่อ้อมปราการเท่านั้น โดยด่านยี่เหมิินเปิดทำการทุกวันเวลา 7.00 น. – 19.30 น.

ภาพที่ 5.27 : ภาพปราสาทขนาดเล็ก และปราสาทขนาดใหญ่

ที่มา : chinadiscovery (ม.ป.ป)

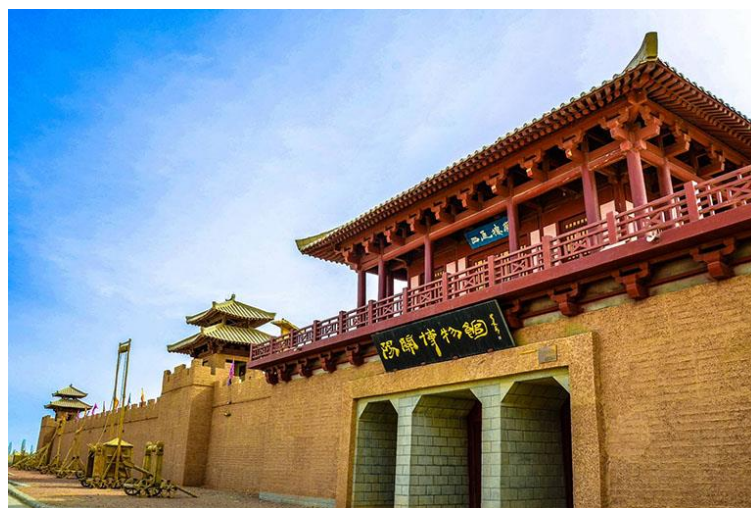
5.4.3 ด่านหยางกวน (Yangguan Pass)

ด่านหยางกวน (阳关) เป็นทางผ่านภูเขาทางตอนใต้ของด่านยี่ว์เหมิน ใน 121 ปีก่อนคริสตกาลสมัยจักรพรรดิหวู่แห่งราชวงศ์ฮั่นตะวันตก รัฐบาลได้จัดตั้งจางเย่ ตุนหวง อู๋เว่ย และจีววน สี่เขตปกครองและแนวป้องกัน 2 แห่ง คือด่านหยางกวนและด่านยี่ว์เหมิน ในทางเดินเหอซี เพื่อต่อสู้กับการรุกรานของชนเผ่าบ่อยครั้ง ตั้งแต่นั้นด่านหยางกวนและด่านยี่ว์เหมิน ทำหน้าที่เป็นทางผ่านที่สำคัญในทางเดินเหอซีทางตะวันตก และทางตะวันตกเฉียงเหนือของจีน ซึ่งบันทึกทางประวัติศาสตร์แสดงให้เห็นว่าด่านหยางกวนเป็นฐานที่มั่นของสงครามในราชวงศ์ศักดินาหลายราชวงศ์ตั้งแต่ราชวงศ์ฮั่นตะวันตก และพบเห็นพ่อค้า พระสงฆ์ นักการทูต นักเดินทางเข้าออกเป็นจำนวนมาก เส้นทางนี้ยังเป็นแรงบันดาลใจให้ผู้รู้และกวีจำนวนมาก

ภาพที่ 5.28 : ภาพด่านหยางกวน

ที่มา : chinadiscovery (ม.ป.ป)

ภาพที่ 5.29 : ภาพพิพิธภัณฑ์ด่านหยางกวน

ที่มา : chinadiscovery (ม.ป.ป)

ในอดีตเป็นดินแดนที่คับคั่งของการจราจรขาออกของจีนในสมัยโบราณและเป็นทางผ่านที่จำเป็นของเส้นทางสายไหมทางตอนใต้หลังจากตุนหวง หน้าที่ทางทหารถูกแทนที่ด้วยความเชื่อมโยงทางเศรษฐกิจระหว่างจีนและประเทศในเอเชียอย่างค่อยเป็นค่อยไป ปัจจุบันด่านหยางกวนเก่าได้รับการสร้างขึ้นใหม่และขยายเป็นสถานที่ท่องเที่ยวขนาดใหญ่โดยเลียนแบบฉากชายแดนโบราณ แสงสีแดงเรืองรองของพระอาทิตย์ตกดิน เส้นแบ่งเขตแดนที่อ้างว้าง เส้นผ่านที่สูงตระหง่านพร้อมหอนาฬิกา ธงรบที่พลิ้วไหว และเสียงกลองสะท้อน รวมทั้งมีโบราณวัตถุทางวัฒนธรรมมากมาย มีซากปรักหักพังบางส่วน เช่น เศษกำแพงหรือซากหอสัญญาณบนเนินเขา หอสัญญาณมีความสูง 5 เมตรภายในบริเวณจุดชมวิวซึ่งครอบคลุมพื้นที่ 100,000 ตารางเมตร ทั้งหมดนี้นำนักท่องเที่ยวกลับไปสู่สนามรบโบราณอันกล้าหาญของราชวงศ์ฮั่นและราชวงศ์ถังเป็นพื้นที่ชมวิวดระดับ AAAA แห่งชาติที่สร้างขึ้นใหม่และมีพื้นฐานมาจากป้อมปราการโบราณ ซึ่งจัดแสดงหอสัญญาณก่อนหน้านี้ สถาปัตยกรรมสไตล์ราชวงศ์ฮั่น และทิวทัศน์ทะเลทรายอันกว้างใหญ่รอบๆ โดยด่านหยางกวนเปิดให้บริการทุกวัน เวลา 8.00 น. – 20.00 น.

5.4.4 กำแพงเมืองจีนแห่งราชวงศ์ฮั่น (The Great Wall of Han Dynasty)

กำแพงเมืองจีนแห่งราชวงศ์ฮั่นเป็นความสำเร็จครั้งยิ่งใหญ่ที่สร้างขึ้นก่อนกำแพงเมืองจีนกว่า 1,300 ปีก่อนหน้าราชวงศ์หมิง ในฐานะระบบป้องกันในภาคตะวันตกเฉียงเหนือของจีน กำแพงเมืองจีนประสบความสำเร็จในการป้องกันพื้นที่ชายแดน การเพาะปลูกและพื้นที่เพาะปลูก ซึ่งกำแพงเมืองจีนเป็นระบบการป้องกันทางทหารที่ยิ่งใหญ่ของจีนในสมัยโบราณ โดยใช้กำแพงสูง แข็งแรง และต่อเนื่องเป็นตัวหลัก มีศาลา หอสัญญาณ กำแพงกันจำนวนมาก การก่อสร้างครั้งแรกสุดมีอายุย้อนไปถึงราชวงศ์โจวตะวันตก (ประมาณ ศตวรรษที่ 11-8 ก่อนคริสต์ศักราช) และช่วงฤดูใบไม้ผลิและฤดูใบไม้ร่วงต่อมา ราชวงศ์ฉิน ราชวงศ์ฮั่น ราชวงศ์สุย ราชวงศ์ซ่ง และราชวงศ์หมิงล้วนสร้างกำแพงเมืองจีนเพื่อปกป้องดินแดน กำแพงเมืองจีนที่นักท่องเที่ยวสามารถเข้าเยี่ยมชมในปัจจุบันเป็นส่วนที่ได้รับการอนุรักษ์ไว้อย่างดีของกำแพงเมืองจีนสมัยราชวงศ์หมิง

ภาพที่ 5.30 : ภาพกำแพงเมืองจีนแห่งราชวงศ์ฮั่น

ที่มา : chinadiscovery (ม.ป.ป)

จากบันทึกทางประวัติศาสตร์ ในสมัยจักรพรรดิหวู่แห่งราชวงศ์ฮั่นตะวันตก (ประมาณ 127 ปีก่อนคริสตกาล) ขนเผ่าทางเหนือ ชงหนู (匈奴) มักรุกรานทางเดินเหอซี เพื่อรักษาพื้นที่ชายแดน จักรพรรดิหวู่ส่งนายพลโจมตีชงหนูและสั่งให้คนหลายหมื่นคนซ่อมแซมกำแพงเมืองจีนในอดีตของราชวงศ์ฉินและโครงการป้องกันที่เกี่ยวข้อง ซึ่งจะเป็นการจัดภัยคุกคามของการรักษาเมืองหลวงฉางอันของชงหนูและยังจัดตั้งฐานทัพหน้าเพื่อตีชงหนูต่อไป ด้วยชัยชนะอย่างต่อเนื่องในการโจมตีชงหนู ภายหลังจากจักรพรรดิหวู่ได้ตั้งเขตหวู่เว่ยและจีวหยวน และเริ่มสร้างกำแพงเมืองจีนส่วนแรกของราชวงศ์ฮั่นจากเมืองหย่งเต็ง ถึงเมืองถึงจินต้า ขณะที่ชงหนูถอยห่างออกไป จักรพรรดิหวู่สั่งให้บูรณะกำแพงเมืองจีนราชวงศ์ฉินหลายครั้งหลังจากนั้น ระหว่าง 111 ปีก่อนคริสตกาล ถึง 108 ปีก่อนคริสตกาล ส่วนที่สองของกำแพงเมืองจีนแห่งราชวงศ์ฮั่นถูกสร้างขึ้นจากจีวฉวนถึงยูเหมิน และส่วนที่สามแล้วเสร็จในปี 101 ก่อนคริสต์ศักราช เมื่อรวมกับส่วนรอบนอกอื่นๆ ในภายหลัง กำแพงเมืองจีนสมัยราชวงศ์ฮั่นเป็นกำแพงเมืองจีนที่ยาวที่สุดของจีนยาวเกือบ 10,000 กิโลเมตร ทอดยาวจากแม่น้ำยาหลู่ ทางตะวันออกถึงภูเขา เทียนซานในซินเจียง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง กำแพงเมืองจีนส่วนตะวันตกของราชวงศ์ฮั่นถูกสร้างขึ้นตามทางเดินเหอซี ซึ่งทอดยาวประมาณ 1,000 กิโลเมตรในมณฑลกานซู

ภาพที่ 5.31 : ภาพ Danggu Beacon Tower (当谷燧)

ที่มา : chinadiscovery (ม.ป.ป)

กำแพงเมืองจีนสมัยราชวงศ์ฮั่นและราชวงศ์หมิงมีความแตกต่างกัน โดยสถานที่หลักแห่งหนึ่งคือโครงสร้างสถาปัตยกรรม กำแพงเมืองจีนสมัยราชวงศ์หมิงเป็นหน่วยก่ออิฐและหิน ในขณะที่ราชวงศ์ฮั่นในอดีตใช้วัสดุในท้องถิ่น เช่น กิ่งก้านของพืช (เช่น ต้นวิลโลว์กุหลาบ ต้นปอปลาร์ ต้นอ้อ เป็นต้น) เป็น

ฐานราก ชั้นดิน กรวด และ เมล็ดกระแทกด้านบน ทุกๆ 5 กิโลเมตรจะมีการสร้างหอส่งสัญญาณชั้นที่สูงและคอยคุ้มกันโดยทหารที่เฝ้าดูข้าศึก Danggu Beacon Tower (当谷燧) เป็นอาคารขนาดจิ๋วที่เหลื่ออยู่ คือสี่เหลี่ยมผืนผ้าในระนาบและสี่เหลี่ยมคางหมูเมื่อมองจากด้านข้าง แม้จะมีเนินดินที่เหลื่ออยู่เพียงไม่กี่แห่งที่นักท่องเที่ยวสามารถมองเห็นเกี่ยวกับกำแพงเมืองจีนแห่งราชวงศ์ฮั่น แต่ประวัติศาสตร์และผลกระทบทางวัฒนธรรมในอดีตของกำแพงเมืองจีนแห่งราชวงศ์ฮั่นมีเอกลักษณ์เฉพาะตัวและไม่สามารถถูกแทนที่ได้ โดยนักท่องเที่ยวสามารถเข้าชมได้ทุกวันตั้งแต่เวลา 08:00 น. - 18:00 น.

สรุปท้ายบท

จากข้อมูลที่ได้ศึกษามาข้างต้น แสดงให้เห็นว่าเมืองตุหนหวง ประเทศจีน มีสถานที่ท่องเที่ยวหลายรูปแบบ ได้แก่ แหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศ แหล่งท่องเที่ยวทางโบราณสถานและประวัติศาสตร์ แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ แหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ประเพณี เป็นต้น และมีสถานที่ท่องเที่ยวหลากหลายประเภท ได้แก่ ภูเขา ทะเลทราย ทะเลสาบ ถ้ำ พิพิธภัณฑสถานกลางคืน อุทยานแห่งชาติ เป็นต้น ซึ่งสถานที่ท่องเที่ยวที่ได้กล่าวมาทั้งหมดนี้ เกิดจากปัจจัยทางภูมิศาสตร์ที่ได้ศึกษาในบทก่อนหน้า นี้ ได้แก่ ปัจจัยด้านที่ตั้ง ปัจจัยด้านภูมิประเทศ และปัจจัยด้านภูมิอากาศ ทำให้มีสถานที่ท่องเที่ยวและกิจกรรมที่น่าสนใจอยู่ในเมืองตุหนหวง เช่น ทะเลสาบพระจันทร์เสี้ยวที่มีลักษณะเป็นทะเลสาบรูปร่างคล้ายพระจันทร์เสี้ยวซึ่งเกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ และถูกล้อมรอบด้วยเนินทรายของภูเขาหิมิงซา ความน่าสนใจของสถานที่แห่งนี้คือ ทิศทางของกระแสลมไม่เคยพัดลงด้านล่าง แต่กลับพัดขึ้นด้านบนอยู่เสมอตามหลักทฤษฎีกลศาสตร์อากาศ และด้วยเหตุนี้ทะเลสาบพระจันทร์เสี้ยว จึงไม่เคยถูกเมฆดำทลายจนหายไป และถ้ำโมเกา เป็นศิลปวัฒนธรรมตุหนหวงหรืออีกนัยหนึ่งศิลปวัฒนธรรมมั่วเกา ได้ชื่อว่าเป็นพิพิธภัณฑสถานศิลปะแห่งโลกบูรพา ณ ที่นั้นได้มีการรักษาถ้ำที่สร้างในศตวรรษที่ 4-10 รวม 735 แห่งไว้อย่างดี ภายในถ้ำมีรูปปั้นหลากสีกว่า 3,000 รูป งานจิตรกรรมผนังถ้ำรวม 45,000 ตารางเมตร และสิ่งก่อสร้างที่ทำด้วยไม้ในสมัยราชวงศ์ถังและซ่ง 5 แห่ง ซึ่งทำให้ผู้คนได้ดื่มด่ำในสุนทรียทางศิลปะ ตุหนหวงยังเป็นคลังทรัพย์สินสมบัติด้านเอกสารต่างๆ ในปี 1987 องค์การยูเนสโกของสหประชาชาติได้จัดตุหนหวงอยู่ในบัญชีรายชื่อรายการอนุรักษมรดกทางวัฒนธรรมแห่งโลก

บทที่ 6

สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

6.1 สรุปผลการศึกษา

เมืองตุนหวง ประเทศจีน เป็นเมืองที่ได้รับการยอมรับทั้งในประเทศและต่างประเทศในฐานะเมืองท่องเที่ยว แม้ว่าเมืองตุนหวงจะอยู่ในพื้นที่ทุรกันดารห่างไกลความเจริญ แต่การที่มีทำเลที่ตั้งบนเส้นทางสายไหมและเป็นเมืองหน้าด่านด้านตะวันตกสุดของจีน ทำให้ตุนหวงเป็นเขตแรกสุดของจีนที่ได้รับการถ่ายทอดพระพุทธศาสนา ได้รับการการสนับสนุนส่งเสริมให้เจริญรุ่งเรืองขึ้น และถ่ายทอดออกมาออกมาในรูปแบบสถาปัตยกรรมถ้ำโมเก๋อ ซึ่งถือเป็นมรดกโลกทางวัฒนธรรม และเนื่องจากมีภูมิประเทศที่แปลกตา ตลอดจนแหล่งโบราณสถานอันล้ำค่าใจกลางทะเลทราย ปัจจุบันอาจกล่าวได้ว่าตุนหวงเป็นเมืองท่องเที่ยวอันดับ 1 ในทิศตะวันตกเฉียงเหนือของจีน โดยจากผลการศึกษา สามารถสรุปได้ดังนี้

6.1.1 ปัจจัยทางภูมิศาสตร์ที่ส่งผลต่อแหล่งท่องเที่ยวในเมืองตุนหวง ประเทศจีน

1) ปัจจัยด้านที่ตั้ง

เมืองตุนหวง ประเทศจีน ตั้งอยู่ทางตะวันตกเฉียงเหนือของมณฑลกานซู มีพรมแดนติดกับเทศมณฑลกว่างโจว มณฑลปกครองตนเองชู่เป่ย์มอญโกเลีย และเขตปกครองตนเองอัสซาร์คาซัคจากตะวันออกไปตะวันตก ในอดีตถือเป็นเส้นทางคมนาคมที่สำคัญและศูนย์กลางทางทหารจากที่ราบลุ่มภาคกลางถึงภาคตะวันตก จากตุนหวงไปทางตะวันออกนักท่องเที่ยวสามารถเดินทางไปถึงเมืองหลวงโบราณของฉางอานและลั่วหยางผ่านทางเดินเหอซี ไปทางตะวันตกจากตุนหวงถึงด่านหยางกวน ไปตามทางตอนเหนือของภูเขาคุนหลุน เพื่อเข้าสู่ต้าเยว่จื่อ อันซี และประเทศอื่น ๆ ช่องทางนี้คือ เส้นทางสายใต้ของเส้นทางสายไหมที่มีชื่อเสียง จากตุนหวงไปทางเหนือของด่านยิวเหมิน ไปตามทางใต้ของภูเขาเทียนชาน และเข้าสู่ต้าเยว่จื่อ อันซี และสถานที่อื่น ๆ เส้นทางนี้เป็นเส้นทางสายเหนือของเส้นทางสายไหม ในช่วงราชวงศ์สุยและราชวงศ์ถังเนื่องจากการเสริมสร้างการแลกเปลี่ยนทางเศรษฐกิจและวัฒนธรรมระหว่างจีนกับต่างประเทศ ถนนสายเหนือใหม่ปรากฏขึ้นทางตอนเหนือของเส้นทางสายไหมสายเหนือเดิม นั่นคือจากตุนหวงถึงอิ้วหวู่ไปยังทะเลตะวันตก (ทะเลเมดิเตอร์เรเนียน) ซึ่งอยู่บริเวณเชิงเขาทางตอนเหนือของภูเขาเทียนชานจนถึงเอเชียกลาง

2) ปัจจัยด้านภูมิประเทศ

ตุนหวงเป็นเมืองเล็ก ๆ ตั้งอยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือของมณฑลกานซู ห่างจากกรุงปักกิ่งราว 1,900 กิโลเมตร ล้อมรอบด้วยทะเลทรายโกบีไม่มีที่สิ้นสุด และโอเอซิสขนาดใหญ่ก่อตัวเป็นลักษณะทางธรรมชาติที่ไม่เหมือนใคร พื้นที่โอเอซิสเป็นเหมือนพัดที่แผ่จากทิศตะวันตกเฉียงใต้ไปตะวันออกเฉียงเหนือ เนื่องจากตั้งอยู่ในทะเล ในอดีตที่แห่งนี้เคยเป็นสถานีสุดท้ายในการแวะพักการเดินทางในจีน เป็นศูนย์รวมเศรษฐกิจและวัฒนธรรมจากหลายๆ ชนชาติ รวมทั้งเป็นเส้นทางหนึ่งที่ทำให้พระพุทธศาสนาได้เข้ามาเผยแพร่ในประเทศจีนจึงทำให้ตุนหวงเป็นเมืองสำคัญเมืองหนึ่งบนเส้นทางสายไหมแห่งนี้ ที่ตั้งอยู่ในทะเลทรายอันกว้างและร้อนระอุ แต่เป็นแหล่งอารยธรรมและประวัติศาสตร์อันมีค่ายิ่ง และได้รับการขึ้นทะเบียนเป็นมรดก โลกทางวัฒนธรรมของจีน และยังเป็นแหล่งพุทธศิลป์ที่มีความยิ่งใหญ่ที่สุดในประเทศจีน ประกอบไปด้วย 10 เมือง ได้แก่ เมืองซีหลี่ (七里) , เมืองซูโจว (肅州) , เมืองโมเกา (莫高) , เมืองจวนฉูไชว่ (轉渠口) , เมืองหยางกวน (陽關) , เมืองหลู่เจียเป่า (呂家堡) , เมืองหยางเจียเจียว (楊家橋) , เมืองกัวเจียเป่า (郭家堡) , เมืองหวางฉู (黃渠) , และเมืองซาโจว (沙州) ซึ่งแต่ละเมืองมีภูมิประเทศที่แตกต่างกัน ด้วยปัจจัยจากภูมิประเทศเหล่านี้ จึงเกิดสถานที่ท่องเที่ยวหลายแห่ง เกิดจุดชมวิวยุคใหม่ที่สวยงาม มีลักษณะรูปร่างโดดเด่นแปลกตา ซึ่งสถานที่ต่าง ๆ ล้วนเป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่ได้รับความนิยมจากชาวจีนและชาวต่างชาติ

3) ปัจจัยด้านภูมิอากาศ

ตุนหวงมีสภาพอากาศอบอุ่นและแห้งแล้ง ภูมิอากาศแห้ง มีฝนตกน้อย มีการระเหยมาก อุณหภูมิแตกต่างกันมากระหว่างกลางวันและกลางคืน และแสงแดดยาวนานหลายชั่วโมง ปริมาณน้ำฝนเฉลี่ยต่อปีประมาณ 37 มิลลิเมตร แต่การระเหยสูงถึง 2,486 มิลลิเมตร มีแสงแดดมากกว่า 3,200 ชั่วโมงตลอดทั้งปี มี 4 ฤดูกาลที่แตกต่างกัน ฤดูใบไม้ผลิที่อบอุ่นและมีลมแรง ฤดูร้อน ฤดูใบไม้ร่วงที่เย็นสบาย และฤดูหนาวที่หนาวเย็น อุณหภูมิเฉลี่ยทั้งปีอยู่ที่ 9.4 องศาเซลเซียสเดือนที่ร้อนที่สุดในเดือนกรกฎาคมอยู่ที่ 32.1 องศาเซลเซียส เดือนที่หนาวที่สุดในเดือนมกราคมอยู่ที่ -10.8 องศาเซลเซียสและระยะเวลาปลอดน้ำค้างแข็งเฉลี่ยต่อปีคือ 142 วัน ช่วงเวลาที่เหมาะสมในการท่องเที่ยวคือเดือนพฤษภาคม-ตุลาคมของทุกปี

4) พืชพรรณและสัตว์ป่าเมือง둔หวง

เมือง둔หวงมีพื้นที่เพาะปลูก 320,000 หนู่ ทุ่งหญ้า 570,000 หนู่ ป่าธรรมชาติ 1.19 ล้านหนู่ และพื้นที่รกร้างว่างเปล่า 4.06 ล้านหนู่ เนื่องจากดินมีความอุดมสมบูรณ์และมีการชลประทานที่ดีจึงเหมาะสำหรับการเจริญเติบโตของพืชต่างๆ พืชหลัก ได้แก่ ฝ้าย แดงโม เมล่อน พืชผัก ข้าวสาลี ข้าวโพด เป็นต้น ดุนหวงมีสภาพแสงที่เหนือกว่า เนื่องจากแสงเพียงพอ การสังเคราะห์แสงที่แข็งแกร่งและความแตกต่างของอุณหภูมิอย่างมากระหว่างกลางวันและกลางคืน จึงเป็นฐานการผลิตฝ้ายที่ใหญ่ที่สุดและผลไม้ในเมือง둔หวงมีผลผลิตต่อปีเป็นผลไม้คุณภาพสูงมากกว่า 20 ล้านกิโลกรัม และผ้าสำลีคุณภาพสูง 15,000 ตัน ดินแดนแห่งนี้อุดมไปด้วยทรัพยากรแร่ธาตุ โดยส่วนใหญ่ ได้แก่ เกลือของ Glauber, แร่ใยหิน, วานาเดียม, ทองคำ, แมงกานีส และอีก 4 ประเภทจาก 26 สายพันธุ์ ดุนหวงมีภูมิประเทศแบบทะเลทรายโกบี มีสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติที่เปราะบาง มีพืชป่า 127 ชนิดที่ระบุในอาณาเขต พืชป่า 4 ชนิดภายใต้การคุ้มครองหลักระดับชาติ โดยมีอุทยานแห่งชาติดุนหวง (Dunhuang West Lake Nature Reserve) ตั้งอยู่ทางตะวันตกสุดของมณฑลกานซู มีสัตว์ป่า 147 ชนิด โดย 44 ชนิดอยู่ภายใต้การคุ้มครองหลักแห่งชาติ รวมถึงสัตว์คุ้มครองหลักระดับชาติ 11 ชนิด ได้แก่ ม้าชาวิสกี้, อุฐแบคเตรียป่า และแพะภูเขา สัตว์คุ้มครองหลักระดับสองของชาติแห่งชาติ 33 สายพันธุ์ ได้แก่ ลิงชู่เรเซีย, ละมั่งทิเบต, วิลเดอบีสต์, นกปากซ้อนขาว เป็นต้น

5) ประชากรและอาชีพ

เมื่อวันที่ 11 พฤษภาคม 2021 ผลข้อมูลหลักของการสำรวจสำมะโนประชากรแห่งชาติครั้งที่ 7 ได้รับการเผยแพร่อย่างเป็นทางการ จำนวนประชากรถาวรของเมือง둔หวงคือ 191,800 คน โดยมีอัตราการกลายเป็นเมือง 69.45% อัตราการเติบโตของประชากรตามธรรมชาติอยู่ที่ 3.15% มีคนเกิด 1,462 คนตลอดทั้งปี และอัตราการเกิดอยู่ที่ 9.87% โดยประชากรประกอบอาชีพการเกษตรเป็นหลัก เมือง둔หวงได้ดำเนินกลยุทธ์การพัฒนาชนบทอย่างแข็งขัน มีเป้าหมายในการสร้างสังคมที่ดีในทุกมุ่นเน้นที่การเพิ่มรายได้ของ รองลงมาคือภาคบริการด้านการท่องเที่ยว Dunhuang China International Travel Agency อาศัยการจัดการที่ทันสมัยและวิธีการส่งเสริมการขายที่ขยายและมัลติเซกเตอร์คุณภาพสูงชุดผลิตภัณฑ์ที่ครอบคลุมและบริการต้อนรับคุณภาพสูงและเครือข่ายลูกค้าในประเทศและต่างประเทศ และได้รับการยกย่องอย่างสูง Dunhuang China International Travel

Service มีที่มัมคฤเทศก์เป็นภาษาอังกฤษ ญี่ปุ่น เยอรมัน ฝรั่งเศส เกาหลี อิตาลี รัสเซีย จีน ญี่ปุ่น และภาษาอื่น ๆ

6) ประเพณีและวัฒนธรรม

คุนหวงเป็นเมืองวัฒนธรรมและประวัติศาสตร์ที่มีชื่อเสียงของประเทศจีน ในฐานะที่เป็นมรดกวัฒนธรรมที่ล้ำค่าแห่งหนึ่งในโลกของจีน ไม่เพียงแต่เป็นจุดแวะพักสำคัญแห่งหนึ่งบนเส้นทางสายไหม ยังเป็นแหล่งบรรจบที่มีความสำคัญของอารยธรรมจีนกับอารยธรรมตะวันตก คุนหวงลือชื่อในด้านถ้ำหินคุนหวงกับงานจิตรกรรมผนังถ้ำคุนหวง ซึ่งเป็นที่ตั้งของมรดกโลก คุนหวงยังเป็นคลังทรัพย์สินสมบัติด้านเอกสารอีกด้วย มีเอกสารหลายภาษาซึ่งครอบคลุมถึงบริษัทในด้านต่างๆ อาทิ การเมือง เศรษฐกิจ การทหาร ปรัชญา วรรณคดี ขนเฝ้า ประเพณีพื้นเมือง ภาษา ประวัติศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี เป็นต้น ในปี 1987 องค์การยูเนสโกของสหประชาชาติได้จัดคุนหวงอยู่ในบัญชีรายชื่อรายการอนุรักษมรดกทางวัฒนธรรมแห่งโลก และในปี 1991 ได้มอบเอกสาร "มรดกทางวัฒนธรรมแห่งโลก

6.1.2 แหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรมในเมืองคุนหวง ประเทศจีน

จากการศึกษา พบว่าสถานที่ท่องเที่ยวในเมืองคุนหวงที่น่าสนใจมีจำนวนมาก และพบว่ามีกิจกรรมภายในแหล่งท่องเที่ยวก็มีความแตกต่างกันในแต่ละสถานที่ โดยนักท่องเที่ยวสามารถเลือกสรรเวลาเพื่อมาท่องเที่ยวในเมืองคุนหวงนี้ได้ตลอดทั้งปี ดังต่อไปนี้

ถ้าโมเกา เป็นสถานที่ท่องเที่ยวอันดับหนึ่งของเมืองคุนหวง ถ้าโมเกาเป็นวัดถ้ำในศาสนาพุทธที่ตั้งอยู่กลางทะเลทราย ในปัจจุบันถ้ำแห่งนี้มีอายุมากกว่า 1,600ปี จำนวนถ้ำย่อยทั้งหมดมีถึง 492 ถ้ำ แต่ละถ้ำมีงานพุทธศิลป์อันทรงคุณค่ามากมาย ไม่ว่าจะเป็นภาพเขียนสีหรือพระพุทธรูปที่สวยงาม จำนวนมหาศาล องค์พระพุทธรูปมีตั้งแต่สูง 34.5 เมตรไปจนถึงสูงแค่ 2 เซนติเมตร ซึ่งถือเป็นสิ่งมหัศจรรย์ที่มนุษย์สร้างขึ้นในทะเลทรายโกบี และเป็นดาวที่สว่างที่สุดบนเส้นทางสายไหมโบราณ รวมทั้งเป็นชุมทรัพย์อันล้ำค่าที่สุดของพุทธศิลป์

ภูเขาหมิงซาและทะเลสาบพระจันทร์เสี้ยว ภูเขาหมิงซาเป็นเนินทรายในทะเลทรายที่ตั้งอยู่ใกล้กับทะเลสาบพระจันทร์เสี้ยว โดยรอบทะเลสาบจะเป็นทะเลทรายทั้งหมด มีแต่เพียงบริเวณทะเลสาบเท่านั้นที่มีน้ำผุดขึ้นมาจากดิน เป็นน้ำพุที่สะอาดและเป็นโอเอซิสที่สวยงามในทะเลทรายอันไร้ขอบเขต ที่ใกล้กับทะเลสาบมีสิ่งก่อสร้างแบบจีนโบราณตั้งอยู่ ถือเป็นความอัศจรรย์ของธรรมชาติที่

ยิ่งใหญ่ แตกต่างจากทะเลทรายอื่น ๆ ด้วยเนินทรายร้องเพลง ซึ่งสิ่งนี้ทำให้นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ต้องการมาสัมผัสประสบการณ์ด้วยตนเอง จึงมักจะซื้อตั๋วขึ้นลงเนินทราย

อุทยานธรณีแห่งชาติ Yordan เป็น "เมืองปีศาจ" ที่มีชื่อเสียงมาก อุทยานแห่งนี้มีแหล่งหินที่รูปร่างแปลกตาเป็นจำนวนมากที่เกิดจากการถูกกัดเซาะโดยแรงลมทางธรรมชาติมานานกว่า 700,000 ปี นักท่องเที่ยวมักจะเช่ารถสำรวจอุทยานแห่งนี้ ซึ่งจะใช้เวลาประมาณ 1-2 ชั่วโมง ไฮไลท์ของอุทยานคือการชมดวงอาทิตย์ตกดินเหนือก้อนหินขนาดยักษ์เหล่านี้

ด่านยิวเหมิน เป็นส่วนที่เหลือของกำแพงเมืองจีนฝั่งตะวันตกที่สร้างขึ้นสมัยราชวงศ์ฮั่น เพื่อคอยระวังป้องกันผู้รุกรานที่อาจจะคุกคามการค้าขายอันเฟื่องฟูในเส้นทางสายไหม ในอดีตด่านแห่งนี้เคยมีปราสาทขนาดใหญ่ถึง 2 แห่ง หอคอย 20 แห่ง และป้อมปราการอีก 17 แห่ง และได้รับการขึ้นทะเบียนเป็นมรดกโลกทางวัฒนธรรมที่มีประวัติศาสตร์ยาวนานกว่า 2,000 ปี มีบทบาทสำคัญในการป้องกันชายแดนในสมัยโบราณ และปกป้องการพัฒนาการติดต่อจากตะวันออกสู่ตะวันตก

ด่านหยางกวน เป็นอีกด่านหนึ่งที่ปกป้องชายแดนของแผ่นดินจีนจากผู้รุกรานสมัยราชวงศ์ฮั่น ตั้งอยู่ในเขตซานเหมิงทางตะวันตกเฉียงใต้ของตุนหวง เป็นประตูสู่ภูมิภาคตะวันตกที่สำคัญอีกแห่งจากจีนแผ่นดินใหญ่ และเป็นเส้นทางที่จำเป็นบนเส้นทาง "Silk Road" ทางตอนใต้สู่ซินเจียง

กำแพงเมืองจีนแห่งราชวงศ์ฮั่น มีอายุมากกว่า 2,000 ปี วัสดุที่ใช้สร้างกำแพงหินและอิฐธรรมดาทั่วไปแต่วิศวกรในยุคนั้นใช้ทรายและหญ้าเป็นวัสดุในการสร้าง แม้ว่าจะเป็นวัสดุที่ไม่เข้าท่า แต่ปรากฏว่าแข็งแรงมาก ทำให้บางส่วนของกำแพงผ่านผ่านกาลเวลาได้มาถึง 20 ศตวรรษ โดยเนินดินที่เป็นกำแพงเมืองจีนมีความเก่าแก่ ซึ่งสร้างขึ้นเร็วกว่ากำแพงเมืองจีนด่านมู่เถียนยวีมากกว่า 1,300 ปี ภูมิทัศน์โดยรอบเป็นที่รกร้างว่างเปล่าและกว้างใหญ่ไพศาล

พิพิธภัณฑสถานตุนหวง เป็นพิพิธภัณฑสถานเปิดให้เข้าชมฟรี โดยในพิพิธภัณฑสถานได้เก็บรักษาโบราณวัตถุที่ค้นพบจากโบราณสถานทั้งหลายรอบเมืองตุนหวง วัตถุบางชนิดเป็นหลักฐานสำคัญที่อธิบายถึงชีวิตความเป็นอยู่ของชาวเมืองที่มาจากหลายเชื้อชาติในยุคโบราณได้เป็นอย่างดี ซึ่งถือว่าเป็นสถานที่ที่ดีสำหรับนักท่องเที่ยวในการเรียนรู้ภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ของตุนหวงและ "เส้นทางสายไหม" ก่อนเริ่มเดินทางท่องเที่ยว

ตลาดกลางคินฉาโจว เป็นตลาดกลางคินที่ใหญ่ที่สุดในตุนหวง รวบรวมอาหารและงานหัตถกรรม "เส้นทางสายไหม" ที่โดดเด่นมากมาย ใช้เวลาว่างที่นี่เพื่อค้นหาอาหารอร่อยและสัมผัสประเพณีท้องถิ่นที่อบอุ่นในตอนเย็น

6.2 อภิปรายผลการศึกษา

จากการศึกษาเรื่อง ปัจจัยทางภูมิศาสตร์ที่มีผลต่อการท่องเที่ยวเมืองตุนหวง ประเทศจีน และสถานที่ท่องเที่ยวที่น่าสนใจในเมืองตุนหวง พบว่า เมืองตุนหวง มีปัจจัยทางภูมิศาสตร์ที่ส่งผลให้เกิดแหล่งท่องเที่ยว 2 ปัจจัยที่สำคัญ โดยแบ่งเป็น ปัจจัยทางด้านกายภาพ ได้แก่ ที่ตั้ง ลักษณะภูมิอากาศ ลักษณะภูมิประเทศ พืชพรรณและสัตว์ป่า และปัจจัยทางด้านวัฒนธรรม ได้แก่ ประชากรและอาชีพ ประเพณีและวัฒนธรรม เนื่องจากอาณาเขตที่ตั้งของเมืองนี้ ตั้งอยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือของมณฑลกานซู ซึ่งล้อมรอบด้วยทะเลทรายโกบีไม่มีที่สิ้นสุด และโอเอซิสขนาดใหญ่ก่อตัวเป็นลักษณะทางธรรมชาติที่ไม่เหมือนใคร พื้นที่โอเอซิสเป็นเหมือนพืดที่แผ่จากทิศตะวันตกเฉียงใต้ไปตะวันออกเฉียงเหนือ เนื่องจากตั้งอยู่ในทะเล ในอดีตที่แห่งนี้เคยเป็นสถานีสุดท้ายในการแวะพักการเดินทางในจีน เป็นศูนย์รวมเศรษฐกิจและวัฒนธรรมจากหลายๆ ชนชาติ รวมทั้งเป็นเส้นทางหนึ่งที่ทำให้พระพุทธศาสนาได้เข้ามาเผยแผร์ในประเทศจีนจึงทำให้ตุนหวงเป็นเมืองสำคัญเมืองหนึ่งบนเส้นทางสายไหมแห่งนี้ รวมทั้งเป็นแหล่งอารยธรรมและประวัติศาสตร์อันมีค่ายิ่ง ได้รับการขึ้นทะเบียนเป็นมรดก โลกทางวัฒนธรรมของจีน และยังเป็นแหล่งพุทธศิลป์ที่มีความยิ่งใหญ่ที่สุดในประเทศจีน ทำให้นักท่องเที่ยวสนใจมาเที่ยวเมืองตุนหวง นอกจากนี้ยังมีสถานที่ท่องเที่ยวที่น่าสนใจอีกมาก นักท่องเที่ยวสามารถมาเที่ยวและทำกิจกรรมได้ตลอดทั้งปี

ผลการศึกษานี้จึงสอดคล้องกับสารนิพนธ์ของศิริกานต์ สุวรรณขจร (2563) และมณฑิรา สุวรรณเลิศเจริญ (2557) ในเรื่องปัจจัยทางภูมิศาสตร์ที่ส่งผลต่อการท่องเที่ยว โดยจากการศึกษาพบว่า ปัจจัยทางภูมิศาสตร์ที่ส่งผลต่อการท่องเที่ยว นั้น ประกอบด้วย 1) ปัจจัยทางด้านที่ตั้ง 2) ปัจจัยทางด้านภูมิประเทศ 3) ปัจจัยทางด้านภูมิอากาศ 4) พืชพรรณและสัตว์ป่า 5) ประชากรและอาชีพ 6) ประเพณีและวัฒนธรรม เป็นปัจจัยข้างต้นที่กล่าวมา สอดคล้องกับแนวคิดของ ฐิติรัตน์ บั้นบำรุงกิจ (2563) ที่ได้กล่าวว่าปัจจัยที่ส่งผลต่อการท่องเที่ยวแบ่งเป็น 2 กลุ่มใหญ่ ได้แก่ปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอก ซึ่งปัจจัยทางด้านที่ตั้ง ปัจจัยทางด้านภูมิประเทศ ปัจจัยทางด้านภูมิอากาศ พืชพรรณและสัตว์ป่า ประชากรและอาชีพ ประเพณีและวัฒนธรรม รวมอยู่ในปัจจัยภายใน เป็นสิ่งดึงดูดให้ผู้คนเดินทางมาเยือนท้องถิ่นนั้น ๆ ซึ่งมีทั้งสิ่งที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติ ส่งที่มนุษย์สร้างขึ้น รวมถึงวัฒนธรรมประเพณีต่าง ๆ สอดคล้องกับสารนิพนธ์ของปารมี จิตต์เมตต์ (2562) ในประเด็นการศึกษาปัจจัยทางภูมิศาสตร์ที่ส่งผลต่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในภูมิภาคฮอกไกโด โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาข้อมูลด้านภูมิศาสตร์ สภาพอากาศ และข้อมูลทั่วไปของภูมิภาคฮอกไกโด ว่ามีผลต่อการท่องเที่ยวอย่างไร รวมทั้งเพื่อศึกษาสถานที่ท่องเที่ยวที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมในภูมิภาคฮอกไกโด โดยมีวิธีการศึกษาจากข้อมูลทุติยภูมิจากเอกสาร และสื่อออนไลน์ที่

เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวที่แสดงให้เห็นวัฒนธรรมของภูมิภาคฮอกไกโด ผลสรุปว่า ภูมิภาคฮอกไกโดเป็นภูมิภาคที่มีอากาศหนาวเย็น เมืองที่เป็นจุดศูนย์กลางและมีคนพลุกพล่านคือเมืองซัปโปโร ซึ่งตั้งอยู่บริเวณที่ราบและมีอากาศที่อบอุ่นเหมาะสำหรับการประกอบกิจกรรมต่าง ๆ เมื่อนำสถานที่ท่องเที่ยวที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมในภูมิภาคฮอกไกโดมาแยกออกเป็น 4 ประเภท อันได้แก่ สถานที่ท่องเที่ยวประเภทงานเทศกาล สถานที่ท่องเที่ยวที่แสดงให้เห็นถึงวัฒนธรรมอาหารการกิน สถานที่ท่องเที่ยวที่แสดงให้เห็นวัฒนธรรมของกิจกรรมสันทนาการ และสถานที่ท่องเที่ยวที่แสดงให้เห็นวัฒนธรรมทางประวัติศาสตร์ ทำให้ทราบถึงวัฒนธรรมที่หลากหลายและเป็นเอกลักษณ์และจุดดึงดูดนักท่องเที่ยวของภูมิภาคนี้

นอกจากนี้ ผลการศึกษาปัจจัยทางภูมิศาสตร์ที่มีผลต่อการท่องเที่ยวเมืองตุนหวง ประเทศจีน ยังสอดคล้องกับสารนิพนธ์ของมณฑลอิรา สุวรรณเลิศเจริญ (2557) ในหัวข้อปัจจัยทางภูมิศาสตร์ที่มีผลต่อการท่องเที่ยวเชิงธรรมชาติในภูมิภาคชูบุ ประเทศญี่ปุ่น ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยที่สำคัญที่มีผลทำให้นักท่องเที่ยวตัดสินใจเดินทางมาท่องเที่ยวที่ประเทศญี่ปุ่น คือ ปัจจัยทางภูมิศาสตร์ ซึ่งเป็นที่ดึงดูดนักท่องเที่ยวที่สำคัญที่สุด ปัจจัยทางภูมิศาสตร์ที่มีผลต่อการท่องเที่ยว ได้แก่ 1.ที่ตั้งของประเทศญี่ปุ่น ตั้งอยู่ทางตะวันออกสุดของโลก จึงเรียกว่า “ดินแดนอาทิตย์อุทัย” มีพื้นที่ประมาณ 372,000 ตารางกิโลเมตร ความยาวจากเหนือจดใต้คือ 2,500 กิโลเมตร ญี่ปุ่นประกอบด้วยเกาะใหญ่ 4 เกาะ ได้แก่ ฮอกไกโด ฮอนชู ชิโกกุ และคีวชู มีเกาะเล็กเกาะน้อยอีกราว 3,000 เกาะ 2. ลักษณะภูมิประเทศ ภูมิประเทศโดยทั่วไปเป็นภูเขา ร้อยละ 71 จากพื้นที่ทั้งหมด ในขณะที่มีพื้นที่ราบเพียงร้อยละ 25 ซึ่งใช้เป็นพื้นที่ทางการเกษตรได้เพียงร้อยละ 11 ประเทศญี่ปุ่นมีภูเขาไฟมากประมาณ 1 ใน 10 ของโลก โดยมีภูเขาฟูจิเป็นภูเขาที่สูงที่สุดในประเทศและเป็นภูเขาไฟที่สงบอยู่แต่ยังไม่ดับ 3. ลักษณะภูมิอากาศภูมิอากาศมี 4 ฤดูหลัก ที่มีความแตกต่างกันอย่างชัดเจน คือ ฤดูใบไม้ผลิ (มีนาคม - พฤษภาคม) อากาศอบอุ่น การผลิบานของดอกซากุระเป็นเครื่องหมายที่บอกถึงการสิ้นสุดของฤดูหนาวและการมาเยือนของฤดูใบไม้ผลิ ชาวญี่ปุ่นนิยมใช้โอกาสนี้ออกไปดื่มสังสรรค์กับเพื่อนฝูงใต้ต้นซากุระ นับว่าเป็นเทศกาลที่ชาวญี่ปุ่นเฝ้ารอในแต่ละปี ในสวนสาธารณะหรือห้างสรรพสินค้าต่าง ๆ จะมีการประดับตกแต่งด้วยดอกซากุระ รวมถึงมีการทำขนมเป็นรูปดอกซากุระ และนำซากุระมาเป็นส่วนผสมอีกด้วย ฤดูร้อน (มิถุนายน - สิงหาคม) อากาศร้อนชื้นโดยมีช่วงฤดูฝนสั้น ๆ ประมาณ 1 เดือนในช่วงต้นฤดู ในช่วงฤดูร้อนนี้ ฝนจะตกทั่วประเทศญี่ปุ่น ยกเว้นที่เกาะฮอกไกโด เมื่อช่วงเวลาที่ฝนตกสิ้นสุดจะเป็นช่วงของฤดูร้อน ซึ่งเป็นช่วงที่ข้าวออกรวง จะมีวันที่กลางวันยาวที่สุด มักจะตรงกับวันที่ 21 มิถุนายนของทุกปี ฤดูร้อนนี้ยังเป็นฤดูแห่งเทศกาลดอกไม้ไฟ ผู้คนนิยมใส่ยูคาตะ ออกไปชมพลุไฟตามชุมชนต่าง ๆ และมีการเดินรำพื้นเมือง ฤดูใบไม้ร่วง (กันยายน -

พฤศจิกายน) อากาศอบอุ่น โดยมีพายุไต้ฝุ่นมากในช่วงเดือนกันยายน สัญลักษณ์ของฤดูใบไม้ร่วงก็คือ ดอกเบญจมาศ บริเวณที่มีการเปลี่ยนสีสีนของใบไม้ผู้คนนิยมไปท่องเที่ยว อาทิ เขต AOMORI และ บริเวณอะราชิยามาในจังหวัดเกียวโต ฤดูหนาว (ธันวาคม – กุมภาพันธ์) อากาศหนาว มีหิมะตกมากทางภาคเหนือของประเทศและฝั่งทะเลญี่ปุ่น ส่วนทางใต้และฝั่งมหาสมุทรแปซิฟิก อากาศจะอบอุ่นกว่า โดยตอนเหนือจะมีอากาศหนาวกว่าภาคอื่น ๆ และมีการจัดเทศกาลหิมะประจำปี ซึ่งมีนักท่องเที่ยวจากจังหวัดต่าง ๆ เดินทางมาชมการแข่งขันออกแบบหิมะในรูปแบบต่าง ๆ ในช่วงสิ้นปี ครอบครัวชาวญี่ปุ่นต่างฉลองด้วยอาหารมื้อพิเศษ เรียกว่า “OSECHIRYOURI” มีความหมายถึง ความเจริญรุ่งเรือง สุขภาพ และอายุยืนยาว ซึ่งงานเทศกาลต่าง ๆ เผยให้เห็นถึงความนึกคิดของชาวญี่ปุ่น ซึ่งต้นกำเนิดของงานเทศกาลจะเกี่ยวเนื่องกับเรื่องราวก่อนประวัติศาสตร์ที่เตือนความทรงจำใ้ถึงค่านิยมที่ยึดถือกันมานาน นอกจากนี้ ประเทศญี่ปุ่นมีการพัฒนาปัจจัยด้านต่าง ๆ ในการท่องเที่ยว เพื่อให้นักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาในประเทศมีความสะดวกมากขึ้น มีดังนี้ การกระตุ้นการท่องเที่ยวของรัฐบาลญี่ปุ่น การพัฒนาด้านคมนาคม และการพัฒนาด้านเทคโนโลยีเพื่อการท่องเที่ยว ดังนั้นการพัฒนาปัจจัยที่สนับสนุนการท่องเที่ยวในประเทศญี่ปุ่น จึงเป็นหนึ่งเหตุผลที่ทำให้นักท่องเที่ยวต้องการเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศญี่ปุ่น ซึ่งสอดคล้องกับบรรณา วงษ์วานิช (2539) กล่าวว่าปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อนักท่องเที่ยวในการมาเที่ยวคือ ความหลากหลายทางภูมิศาสตร์ของประเทศ ประเทศที่มีพื้นที่กว้างใหญ่มีลักษณะภูมิประเทศและวัฒนธรรมประเพณีที่หลากหลาย เช่น ประเทศสหรัฐอเมริกา ย่อมมีแหล่งท่องเที่ยวที่สวยงามสามารถดึงดูดให้ประชากรเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศก่อนตัดสินใจเดินทางไปต่างประเทศ ในขณะที่เดียวกันก็สามารถดึงดูดให้นักท่องเที่ยวต่างชาติเดินทางไปเที่ยวในประเทศสหรัฐอเมริกา ต่างกับประเทศที่มีขนาดเล็ก เช่น ประเทศโบลิเวีย ซึ่งไม่มีความแตกต่างทางภูมิประเทศในแต่ละภูมิภาคมากนัก

6.3 ข้อเสนอแนะ

6.3.1 ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

การศึกษาเรื่องภูมิศาสตร์การท่องเที่ยว กรณีศึกษาเมืองตุนหวง ประเทศจีน ได้จัดทำขึ้นในช่วงปีพุทธศักราช 2565-2566 จากสถานการณ์ปัจจุบัน ตั้งแต่ปี2562 มีการเกิดโรคอุบัติสายพันธุ์ใหม่หรือโควิด19 ทำให้อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวทั่วโลกหยุดชะงัก มากไปกว่านั้น แนวโน้มของการระบาดของประเทศจีนและประเทศใกล้เคียงยังไม่คงที่ ผู้ศึกษามีความคิดเห็นว่า หากต้องการเดินทางไป

ท่องเที่ยวหรือทำกิจกรรมต่าง ๆ ควรตรวจสอบสถานการณ์ หรือ มาตรการป้องกันและการเฝ้าระวังจากทางประเทศไทยและประเทศจีนอย่างใกล้ชิด จนกว่าสถานการณ์ในประเทศจีน ประเทศรอบข้างประเทศจีน และประเทศไทยจะเข้าสู่สภาวะปกติ

6.3.2 ข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษาในอนาคต

เนื่องจากการศึกษาเรื่อง “ภูมิศาสตร์การท่องเที่ยวเมืองตุนหวง ประเทศจีน” มุ่งเน้นศึกษาในเรื่อง สถานที่ท่องเที่ยวในเมืองตุนหวงเท่านั้น ผู้ศึกษามีความเห็นว่าเป็นประเทศจีน นอกจากสถานที่ท่องเที่ยวในเมืองตุนหวงที่น่าสนใจแล้ว ยังมีสถานที่ท่องเที่ยวเมืองอื่นในประเทศจีนที่น่าสนใจอีกจำนวนมาก เพราะประเทศจีนมีแหล่งท่องเที่ยวมากมาย เนื่องจากพื้นที่ประเทศที่กว้างใหญ่จากเหนือลงใต้ จากตะวันออกไปตะวันตกมีลักษณะทางภูมิศาสตร์ที่แตกต่างกัน ทางตอนใต้ของจีนอากาศร้อนชื้น ฝนตกชุก ส่วนทางตอนเหนืออากาศหนาวแห้ง ทำให้แต่ละภูมิภาคของจีนมีลักษณะทางธรรมชาติที่แตกต่างกันไป อีกทั้งจีนยังเป็นประเทศที่มีประวัติศาสตร์ยาวนานหลายพันปี ทำให้สถานที่ท่องเที่ยวมีหลากหลายทั้งธรรมชาติที่งดงามไปจนถึงเมืองเก่าและวัฒนธรรมโบราณ ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยขอแนะนำผู้วิจัยท่านอื่นให้ศึกษาสถานที่ท่องเที่ยวเมืองอื่น ๆ ในประเทศจีนในอนาคต

6.4 ข้อจำกัดในการศึกษา

ในการศึกษาครั้งนี้ มีข้อจำกัดด้านงบประมาณ เนื่องจากผู้ศึกษาได้เก็บรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ ที่ใช้ในงานวิจัย จากสื่อสิ่งพิมพ์และสื่ออิเล็กทรอนิกส์เท่านั้น มิได้ไปเดินทางไปเมืองตุนหวงเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง หากไปสำรวจพื้นที่จริงต้องใช้งบประมาณค่อนข้างสูง อาทิ ค่าตัวเครื่องบิน ค่าเดินทางในเมืองและต่างเมือง ค่าจ้างมัคคุเทศก์ ค่าที่พัก ค่าเช่าเยี่ยมชมสถานที่ เป็นต้น ดังนั้นผู้ศึกษาจึงไม่สามารถไปสำรวจพื้นที่จริงได้ และอาจทำให้มีข้อมูลบางส่วนไม่สมบูรณ์

บรรณานุกรม

หนังสือและเอกสารตีพิมพ์

- คลอง ศิริประกาศธรรม. (2553). **คู่มือการท่องเที่ยวประเทศจีน**. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ: สุขภาพใจ.
- ฐิติรัตน์ ปั่นบำรุงกิจ. (2563). **ภูมิศาสตร์มนุษย์**. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: บริษัทด้านสุทธาการพิมพ์
- ณรงค์ พลธีรักษ์. (2563). **ภูมิสารสนเทศศาสตร์ด้านการท่องเที่ยว**. พิมพ์ครั้งที่ 1. ชลบุรี: บางแสนการพิมพ์
- คุ้ม ชุมสาย. (2527). **ปฐมบทแห่งวิชาการท่องเที่ยว**. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ: บริษัทสำนักพิมพ์ ไทยวัฒนาพานิช จำกัด.
- ทิพวรรณ พุ่มมณี. (2554). **การท่องเที่ยวแบบยั่งยืน**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- นราธร สายเส็ง. (2561). **ภูมิศาสตร์การท่องเที่ยว กรณีศึกษาอุทยานเยลโลว์ประเทศไต้หวัน**.
Veridian E-Journal, ปีที่ 11, ฉบับที่ 3 (กันยายน – ธันวาคม) 1575-1591.
- ปารมี ขจรจิตต์เมตต์. (2557). **ปัจจัยทางภูมิศาสตร์ที่มีผลต่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ในภูมิภาคฮอกไกโด**. สารนิพนธ์ สาขาวิชาเอเชียศึกษา อักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- พรสวรรค์ มโนพัฒนะ. (2553). **อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเบื้องต้น**. พิมพ์ครั้งที่ 8.
กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยกรุงเทพ.
- พลอยนิดา จรัสวงศ์โกศล. (2558). **ปัจจัยทางภูมิศาสตร์ที่ทำให้เกาะฮอกไกโดเป็นเมืองท่องเที่ยว**.
สารนิพนธ์ สาขาวิชาเอเชียศึกษา อักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- พิภู บุชบก. (2555). **ตุนหวง : ดินแดนแห่งพระพุทธศาสนาในประเทศจีน**, 34 (2), 210. สืบค้นจาก
file:///C:/Users/win10/Downloads/jutatipc,+%7B\$userGroup%7D,+artcl08%20(1).pdf
- มณฑิรา สุวรรณเลิศเจริญ. (2557). **ปัจจัยทางภูมิศาสตร์ที่มีผลต่อการท่องเที่ยวในประเทศญี่ปุ่น**.
สารนิพนธ์ สาขาวิชาเอเชียศึกษา อักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- วรรณมา วงษ์วานิช. (2539). **ภูมิศาสตร์การท่องเที่ยว**. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

วิทยาลัยภาษาจีนปักกิ่ง ม.ครุหนานจิง ม.ครุอันฮุย. (2550). **ภูมิศาสตร์ประเทศจีน**. พิมพ์ครั้งที่ 1.

กรุงเทพฯ: สุขภาพใจ.

ศิริกานต์ สุวรรณขจร. (2563). **ปัจจัยทางภูมิศาสตร์ที่ส่งผลกระทบต่อการท่องเที่ยวเชิงธรรมชาติในภูมิภาค**

ชubu ประเทศญี่ปุ่น. สารนิพนธ์ สาขาวิชาเอเชียศึกษา อักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร.

สันติ ลิ้มปัดติพร. (2557). **ตะลุยเมืองจีน**. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ: D+PLUS, สนพ.

สมยศ วัฒนากมลชัย. (2543). **ภูมิศาสตร์การท่องเที่ยว**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: แผนกตำราและคำ

สอน มหาวิทยาลัยกรุงเทพ.

อภิชัย อัครปรดี. (2552). **หนี้ย้าว แดนมังกร ออนซิลล์ โรดท์**. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ : Motorlist

Company Limited.

ข้อมูลจากฐานข้อมูลออนไลน์และเว็บไซต์

พิชชาพร มงคลวงศ์โรจน์. (2561). **ตุนหวง (Dunhuang) มนต์เสน่ห์พุทธศิลป์กลางทะเลทราย**.

เข้าถึงเมื่อ 6 กันยายน 2565 เข้าถึงได้จาก

<http://worldcivil14.blogspot.com/2018/12/dunhuang.html>

แมวหง่าว. (ม.ป.ป). **ทะเลสาบจันท์เขียว เย่วหย่าเฉวียน โอเอซิสกลางทะเลทราย ประเทศจีน**.

เข้าถึงเมื่อ 15 กันยายน 2565 เข้าถึงได้จาก

<https://travel.trueid.net/detail/mg7yNvpPPXm>

ศิริวิไล ธีระโรจนารัตน์.(ม.ป.ป.). **ความหมายของภูมิศาสตร์**. เข้าถึงเมื่อ 3 สิงหาคม 2565 เข้าถึงได้

จาก <https://sites.google.com/site/jenuaksorn19/khwam-hmay-khxng-phumisastr>

ศูนย์ข้อมูลเพื่อธุรกิจไทยในจีน. (ม.ป.ป.). **ตุนหวง เร่งผลักดันอุตสาหกรรมเกษตร ทดแทน**

รายได้จากการท่องเที่ยว. เข้าถึงเมื่อ 3 สิงหาคม 2565 เข้าถึงได้จาก

<https://thaibizchina.com/>

ศูนย์วัฒนธรรมจีน ณ กรุงเทพฯ. (2564). **ทะเลทรายหมิงซา**. เข้าถึงเมื่อ 16 กันยายน 2565 เข้าถึงได้

จาก <https://cccbkk.org/mingshasan-desert/>

สถานเอกอัครราชทูต ณ กรุงปักกิ่ง. (ม.ป.ป.). **ภาพรวมประเทศจีน**. เข้าถึงเมื่อ 6 สิงหาคม 2565

เข้าถึงได้จาก <https://thaiembbeij.org/th/republic-of-china/overview-of-china/>

Baike. (ม.ป.ป.). **敦煌**. เข้าถึงเมื่อ 7 กันยายน 2565 เข้าถึงได้จาก

<https://www.baike.com/wikiid/194371523977225262?>

Baikebaidu. (ม.ป.ป.). **沙州镇**. เข้าถึงเมื่อ 8 กันยายน 2565 เข้าถึงได้จาก

<https://baike.baidu.com/item/%E6%B2%99%E5%B7%9E%E9%95%87/23612>

Baikebaidu. (ม.ป.ป.). **七里镇**. เข้าถึงเมื่อ 8 กันยายน 2565 เข้าถึงได้จาก

<https://baike.baidu.com/item/%E6%B2%99%E5%B7%9E%E9%95%87/23612>

Baikebaidu. (ม.ป.ป.). **苏州镇**. เข้าถึงเมื่อ 8 กันยายน 2565 เข้าถึงได้จาก

<https://baike.baidu.com/item/%E6%B2%99%E5%B7%9E%E9%95%87/23612>

Baikebaidu. (ม.ป.ป.). **专区口**. เข้าถึงเมื่อ 8 กันยายน 2565 เข้าถึงได้จาก

<https://baike.baidu.com/item/%E6%B2%99%E5%B7%9E%E9%95%87/23612>

Baikebaidu. (ม.ป.ป.). **陽關**. เข้าถึงเมื่อ 8 กันยายน 2565 เข้าถึงได้จาก

<https://baike.baidu.com/item/%E6%B2%99%E5%B7%9E%E9%95%87/23612>

Baikebaidu. (ม.ป.ป.). **吕家堡**. เข้าถึงเมื่อ 8 กันยายน 2565 เข้าถึงได้จาก

<https://baike.baidu.com/item/%E6%B2%99%E5%B7%9E%E9%95%87/23612>

Baikebaidu. (ม.ป.ป.). **楊家橋**. เข้าถึงเมื่อ 8 กันยายน 2565 เข้าถึงได้จาก

<https://baike.baidu.com/item/%E6%B2%99%E5%B7%9E%E9%95%87/23612>

Baikebaidu. (ม.ป.ป.). **郭家堡**. เข้าถึงเมื่อ 8 กันยายน 2565 เข้าถึงได้จาก

<https://baike.baidu.com/item/%E6%B2%99%E5%B7%9E%E9%95%87/23612>

Baikebaidu. (ม.ป.ป.). **黃渠**. เข้าถึงเมื่อ 8 กันยายน 2565 เข้าถึงได้จาก

<https://baike.baidu.com/item/%E6%B2%99%E5%B7%9E%E9%95%87/23612>

Baikebaidu. (ม.ป.ป.). **摸高**. เข้าถึงเมื่อ 8 กันยายน 2565 เข้าถึงได้จาก

<https://baike.baidu.com/item/%E6%B2%99%E5%B7%9E%E9%95%87/23612>

Chinaculture. (ม.ป.ป.). **The Dunhuang Museum**. เข้าถึงเมื่อ 18 กันยายน 2565 เข้าถึงได้จาก

http://en.chinaculture.org/focus/focus/cities/2010-07/09/content_385080.htm

- Chinaculture. (ม.ป.ป). **Yumen Pass**. เข้าถึงเมื่อ 20 กันยายน 2565 เข้าถึงได้จาก
http://en.chinaculture.org/focus/focus/cities/2010-07/09/content_385077.htm
- Chinadiscovery. (ม.ป.ป.). **Dunhuang**. เข้าถึงเมื่อ 5 กันยายน 2565 เข้าถึงได้จาก
<https://www.chinadiscovery.com/gansu/dunhuang.html>
- Chinadiscovery. (ม.ป.ป). **Dunhuang Museum**. เข้าถึงเมื่อ 18 กันยายน 2565 เข้าถึงได้จาก
<https://www.chinadiscovery.com/gansu/dunhuang/dunhuang-museum.html>
- Chinadiscovery. (ม.ป.ป). **Han Dynasty Great Wall of Dunhuang**. เข้าถึงเมื่อ 20 กันยายน 2565 เข้าถึงได้จาก <https://www.chinadiscovery.com/gansu/dunhuang/great-wall-of-han-dynasty.html>
- Chinadiscovery. (ม.ป.ป). **Mogao Caves - Greatest Hoard of Buddhist Arts**. เข้าถึงเมื่อ 19 กันยายน 2565 เข้าถึงได้จาก
<https://www.chinadiscovery.com/gansu/dunhuang/mogao-caves.html>
- Chinadiscovery. (ม.ป.ป). **Yadan National Geologic Park**. เข้าถึงเมื่อ 18 กันยายน 2565 เข้าถึงได้จาก <https://www.chinadiscovery.com/gansu/dunhuang/yadan-national-geologic-park.html>
- Chinadiscovery. (ม.ป.ป). **Yangguan Pass**. เข้าถึงเมื่อ 20 กันยายน 2565 เข้าถึงได้จาก
<https://www.chinadiscovery.com/gansu/dunhuang/yangguan-pass.html>
- Chinadiscovery. (ม.ป.ป). **Yumen Pass**. เข้าถึงเมื่อ 20 กันยายน 2565 เข้าถึงได้จาก
<https://www.chinadiscovery.com/gansu/dunhuang/yumen-pass.html>
- Cri. (2553). **เมืองตุนหวง**. เข้าถึงเมื่อ 15 กันยายน 2565 เข้าถึงได้จาก
<http://thai.cri.cn/441/2010/06/28/242s176779.htm>
- Dhxhglj. (ม.ป.ป.) **甘肃敦煌西湖国家级自然保护区概况**. เข้าถึงเมื่อ 9 กันยายน 2565 เข้าถึงได้จาก <http://www.dhxhglj.cn/content.aspx?page=about>
- France Pepper. (2559). **Dunhuang — a brief history and travel guide to China’s Silk Road oasis**. เข้าถึงเมื่อ 5 กันยายน 2565 เข้าถึงได้จาก
<https://thechinaproject.com/2016/12/23/dunhuang-history-travel-guide/>

- Hmong. (ม.ป.ป.). **ภูมิศาสตร์การท่องเที่ยว**. เข้าถึงเมื่อ 5 สิงหาคม 2565 เข้าถึงได้จาก
https://hmong.in.th/wiki/Tourism_geography
- Hmong. (ม.ป.ป.). **ตุนหวง**. เข้าถึงเมื่อ 5 สิงหาคม 2565 เข้าถึงได้จาก
<https://hmong.in.th/wiki/Dunhuang>
- John K.Walton. (ม.ป.ป.). **Tourism**. เข้าถึงเมื่อ 4 สิงหาคม 2565 เข้าถึงได้จาก
<https://www.britannica.com/contributor/John-K-Walton/8626542>
- Mats Jonasson. (ม.ป.ป.). **ภูมิศาสตร์การท่องเที่ยว**. เข้าถึงเมื่อ 5 สิงหาคม 2565 เข้าถึงได้จาก
<https://slideplayer.in.th/slide/16802442/>
- Oporshady. (2556). **วัดถ้ำแห่งตุนหวง พุทธศิลป์สุดยิ่งใหญ่ กลางทะเลทรายของจีน**. เข้าถึงเมื่อ 6 สิงหาคม 2565 เข้าถึงได้จาก <https://travel.mthai.com/world-travel/65224.html>
- Paidooo. (ม.ป.ป.). **ชมโอเอซิส ทะเลสาบพระจันทร์เสี้ยว เดินเล่นเนินทรายกระบิบ**. เข้าถึงเมื่อ 15 กันยายน 2565 เข้าถึงได้จาก <https://www.paidooo.com/>
- Sina. (2564). **林草科普|敦煌壁画中的植物**. เข้าถึงเมื่อ 15 กันยายน 2565 เข้าถึงได้จาก https://k.sina.com.cn/article_7517400647_1c0126e47059020bpa.html#/
- Sohu. (2565). **海报你认识这些敦煌的野生动物吗**. เข้าถึงเมื่อ 9 กันยายน 2565 เข้าถึงได้จาก <https://www.sohu.com>.
- Sogoubaike. (ม.ป.ป.). **敦煌**. เข้าถึงเมื่อ 8 กันยายน 2565 เข้าถึงได้จาก
<https://baike.sogou.com/v69645760.htm>
- The passport. (ม.ป.ป.). **Dunhuang ดินแดนศักดิ์สิทธิ์กลางทะเลทราย**. เข้าถึงเมื่อ 6 สิงหาคม 2565 เข้าถึงได้จาก <https://www.thepassport.travel/world/asia/dunhuang-china-travel>
- Topchinatravel. (ม.ป.ป.). **Dunhuang Yadan National Geologic Park**. เข้าถึงเมื่อ 18 กันยายน 2565 เข้าถึงได้จาก <https://www.topchinatravel.com/china-attractions/dunhuang-yadan-national-geologic-park.htm>

- Topchinatravel. (ม.ป.ป). **Dunhuang Shazhou Night Market**. เข้าถึงเมื่อ 19 กันยายน 2565
เข้าถึงได้จาก <https://www.topchinatravel.com/china-attractions/dunhuang-shazhou-night-market.htm>
- Victorytale. (2565). **เมืองตุนหวง (Dunhuang) แห่งเส้นทางสายไหมมีที่ไหนน่าเที่ยวบ้าง**. เข้าถึงเมื่อ 5 สิงหาคม 2565 เข้าถึงได้จาก <https://victorytale.com/th/dunhuang-top-sights/>
- Unwto. (2551). **GLOSSARY OF TOURISM TERMS**. เข้าถึงเมื่อ 6 สิงหาคม 2565 เข้าถึงได้จาก <https://www.unwto.org/glossary-tourism-terms>
- Weatherspark. (ม.ป.ป.). **沙州镇**. เข้าถึงเมื่อ 8 กันยายน 2565 เข้าถึงได้จาก <https://tw.weatherspark.com/>
- Weatherspark. (ม.ป.ป.). **七里镇**. เข้าถึงเมื่อ 8 กันยายน 2565 เข้าถึงได้จาก <https://tw.weatherspark.com/>
- Weatherspark. (ม.ป.ป.). **苏州镇**. เข้าถึงเมื่อ 8 กันยายน 2565 เข้าถึงได้จาก <https://tw.weatherspark.com/>
- Weatherspark. (ม.ป.ป.). **专区口**. เข้าถึงเมื่อ 8 กันยายน 2565 เข้าถึงได้จาก <https://tw.weatherspark.com/>
- Weatherspark. (ม.ป.ป.). **陽關**. เข้าถึงเมื่อ 8 กันยายน 2565 เข้าถึงได้จาก <https://tw.weatherspark.com/>
- Weatherspark. (ม.ป.ป.). **吕家堡**. เข้าถึงเมื่อ 8 กันยายน 2565 เข้าถึงได้จาก <https://tw.weatherspark.com/>
- Weatherspark. (ม.ป.ป.). **楊家橋**. เข้าถึงเมื่อ 8 กันยายน 2565 เข้าถึงได้จาก <https://tw.weatherspark.com/>
- Weatherspark. (ม.ป.ป.). **郭家堡**. เข้าถึงเมื่อ 8 กันยายน 2565 เข้าถึงได้จาก <https://tw.weatherspark.com/>
- Weatherspark. (ม.ป.ป.). **黃渠**. เข้าถึงเมื่อ 8 กันยายน 2565 เข้าถึงได้จาก <https://tw.weatherspark.com/>

Weatherspark. (ม.ป.ป.). **摸高**. เข้าถึงเมื่อ 8 กันยายน 2565 เข้าถึงได้จาก

<https://tw.weatherspark.com/>

Wikipedia. (ม.ป.ป.) **陽關**. เข้าถึงเมื่อ 9 กันยายน 2565 เข้าถึงได้จาก

<https://zh.wikipedia.org/zh-hant/%E9%98%B3%E5%85%B3>

Wikipedia. (ม.ป.ป.) **ภูมิศาสตร์**. เข้าถึงเมื่อ 7 สิงหาคม 2565 เข้าถึงได้จาก

<https://th.wikipedia.org/wiki/ภูมิศาสตร์>

Webmaster. (2561). **ด่านเยียนเหมินกวน กำแพงเมืองจีนด่านประตูห่านป่าแห่งซินโจว มณฑล**

ซานซี ประเทศจีน. เข้าถึงเมื่อ 6 กันยายน 2565 เข้าถึงได้จาก

<https://palanla.com/th/abroadLocation/detail/271>

Webmaster. (2560). **มั่วเกา ถ้ำแกะสลักพระพุทธรูปพันองค์ เมืองตุนหวง ประเทศจีน**. เข้าถึงเมื่อ

20 กันยายน 2565 เข้าถึงได้จาก <https://palanla.com/th/abroadLocation/detail/195>

Xinjiangchinatravel. (2563). **Dunhuang Yadan Landform**. เข้าถึงเมื่อ 16 กันยายน 2565

เข้าถึงได้จาก <https://www.china-silkroad-travel.com/>

Zhonguotianqi. (2561). **敦煌城市介绍**. เข้าถึงเมื่อ 7 กันยายน 2565 เข้าถึงได้จาก

<http://www.weather.com.cn/cityintro/101160808>

ข้อมูลรูปภาพ

ภาพที่ 2.1 **แผนที่เมืองตุนหวง**. เข้าถึงเมื่อ 4 กันยายน 2565 เข้าถึงได้จาก

<https://www.dunhuangtour.com/cn/about/358.html>

ภาพที่ 4.1 **แผนที่แสดงที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ เมืองตุนหวง**. เข้าถึงเมื่อ 17 กันยายน 2565 เข้าถึงได้

จาก <http://www.friendsofnatureecotour.com/>

ภาพที่ 4.2 **แผนที่แสดงเส้นทางสายไหม ตุนหวง**. เข้าถึงเมื่อ 17 กันยายน 2565 เข้าถึงได้จาก

<http://www.dunhuangcaves.com/Overview/silkroad.html>

ภาพที่ 4.3 **แผนที่แสดงที่ตั้งเชิงสัมพัทธ์ ตุนหวง**. เข้าถึงเมื่อ 17 กันยายน 2565 เข้าถึงได้จาก

https://hmong.in.th/wiki/Southern_China

- ภาพที่ 4.4 แผนที่แสดงเมืองในเมืองตุนหวงทั้ง 10 เมือง. เข้าถึงเมื่อ 17 กันยายน 2565 เข้าถึงได้จาก <http://www.shijieditu.net/gansu/dunhuang.html>
- ภาพที่ 4.5 ภาพแสดงภูมิประเทศเมืองซีหลี. เข้าถึงเมื่อ 18 กันยายน 2565 เข้าถึงได้จาก <http://www.bigemap.com/source/satel-19631.html>
- ภาพที่ 4.6 ผลลูกพีชจากเมืองซีหลี. เข้าถึงเมื่อ 18 กันยายน 2565 เข้าถึงได้จาก <https://zhuanlan.zhihu.com/p/559300640>
- ภาพที่ 4.7 ภาพแสดงภูมิประเทศเมืองซาโจว. เข้าถึงเมื่อ 18 กันยายน 2565 เข้าถึงได้จาก <http://www.bigemap.com/source/satel-19631.html>
- ภาพที่ 4.8 ภาพแสดงภูมิประเทศเมืองซูโจว. เข้าถึงเมื่อ 18 กันยายน 2565 เข้าถึงได้จาก <http://www.bigemap.com/source/satel-19631.html>
- ภาพที่ 4.9 ภาพแสดงภูมิประเทศเมืองโม่เกา. เข้าถึงเมื่อ 18 กันยายน 2565 เข้าถึงได้จาก <https://www.baike.com/>
- ภาพที่ 4.10 ภาพแสดงภูมิประเทศเมืองจวนจู่โซ่ว. เข้าถึงเมื่อ 18 กันยายน 2565 เข้าถึงได้จาก <http://www.wxno.com/gansu/dunhuang-zhuanqukou>
- ภาพที่ 4.11 ภาพแสดงภูมิประเทศเมืองหยางกวน. เข้าถึงเมื่อ 18 กันยายน 2565 เข้าถึงได้จาก <http://www.wxno.com/gansu/dunhuang-yangguang>
- ภาพที่ 4.12 ภาพแสดงภูมิประเทศเมืองหลู่เจียเป่า. เข้าถึงเมื่อ 18 กันยายน 2565 เข้าถึงได้จาก <http://www.wxno.com/gansu/dunhuang-lvjiaobao>
- ภาพที่ 4.13 ภาพแสดงภูมิประเทศเมืองหยางเจียเฉียว. เข้าถึงเมื่อ 18 กันยายน 2565 เข้าถึงได้จาก <http://www.wxno.com/gansu/dunhuang-yangjiaqiao>
- ภาพที่ 4.14 ภาพแสดงภูมิประเทศเมืองกัวเจียเป่า. เข้าถึงเมื่อ 18 กันยายน 2565 เข้าถึงได้จาก <http://www.bigemap.com/>
- ภาพที่ 4.15 ภาพแสดงภูมิประเทศเมืองหวางจู่. เข้าถึงเมื่อ 18 กันยายน 2565 เข้าถึงได้จาก <http://www.wxno.com/gansu/dunhuang-huangqu>
- ภาพที่ 4.16 กราฟแสดงภูมิอุณหภูมิเฉลี่ยต่อปีเมืองตุนหวง. เข้าถึงเมื่อ 22 กันยายน 2565 เข้าถึงได้จาก <https://www.weather-atlas.com/zh/china/dunhuang-climate>

- ภาพที่ 4.17 กราฟแสดงภูมิความชื้นเฉลี่ยต่อปีเมืองตุนหวง. เข้าถึงเมื่อ 22 กันยายน 2565 เข้าถึงได้จาก <https://www.weather-atlas.com/zh/china/dunhuang-climate>
- ภาพที่ 4.18 กราฟแสดงปริมาณน้ำฝนเฉลี่ยต่อปีเมืองตุนหวง. เข้าถึงเมื่อ 22 กันยายน 2565 เข้าถึงได้จาก <https://www.weather-atlas.com/zh/china/dunhuang-climate>
- ภาพที่ 4.19 กราฟแสดงปริมาณหิมะเฉลี่ยต่อปีเมืองตุนหวง. เข้าถึงเมื่อ 22 กันยายน 2565 เข้าถึงได้จาก <https://www.weather-atlas.com/zh/china/dunhuang-climate>
- ภาพที่ 4.20 ภาพแสดงพืชตระกูล Haloxylon. เข้าถึงเมื่อ 22 กันยายน 2565 เข้าถึงได้จาก <http://www.npo-greenlife.org/thread-22966-1-1.html>
- ภาพที่ 4.21 ภาพแสดงป่าหุหยาง. เข้าถึงเมื่อ 25 กันยายน 2565 เข้าถึงได้จาก https://en.gmw.cn/2022-10/20/content_36101039.htm
- ภาพที่ 4.22 ภาพแสดงม้าชาวิสกี. เข้าถึงเมื่อ 25 กันยายน 2565 เข้าถึงได้จาก <https://zh.wikipedia.org/wiki/%E6%99%AE%E6%B0%8F%E9%87%8E%E9%A9%AC>
- ภาพที่ 4.23 ภาพแสดงอูฐแบคเตรียป่า. เข้าถึงเมื่อ 25 กันยายน 2565 เข้าถึงได้จาก <http://www.forestry.gov.cn/main/447/20220408/154520586725062.html?fbclid=IwAR10Vrq8MpylYps7k-xXkPXAgHSLx59S7n3z7Po3kKvDfvwMID3wXx0UrOU>
- ภาพที่ 4.24 ภาพแสดงลิงชั้ยเรเซีย. เข้าถึงเมื่อ 25 กันยายน 2565 เข้าถึงได้จาก <https://new.qq.com/rain/a/20210518A07KP600>
- ภาพที่ 4.25 ภาพแสดงละมั่งทิเบต. เข้าถึงเมื่อ 25 กันยายน 2565 เข้าถึงได้จาก https://m.thepaper.cn/newsDetail_forward_10657854
- ภาพที่ 4.26 ภาพแสดงส่วนหนึ่งในศิลปวัฒนธรรมม้าเกาคู. เข้าถึงเมื่อ 26 กันยายน 2565 เข้าถึงได้จาก <https://www.bltbangkok.com/lifestyle/travelers-list/4687/>
- ภาพที่ 4.27 ภาพจิตรกรรมฝาผนังเมืองตุนหวง. เข้าถึงเมื่อ 26 กันยายน 2565 เข้าถึงได้จาก https://k.sina.com.cn/article_7517400647_1c0126e47059020bpa.html#/
- ภาพที่ 4.28 ภาพดอกโศก ถ่ายโดย 李光敏. เข้าถึงเมื่อ 26 กันยายน 2565 เข้าถึงได้จาก https://k.sina.com.cn/article_7517400647_1c0126e47059020bpa.html#/

- ภาพที่ 5.1 ภาพภูเขาหมิงซา 鸣沙山 เข้าถึงเมื่อ 10 ตุลาคม 2565 เข้าถึงได้จาก
https://zh.wikipedia.org/wiki/%E9%B8%A3%E6%B2%99%E5%B1%B1_%E2%95%A6%E7%85%8C%29#/media/File:%E9%B8%A3%E6%B2%99%E5%B1%B1.jpg
- ภาพที่ 5.2 ภาพทะเลสาบพระจันทร์เสี้ยว 月牙泉 เข้าถึงเมื่อ 10 ตุลาคม 2565 เข้าถึงได้จาก
<https://www.chinatimes.com/newspapers/20190826000215-260301?chdtv>
- ภาพที่ 5.3 ภาพแผนที่ในภูเขาหมิงซาและทะเลสาบพระจันทร์เสี้ยว. เข้าถึงเมื่อ 10 ตุลาคม 2565
 เข้าถึงได้จาก <https://th.itravelblog.net/>
- ภาพที่ 5.4 ภาพกิจกรรมการขี่อูฐที่ภูเขาหมิงซาและทะเลสาบพระจันทร์เสี้ยว. เข้าถึงเมื่อ 10
 ตุลาคม 2565 เข้าถึงได้จาก <https://th.itravelblog.net/>
- ภาพที่ 5.5 ภาพภูเขาหมิงซาและทะเลสาบพระจันทร์เสี้ยว. เข้าถึงเมื่อ 10 ตุลาคม 2565 เข้าถึงได้
 จาก <https://huodong.ctrip.com>
- ภาพที่ 5.6 ภาพอุทยานธรณีแห่งชาติยาดัน. เข้าถึงเมื่อ 10 ตุลาคม 2565 เข้าถึงได้จาก
<https://www.chinadiscovery.com/dunhuang-tours/transportation/how-to-get-to-yadang-national-geopark.html>
- ภาพที่ 5.7 ภาพสถาปัตยกรรมในอุทยาน. เข้าถึงเมื่อ 10 ตุลาคม 2565 เข้าถึงได้จาก
<https://www.china-silkroad-travel.com/attractions/yadang-national-geologic-park.html>
- ภาพที่ 5.8 ภาพสถาปัตยกรรมในอุทยาน. เข้าถึงเมื่อ 10 ตุลาคม 2565 เข้าถึงได้จาก
<https://www.topchinatravel.com/china-attractions/dunhuang-yadan-national-geologic-park.htm>
- ภาพที่ 5.9 ภาพสถาปัตยกรรมในอุทยาน. เข้าถึงเมื่อ 17 ตุลาคม 2565 เข้าถึงได้จาก
<https://www.topchinatravel.com/china-attractions/dunhuang-yadan-national-geologic-park.htm>
- ภาพที่ 5.10 ภาพด้านหน้าพิพิธภัณฑ์ตุนหวง. เข้าถึงเมื่อ 17 ตุลาคม 2565 เข้าถึงได้จาก
<https://m.visitourchina.com/dunhuang/attraction/dunhuang-museum.html>

- ภาพที่ 5.11 ภาพโถงนิทรรศการ 1. เข้าถึงเมื่อ 17 ตุลาคม 2565 เข้าถึงได้จาก
<https://www.chinatourstar.com/dunhuang-attraction/dunhuang-museum.html>
- ภาพที่ 5.12 ภาพโถงนิทรรศการ 2. เข้าถึงเมื่อ 17 ตุลาคม 2565 เข้าถึงได้จาก
<https://www.chinatourstar.com/dunhuang-attraction/dunhuang-museum.html>
- ภาพที่ 5.13 ภาพโถงนิทรรศการ 3. เข้าถึงเมื่อ 17 ตุลาคม 2565 เข้าถึงได้จาก
<https://www.chinatourstar.com/dunhuang-attraction/dunhuang-museum.html>
- ภาพที่ 5.14 ภาพโถงนิทรรศการ 4. เข้าถึงเมื่อ 17 ตุลาคม 2565 เข้าถึงได้จาก
<https://www.chinatourstar.com/dunhuang-attraction/dunhuang-museum.html>
- ภาพที่ 5.15 ภาพทางเข้าตลาดกลางคืนฉาโจว. เข้าถึงเมื่อ 17 ตุลาคม 2565 เข้าถึงได้จาก
<https://www.chinadiscovery.com/gansu/dunhuang/shazhou-night-market.html>
- ภาพที่ 5.16 ภาพผู้คนในตลาดกลางคืนฉาโจว. เข้าถึงเมื่อ 17 ตุลาคม 2565 เข้าถึงได้จาก
<https://www.chinadiscovery.com>

ประวัติผู้ศึกษา

ชื่อ-นามสกุล	นางสาวหทัยภัทร รอดใจดี
วันเกิด	11 ธันวาคม 2543
ที่อยู่	95/39 จรัญสนิทวงศ์ 25 แขวงบางขุนศรี เขตบางกอกน้อย จังหวัดกรุงเทพมหานคร 10700
ประวัติศาสตร์	
2555-2561	ระดับมัธยมศึกษาตอนต้นถึงมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสตรีวัดระฆัง ศิลป์ภาษาอังกฤษ-จีน
2562-ปัจจุบัน	ระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสนามจันทร์ คณะอักษรศาสตร์ เอกเอเชียศึกษา ภาษาจีน

